JACK HIGGINS

ULTIMA ȘANSĂ

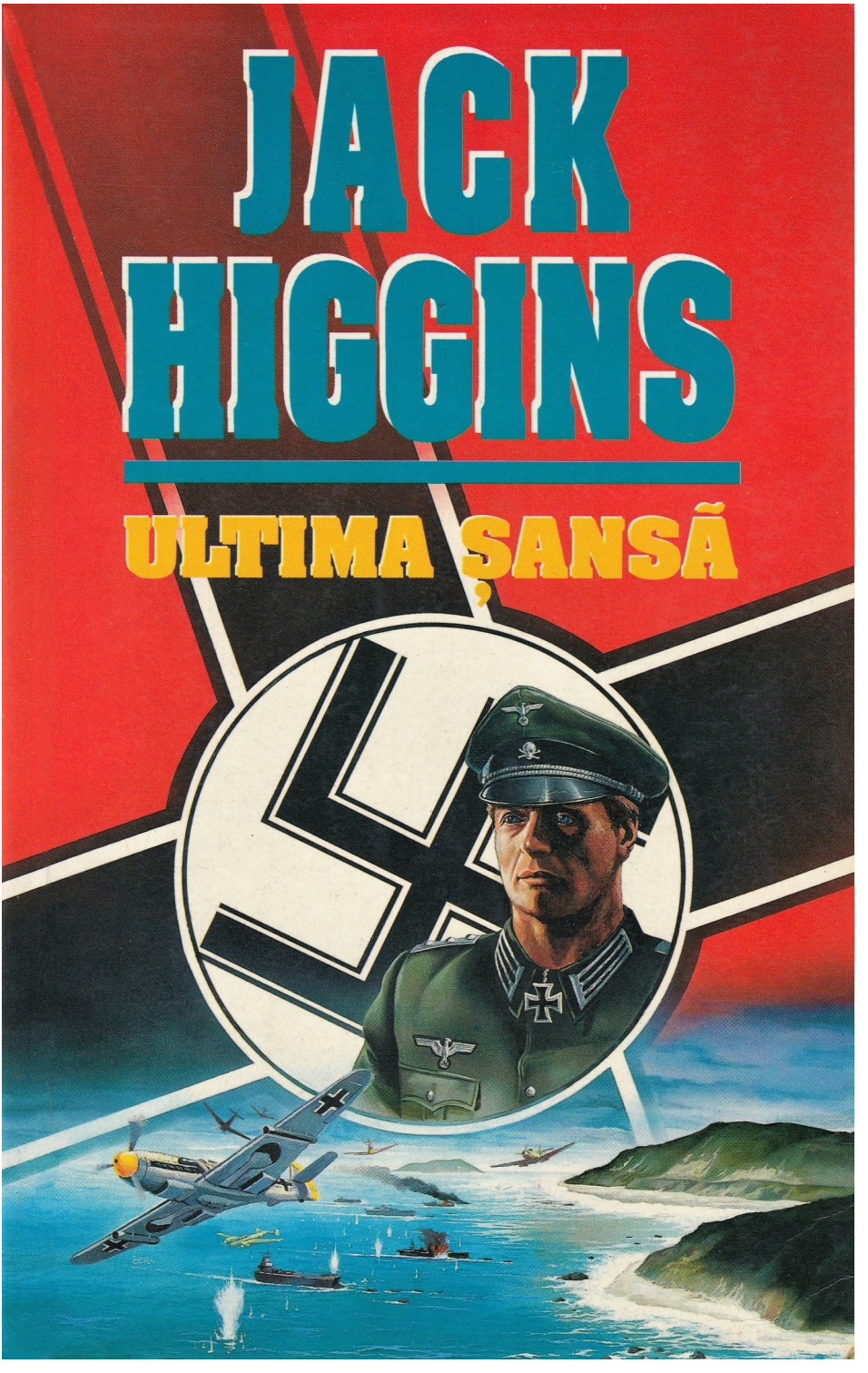

Jack Higgins

Ultima şansă

AQUILA 1994

Jack Higgins 1986
Night of the fox

Capitolul 1

Vechii romani susţineau că sufletul strămutat de pe această lume mai pluteşte o vreme în jurul mormântului. Nici nu era greu să crezi acest lucru în dimineaţa aceea rece de martie, când cerul se înnegrise şi afară era întuneric ca noaptea.

Stăteam sub poarta de granit, privind spre cimitir. Pe tăbliţa indicatoare sta scris Biserica St. Brelade, iar locul era supraîncărcat de pietre funerare, morminte, ici-colo cruci de granit. Zării şi o sculptură, care reprezenta un înger înnaripat; în acel moment se auzi un bubuit din cer, iar din norii alergând dinspre golf începu să plouă.

Am deschis umbrela împrumutată de la portarul hotelului şi am intrat ezitând în cimitir. Până duminica trecută, când eram încă la Boston, nici nu auzisem de Insulele Canalului. Era joi, iar eu traversasem o jumătate de lume ca, în sfârşit, să găsesc răspuns la o întrebare pentru care-mi sacrificasem trei ani din viaţă.

Am luat-o înspre vechea biserică de granit. La mijlocul drumului m-am oprit şi am privit spre golf. Fluxul a purtat cu sine nisipul auriu până sus, la digul de apărare. De acolo unde eram se vedea bine hotelul la care trăsesem.

Auzeam voci din celălalt capăt al cimitirului. Sub un chiparos, doi bărbaţi stăteau ghemuiţi, cu saci de pânză pe umeri. După câteva clipe s-au ridicat şi, râzând cu veselie, dispărură, cu hârleţele în mâini, după biserică.

M-am dus unde-i văzusem pe cei doi. Ei acoperiseră mormântul proaspăt săpat cu pânză impermeabilă, dar chiparosul îl apăra, şi el, împotriva ploii. Eram atât de iritat de parcă mie îmi săpaseră groapa. M-am întors şi m-am îndreptat spre intrarea bisericii. Credeam că înăuntru mă va întâmpina întunericul şi atmosfera de înmormântare, dar am rămas plăcut surprins. Lămpile ardeau, frumuseţea bisericii mă copleşea. Păşii încet spre altar. Am stat acolo o clipă, nemişcat. Am auzit apoi o uşă închizându-se.

Se aproprie un bărbat îmbrăcat în sutană, cărunt cu ochi albaştri spălăciţi, purtând o pelerină de ploaie pe braţ. Mi se

adresă cu o voce uscată, bătrânească, într-o irlandeză regională.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Dumneata eşti preot aici?

— Oh, nu. De-o vreme mi-au acordat concediu definitiv, zâmbi şmechereşte bătrânul. Mă numesc Cullen. Preotul Cullen. Dumneata eşti american?

— Ai ghicit. Ne-am strâns mâinile; strângerea bătrânului era deosebit de energică. Alan Stancey.

— Eşti pentru prima oară la Jersey?

— Da, răspusei. Acum câteva zile nici măcar nu ştiam că există. Ca mai toţi americanii, nici eu n-am auzit decât de New Jersey.

Bătrânul zâmbi.

— Nu v-aţi ales cea mai potrivită perioadă din an pentru vizită, continuă el. Pornirăm spre uşă. Jersey este unul din cele mai frumoase locuri din lume, dar, în general, nu-n mijlocul lunii martie.

— N-am avut de ales, zisei. Azi îl înmormântează pe cel care a fost Harry Martineau.

Bătrânul se pregătea tocmai să-şi îmbrace pelerina de ploaie, dar, la intervenţia mea, se opri surprins.

— De fapt, eu voi ţine slujba de înmormântare, după-amiază, la două. Dumneata eşti rudă cu defunctul?

— Nu chiar, dar, la drept vorbind, uneori simt chiar aşa. Sunt asistent universitar la Harvard, la catedra de filosofie. În ultimii trei ani am lucrat la biografia lui Martineau.

— Înţeleg.

Preotul deschise uşa bisericii şi ieşi în pronaos.

— Dumneata ştii ceva despre Martineau? întrebai eu.

— Ştiu doar că şi-a dat obştescul sfârşit în împrejurări deosebite.

— În schimb va fi înmormântat în împrejurări şi mai deosebite, adăugai eu. În fond, nu e un lucru prea obişnuit ca un om să fie înmormântat la patruzeci de ani după moarte.

Casa familială cu pridvor se afla în cealaltă parte a golfului St. Brelade, aproape de hotelul „Orizont”, la care mă instalasem. Mică şi modestă, cu o cameră de zi deosebit de spaţioasă şi

comodă, cu doi pereţi acoperiţi de rafturi de cărţi; spre terasă şi spre grădină se deschideau uşi rulante cu sticlă, din spatele cărora se vedea apa golfului. Vântul şi fluxul împingeau spre mal, sus şi mai sus, valuri cu creste înspumate şi antrenau picăturile grele de ploaie în ferestre.

Gazda casei reveni din bucătărie cu o tavă pe care o puse pe măsuţa de lângă cămin.

— Sper că-ţi place ceaiul.

— Mulţumesc, îmi prinde bine.

— În familie numai soţiei mele îi plăcea cafeaua, dar ea a murit acum trei ani. Iar eu nu suport zeama aceea cafenie.

În timp ce-mi turna ceaiul în ceaşcă, mă aşezai în partea cealaltă a măsuţei. Bărbatul ridică ceaşca şi, sorbindu-şi ceaiul mă privea aşteptând parcă ceva.

— Ai o casă frumoasă, rostii eu.

— Da, mă simt bine aici. Cam izolat, e adevărat. Ştii, profesore Stancey, noi, oamenii suferim de cea mai mare slăbiciune; nu ne place singurătatea. În copilărie am petrecut trei ani la Jersey; de atunci mi-a rămas sufletul la acest loc.

— E de înţeles, am admis privind spre golf. Este minunată această privelişte.

— Mi-am petrecut deseori concediul aici. M-am pensionat ca preot al Catedralei din Winchester. Înainte de a mă pensiona, unicul nostru fiu s-a mutat în Australia, astfel – dădu bătrânul din umeri – ne-am mutat la Jersey, deoarece soţia mea primise această casă moştenire de la un unchi.

— A fost o rezolvare comodă.

— Chiar deosebită, dacă avem în vedere legea imobilelor de aici. Preotul îşi puse ceaşca jos. Luă o pipă şi o îndesă cu tutun dintr-o pungă veche de piele. Ei, spuse el cu însufleţire, dumneata ştii totul despre mine, dar eu nu ştiu care este legătura între dumneata şi Martineau.

— Dumneata ce ştii despre el?

— Nici numele nu i l-am auzit până acum câteva zile, când o persoană dragă mie, dr. Drayton, mi-a făcut o vizită şi mi-a povestit când şi cum au dat de cadavru şi tot de la ea am aflat că va fi transportat de la Londra şi înmormântat aici.

— Ştiţi cum a murit?

— Într-un accident de avion în 1945.

— Mai exact, în ianuarie 1945. În timpul celui de-al doilea război mondial, RAF, Forţele Aeriene Regale au organizat o unitate cu misiune specială, care studia avioanele germane capturate.

— Înţeleg.

— Harry Martineau a lucrat la Ministerul Economiei de Război. În ianuarie 1945 a dispărut pe când călătorea ca observator într-un avion-şcoală nemţesc, de două locuri. Aparatul era condus de un pilot de la ERMS: Toată lumea era convinsă că avionul s-a prăbuşit în mare.

— Şi?

— Cu două săptămâni în urmă l-au dezgropat dintr-o mocirlă din Essex. Constructorii şi-au întrerupt munca şi au aşteptat ca oamenii de la RAF să scoată rămăşiţele.

— L-au găsit pe Martineau şi pe pilot?

— Da. Adică ce-a mai rămas din ei. Dintr-un motiv care-mi scapă, autorităţile au trecut cazul sub tăcere. Eu însumi am aflat abia săptămâna trecută. Luni am luat primul avion spre Londra.

Bătrânul încuviinţă din cap.

— Dumneata ai spus că ai lucrat la biografia lui Martineau. De ce te interesează omul ăsta? Cum îţi spuneam adineaori, eu până acum câteva zile nu i-am auzit nici numele.

— Aşa cum n-a auzit nimeni, afară de cei din apropiere. Dar în anii 1930, în cercuri ştiinţifice…, ridicai din umeri, Bertrand Russel îl considera cel mai strălucit în domeniul său, cu cea mai largă deschidere a minţii.

— În ce domeniu?

— În cel al ştiinţei moralei.

— Interesant domeniu ştiinţific, observă preotul.

— Iar practicianul, un om captivant s-a născut la Boston, unde tatăl lui era comerciant. A fost bogat, dar nu la modul obraznic. Deşi mama lui s-a născut la New York, se trăgea din părinţi germani. Bunicul din partea mamei a predat câţiva ani la Universitatea Columbia, apoi în 1925 s-a întors în Germania ca profesor de chirurgie din Dresda.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre fereastră. Priveam afară cu gândul dus. Martineau a fost student la Harvard şi şi-a dat

doctoratul Heidelberg, a fost bursier Rhodes la Oxford, membru al corpului profesional de la Universitatea Trinity College, iar la numai treizeci şi opt de ani, profesor al ştiinţelor morale.

— O carieră remarcabilă, observă Cullen.

M-am întors către el.

— Nu înţelegi? Un om care punea întruna întrebări, care a răsturnat întreaga ştiinţă a moralei, dar a venit al doilea război mondial şi s-a instalat o profundă tăcere în legătură cu el. Cel puţin până acum.

— Tăcere?

— Ştim că a părăsit Oxfordul, că a lucrat pentru Ministerul Apărării şi Ministerul Economiei de Război. Mulţi oameni de ştiinţă au procedat la fel. Tragedia este că, între timp, şi-a neglijat domeniul de activitate, n-a editat nici o lucrare, a întrerupt scrierea cărţii începute cu ani în urmă. La Harvard avem manuscrisele sale. După 19 septembrie 1939, Martineau n-a mai scris un rând.

— Foarte interesant.

M-am reaşezat lângă măsuţă.

— La biblioteca din Harvard păstrăm toate lucrările lui ştiinţifice. În realitate, i-am consultat lucrările dintr-un motiv personal.

— Ai vrea să mă pui şi pe mine în temă?

— Când am terminat liceul, la 18 ani, nu m-am prezentat imediat la Harvard, ci la Marina Militară. Un an am servit în Vietnam până când o împuşcătură în genunchi m-a trimis acasă definitiv. Martineau a făcut acelaşi lucru. În ultimele luni ale primului război mondial, s-ar putea spune că era un copil, s-a alăturat ca simplu soldat de infanterie Armatei Americane de Expediţie care a servit în tranşeele europene de la Flanders. M-a surprins că, după câte am pătimit amândoi, am încercat să găsim răspuns în acelaşi loc.

— „Din iadul războiului, în labirintul răcoros al minţii” – preotul Cullen îşi lovea coşul pipei de cămin ca s-o golească de scrum, – Nu-mi amintesc cine a spus asta. Vreun poet al războiului... sau poate, altcineva.

— Să ne ferească Dumnezeu de ei! spusei eu, am plătit scump pentru ’Nam, cu piciorul stâng condamnat la rigiditate, trei ani de

tratament psihiatric şi o căsătorie distrusă.

Ceasul de pe marginea căminului bătu ora doisprezece. Cullen se ridică şi turnă whisky în două pahare dintr-una din sticlele de cristal gravat care se aflau pe bufet. Unul mi-l dădu în mână.

— În timpul războiului, am făcut serviciul militar în Burma, nici asta n-a fost o fericire. Bău o înghiţitură de whisky şi puse apoi paharul pe marginea căminului. – Şi, profesore, ce s-a mai întâmplat mai târziu?

— Când mai târziu?

— Unii îi consideră pe preoţi oameni naivi, nevinovaţi, care habar n-au ce este viaţa adevărată, răspunse preotul. – Sigur, asta este o prostie. Noi trăim aproape de păcat, de mizerie, de suferinţă. Îi cunosc pe oameni, profesore. Cincizeci şi doi de ani am servit ca preot sfinţit şi în tot acest timp am învăţat să deosebesc când spune cineva adevărul, şi când nu. Cullen aprinse un chibrit, îl ridică în dreptul pipei şi începu să pufăie. – Asta ţi se potriveşte şi dumitale prietene, dacă nu mă înşel.

Inspirai adânc.

— Purta uniformă când l-au găsit.

Preotul îşi încruntă sprâncenele.

— Dumneata ai spus că lucra la Ministerul de Război.

— Uniformă Luftwaffe, continuai eu. Şi el, şi pilotul.

— Eşti sigur?

— Am un prieten de când eram în Vietnam, Tony Bianco, lucrează pentru CIA, la ambasada noastră din Londra. Ăştia ştiu ceva. A doua zi am încercat la Ministerul Apărării. N-au vrut să-mi spună prea multe despre Martineau şi despre avion.

— Prietenul dumitale nu te-a ajutat?

— Cum să nu, a şi descoperit ceva în plus. Articolul de ziar privitor la serviciul de studiere a avioanelor inamice capturate. Nici aici nu e ceva în regulă.

— De ce?

— Pentru că avioanele ERMS zburau întotdeauna cu emblema RAF. Iar după spusele informatorului lui Bianco, pe acest avion erau însemnele Luftwaffe.

— Şi din cercurile oficiale n-ai reuşit să culegi alte informaţii?

— N-am aflat nimic altceva. Pare ridicol, dar cazul Martineau este tratat ca secret militar, de parcă încă nu s-ar fi terminat al

doilea război mondial.

Bătrânul mă privi contrariat.

— După patruzeci de ani?

— Şi asta încă nu-i tot. Cu un an în urmă m-am lovit de aceeaşi dificultate. Am aflat că în ianuarie 1944 Martineau fusese distins cu decoraţia „Pentru Serviciu Excepţional”. Aceasta face parte dintre cele care pe listă nu suportă rubrica „Observaţii”. Într-un cuvânt, n-am putut afla pentru ce merite a primit Martineau această decoraţie.

— Asta e o decoraţie militară şi serioasă. Iar Martineau era civil.

— Într-adevăr, civililor li se acordă rar decoraţii militare, dar acest fapt se leagă de o întâmplare auzită acum trei ani, când făceam cercetări la Oxford. Max Kubel, profesorul de fizică atomică de la Oxford, a fost bun prieten cu Martineau.

— Să fiu sincer, despre el am auzit vorbindu-se, zise Cullen. Un german evreu care a reuşit să fugă înainte ca naziştii să-l fi internat într-un lagăr de concetrare. Nu-i aşa?

— Ba da, răspunsei. De altfel, în ’73 a murit. Noroc că am reuşit să vorbesc cu bătrânul care i-a fost valet mai mult de treizeci de ani. Omul mi-a povestit că în 1940, în timpul marii ofensive germane, care a dus la evacuarea de la Dunkerque, Gestapo-ul i-a fixat lui Kubel domiciliul forţat la Freiburg, lângă frontiera franceză. Un ofiţer SS, cu însoţitorii lui, a venit după el să-l ducă la Berlin.

— Şi?

Bătrânul susţinea că ofiţerul SS era Martineau, după cum i se confesase Kubel cu ani în urmă.

— Şi dumneata l-ai crezut?

— La început nu l-am crezut, bătrânul avea nouăzeci şi unu de ani, era senil, dar n-am uitat nici antecedentele lui Martineau. El putea oricând juca cu uşurinţă rolul ofiţerului german, cunoscând foarte bine limba şi dispunând de antecedente familiale potrivite.

Cullen aprobă cu capul.

— Având aceste noi date, înclini să dai mai multă crezare întâmplării?

— La drept vorbind, nu ştiu ce să cred, zisei eu fără siguranţă în voce judecând după relaţia Martineau-Jersey. După câte sunt

informat, ea n-a fost aici niciodată şi a murit cu cinci luni înainte ca Jersey să se fi eliberat de sub ocupaţia naziştilor. Mi-am băut restul de whisky. Martineau nu are rude în viaţă; asta o ştiu, pentru că niciodată nu s-a însurat. Şi-atunci cine naiba o fi bărbatul cu numele de dr. Drayton? Şi mai ştiu un lucru, că are relaţii ale dracului de bune la Ministerul Apărării de vreme ce a reuşit să obţină eliberarea cadavrului.

— Dumneata ai perfectă dreptate. Preotul Cullen îmi mai turnă un pahar de whisky scoţian. – În tot ce spui, afară de un singur lucru.

— Şi care este acela? Unde am greşit?

— Dr. Drayton… nu este bărbat, ci femeie. Pentru mai multă precizie, dr. Sarah Drayton, răspunse bătrânul şi ridică paharul şi bău în cinstea mea.

Irlandeza regională a lui Cullen deveni mai irlandeză când îşi slobozi vocea printre picurii de ploaie. Purta o pelerină închisă la culoare peste sutană, iar un angajat al pompelor funebre îi ţinea deasupra capului o umbrelă. Lângă mormânt stătea o singură persoană îndoliată, Sarah Drayton, iar în spatele ei încă un angajat al pompelor funebre, care-i ţinea umbrela.

Femeia părea de cincizeci de ani, deşi am aflat mai târziu că avea şaizeci. Costumul negru şi pălăria adăposteau o fiinţă măruntă ce se ţinea încă foarte bine. Părul grizonat îl purta tăiat scurt. Nu s-ar fi putut spune că era o frumuseţe deosebită cu ochii ei căprui, cu buzele groase şi pometii accentuaţi. Faţa tipică dădea impresia că stăpâna ei jucase toate rolurile pe care scena vieţii i le oferise: atât în comedie, cât şi în tragedie. Dacă această femeie ar fi trecut pe lângă mine pe stradă, cu siguranţă, m-aş fi întors după ea s-o mai văd o dată.

Dar doctoriţa nu catadicsi să-mi arunce nici o privire. Eu m-am retras sub chiparos; degeaba stăteam sub ramuri şi mai ţineam umbrela deasupra capului, că ploaia mă muiase de tot. După ce Cullen termină slujba, schimbă câteva cuvinte cu femeia, apoi o sărută pe obraz şi, însoţit de angajaţii pompelor funebre, porni spre biserică.

Sarah Drayton mai întârzie la marginea mormântului. Groparii aşteptau cu respectul datorat momentului. M-am apropiat de ea,

am aruncat pe sicriu un bulgăre umed, dar doctoriţa nici atunci nu binevoi să mă observe.

— Dr. Drayton, întrebai eu. Scuzaţi-mă pentru deranj. Sunt Alan Stancey. Puteţi să-mi acordaţi câteva minute? Nu sunt ziarist.

Avea vocea mai gravă decât mă aşteptam, totuşi calmă şi plăcută.

— Ştiu bine cine eşti, profesore Stancey, spuse fără să se uite la mine. De trei ani te aştept să vii. Se întoarse către mine şi îmi zâmbi fermecător. Păru, aşa dintr-o dată, ca şi când ar fi avut ceva mai mult de douăzeci de ani. – Ce-ai zice să plecăm din afurisita asta de ploaie? Riscăm să ne udăm până la piele. Maşina mea este pe drum. Te invit la un pahar.

Sarah Drayton conducea cu mare experienţă automobilul care zbura, aşa că, numai în cinci minute, am ajuns la o casă de pe marginea unui drum îngust. Construită în stil victorian, casa avea ferestre înalte şi înguste, jaluzele verzi şi o terasă cu coloane în faţa intrării. O înconjura o grădină de aproximativ o jumătate de hectar, bine îngrijită, mărginită de copaci, printre care se vedea bine golful. Un bărbat înalt, cu o figură serioasă, cu un veston de culoare alpaca, deschise uşa. Purta ochelari cu rame metalice potrivite cu părul argintiu.

— Ah, Vito, spuse doctoriţa, când îi lua paltonul. Acest domn este profesorul Stacey.

— Domnule profesor! Bărbatul se înclină uşor.

— Te rog, pentru mai târziu, cafeaua în bibliotecă. De băuturi mă ocup eu.

— Cum doriţi, contesă.

Valetul se întoarse, apoi se opri şi îi spuse ceva femeii în limba italiană. Ea îşi scutură capul şi îi spuse cursiv în aceeaşi limbă. Bărbatul se îndreptă spre uşa din celălalt capăt al holului şi dispăru.

— Contesă? întrebai eu.

— Nu-l crede pe Vito, zise ea cu amabilitate, dar şi cu energie, fără a da răspuns. E groaznic de snob. Pe aici, te rog!

Coridorul era răcoros şi elegant: dale negru-alb, o scară în spirală, pe pereţi două-trei tablouri în ulei. Sarah Drayton m-a

introdus în bibliotecă printr-o uşă dublă de mahon. Pereţii erau plini de rafturi cu cărţi şi uşi de sticlă ce dădeau spre balcon şi grădină. Focul ardea vioi în căminul Adam. O mare parte din cameră era ocupată de un pian pe care erau expuse fotografii, majoritatea în rame de argint.

— Scotch? întrebă Dr. Drayton.

— Cu plăcere.

Se duse la bufet şi pregăti tava de băuturi.

— De unde ştiţi cine sunt, o întrebai eu. De la părintele Cullen?

— Ştiu de dumneata, de când ai început să te interesezi de Harry, şi femeia îmi întinse un pahar.

— Dar de la cine?

— Oh, prietenii, ştii. Din vremurile bune. De la cei care ştiu de unele şi de altele.

Îmi adusei aminte pe loc de Tony Bianco, relaţia mea de la CIA. Intrai în panică.

— La Ministerul Apărării nimeni n-a vrut să-mi răspundă la întrebări.

— Şi, probabil, nici n-o vor face.

— Cu toate acestea dumitale ţi-au restituit cadavrul. Aveţi aşa o mare influenţă?

— S-ar putea spune şi aşa. Scoase o ţigară dintr-un port-ţigaret de argint, o aprinse şi se aşeză picior peste picior într-un fotoliu lângă cămin. Ai auzit, profesore, despre SAE?

— Natural, răspunsei. Secţia Acţiunilor Excepţionale. Serviciul de Informaţii Britanic a înfiinţat-o în anul 1940 la îndrumarea lui Churchill. Sarcina acesteia consta în coordonarea mişcărilor de rezistenţă din Europa.

— „Învăluiţi Europa în flăcări!” Asta a ordonat bătrânul. Sarah Drayton scutură scrumul de ţigară în foc. Şi eu am lucrat pentru ei.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Dar atunci eraţi un copil.

— Aveam 19 ani, spuse, în 1944.

— Şi Martineau?

— Uită-te pe pian! Ultima fotografie acolo, cea cu rama de argint.

M-am îndreptat înspre pian; luai o fotografie în mână. Ochii mi s-au oprit imediat la chipul lui Sarah Drayton care, parcă, nu s-ar fi schimbat deloc de atunci, cu o unică excepţie. Părul ei era frapant de blond şi de creţ – permanent în spirală, cred că aşa îi zice. Purta o pălărioară neagră, un palton la modă în timpul celui de-al doilea război mondial, lat în umeri, strîmt în talie, iar pe picioare avea ciorapi de mătase şi pantofi cu toc înalt. În mâini strângea o poşetă de lac.

Un bărbat de înălţime medie stătea lângă ea, cu mâinile ascunse în buzunarele vestonului de tweed. Faţa îi era umbrită de borurile mari ale pălăriei; din colţul gurii îi atârna o ţigară. Ochii închişi la culoare străluceau inexpresivi, zâmbetu-i părea fără nici un sentiment. Privit în întregul lui, dădea impresia unui om periculos.

Sarah Drayton se ridică şi veni lângă mine.

— Dacă nu l-ai fi cunoscut, n-ai crede despre el că a predat ştiinţele moralei la Universitatea din Oxford?

— Unde a fost făcută această fotografie?

— Aici, la Jersey, în mai 1944. În zece, cred.

— Dar Jersey în vremea aceea era sub ocupaţie nazistă, spusei eu.

— Da.

— Atunci cum aţi putut fi aici, Martineau şi dumneata?

Femeia se apropie încet de o măsuţă din secolul al optsprezecelea, din sertarul căreia scoase un dosar cu fotografii vechi; îl deschise şi-mi întinse una.

— Asta nu o ţin pe pian, din motive foarte bine întemeiate.

Sarah Drayton purta aceeaşi rochie ca în fotografia precedentă, Martineau acelaşi pantalon, dar sub el se vedea uniforma SS, iar pe chipiu, insigna de argint cu cap de mort.

— Standartenführer Max Vogel, spuse doctoriţa. – Adică colonelul Max Vogel. În fotografia asta arată mult mai bine, nu-i aşa? – Zâmbi şi luă fotografia. Lui Harry îi plăceau la nebunie uniformele.

— Cerule! icnii eu. Ce înseamnă toate acestea?

Dar femeia nu-mi răspunse, ci îmi întinse o altă fotografie. Aceasta, cu un grup de ofiţeri germani, era subexpusă, dar clară. În prim plan stăteau doi bărbaţi. Martineau în uniforma SS, iar

celălalt... Mi se opri respiraţia. Una din cele mai cunoscute personalităţi ale celui de-al doilea război mondial, generalul Erwin Rommel, Vulpea Deşertului.

— Şi asta a fost făcută aici? întrebai eu.

— Oh, da. Dr. Drayton puse fotografiile la loc în sertar şi se uită la paharul meu. Cred că ţi-ar prii acum o băutură.

— Da, cred şi eu.

Îmi turnă, îmi dădu paharul în mână, apoi ne instalarăm amândoi în faţa căminului. Sarah Drayton îşi aprinse o altă ţigară.

— Poate ar trebui să mă las de ele, dar e prea târziu. Şi ăsta e un obicei prost pe care l-am învăţat de la Harry.

— Aş putea primi nişte explicaţii?

— De ce nu? spuse Sarah Drayton şi se întoarse spre uşa cu sticlă dinspre balcon, pe care ploaia bătea ca o tobă. Într-o astfel de după-amiază somnoroasă tot nu pot face altceva, nu-i aşa?

Capitolul 2

Londra 1944

Cum toate-n lume au un început şi această întâmplare şi-l are în zbârnâitul telefonului care-l trezi pe generalul de brigadă Dougal Munro, la locuinţa lui din Hastos Place, în douăzeci şi patru aprilie 1944, în zorii zilei, la patru. Zilele lui Munro erau deseori amărâte de două telefoane, acum cel de la birou îi speriase somnul.

Munro ascultă comunicarea cu multă seriozitate, apoi înjură în surdină, şi spuse:

— Sosesc imediat, până atunci verifică dacă Eisenhower este în oraş!

În următoarele cinci minute era deja în stradă şi-şi aprindea o ţigară, tremurând în aerul răcoros şi umed al dimineţii. Avea şaizeci şi cinci de ani, era îndesat, bine făcut, rotund în obraji, cu părul alb, a cărui culoare era mai bine scoasă în evidenţă de

ochelarii cu rame metalice. Nimeni n-ar fi bănuit că este militar; primise gradul de general de brigadă numai pentru a-i întări prestigiul în faţa subalternilor. În 1939, Dougal Munro lucra ca arheolog, mai exact, preda egiptologia la Universitatea din Oxford. Dar, de trei ani, conducea secţia D de la SAE, care între agenţi se numea secţia acţiunilor excepţionale.

Munro intră în clădirea din Baker Street şi făcu semn cu capul gardianului de noapte şi urcă scările. În birou îl găsi pe Jack Carter, şezând la masa de scris; era ofiţer de serviciu. Acel Carter care-şi pierduse un picior la Dunkerque şi care se întinse după baston ca să elibereze locul de la masă.

— Stai liniştit, Jack! îi spuse Munro. – Ai puţin ceai?

— În termos, pe masa de hărţi, domnule.

Munro deşurubă capacul termosului, îşi umplu o ceaşcă şi sorbi o înghiţitură:

— Cerule, ăsta-i groaznic de amar. Noroc că-i cald. În regulă, să aud detaliile.

Carter se ridicase într timp şi se îndrepta şchiopătând spre masa de hărţi, pe care era întinsă una cu ţinuturile Devon şi Cornwall, precum şi Canalul Mânecii.

— Acţiunea militară „Tigrul”, domnule, începu căpitanul. – Vă aduceţi aminte de ea?

— Debarcarea simulată.

— Exact. În golful Lyme din ţinutul Devon se află Slapton, care seamănă în multe privinţe cu locul debarcării planificate în Normandia, cunoscut sub numele de Utah. Având în vedere acest lucru, acţiunea are o deosebită importanţă practică, deoarece soldaţii americani nu au experienţa câmpului de luptă.

— Asta o ştiu şi eu, Jack, observă Munro. – Continuă!

— La manevra din noaptea trecută, au luat parte opt amfibii, escortate de câteva vase însoţitoare, cu destinaţia de debarcare – Slapton Sands, dar au fost atacate de submarine nemţeşti; se presupune că ar fi fost Flotila Schnellboot 5 şi 9 din Cherbourg.

— Pierderi?

— Două vase amfibii s-au scufundat, iar celelalte au fost distruse de torpile. Pierderile noastre sunt mari.

— Câţi oameni?

— Deocamdată nu se ştie exact, dar aproximativ două sute de

marinari şi patru sute cincizeci de soldaţi.

— Vrei să spui că noaptea trecută am pierdut şase sute cincizeci de soldaţi americani? Şase sute cincizeci, şi încă n-am început cucerirea Europei.

— Mă tem că da.

Munro se îndreptă nervos spre fereastră.

— L-aţi anunţat pe Eisenhower?

— Este în oraş, domnule. La Hayes Lodge, unde vă aşteaptă pentru micul dejun, la ora opt.

— Nu mă aşteaptă numai pe mine, ci şi faptele. – Munro se întoarse de la fereastră şi se duse la masă.

— Erau între ofiţerii dispăruţi şi bigoţi?

— Chiar trei, domnule.

— Doamne Dumnezeule! Şi i-am atenţionat! N-ar fi fost permis să-şi pună în pericol securitatea.

Ce se întâmplase? Cu câteva luni în urmă s-a descoperit că, în unele cazuri, ofiţerii superiori americani încălcau regulile de securitate şi din această cauză s-a trecut la procedura „bigot”, o categorie de informatori mai înaltă decât „strict secret”. Bigoţii cunoşteau lucruri neştiute de nimeni, toate detaliile asupra invaziei aliaţilor.

— Ăştia trei n-au fost încă găsiţi – continuă Carter. – De exemplu, acest colonel, Hugh Kelso.

— Ofiţerul tehnic? – întrebă Carter. – Însoţit de comandantul patru a controlat deja două fragmente de ţărm normand, pe timp de noapte, ca să evalueze dacă terenul este accesibil pentru autovehicule.

— Sword Beach şi Utah Beach – oftă Munro. – În numele lui Dumnezeu Jack, ce se întâmplă, dacă a fost pescuit de vreun vas E? Poate este prizonier la duşmani şi dacă nemţii vor, şi de ce n-ar vrea, va vorbi.

— După părerea mea, domnule, vasele E nu au luat la bord pe nimeni. După informaţiile date de căpitanul distrugătorului „Saladin” vas însoţitor, vasele E au atacat de la aproximativ un kilometru şi jumătate şi au dispărut imediat. Un atac tipic, prin surprindere, cu retragere rapidă: întuneric, agitaţie în ambele tabere şi, pe deasupra, o vreme mizerabilă, un vânt rece de gradul cinci-şase. În aceste condiţii ne putem aştepta ca o mare

parte a cadavrelor să fie scoase de valuri pe ţărmurile golfului Lyme.

— O mare parte, Jack, o mare parte. – Munro privi harta. – Nemţii ştiu că vom ataca; se aşteaptă la invazie şi sunt pregătiţi să ne întâmpine. Hitler l-a însărcinat pe însuşi Rommel cu întărirea apărării Atlanticului. Ceea ce nu ştiu este când şi unde vom debarca. – Îşi scutură capul. – Ar fi ridicol să renunţăm la cea mai mare invazie istorică, numai pentru că un ofiţer care a luat parte la manevre a devenit prizonierul duşmanului.

— Nu e sigur, domnule – observă Carter grijuliu. – Fluxul îl va arunca şi pe colonelul Kelso pe ţărm, împreuna cu ceilalţi.

— Să dea Dumnezeu, Jack! Mă voi ruga să fie aşa. – spuse cu zel Munro.

Dar Hugh Kelso era viu şi înspăimântat de moarte, ca niciodată în viaţă. Stătea ghemuit într-o plută de salvare, tremurând din toate mădularele, în apa de câteva degete. Putea fi la vreo milă de malurile Devon-ului, când un contra-curent îl antrenă spre Start Point, punctul cel mai de sud al Golfului Lyme. Dincolo de el se vedea întinsele ape ale Canalului Mânecii.

Kelso era un bărbat de patruzeci şi doi de ani, însurat, tatăl a două fete. Inginer, în viaţa civilă conducea birou de proiectare, întreprindere familială şi se bucura de o deosebită apreciere în profesiune. Acesta era unul dintre motivele pentru care l-au chemat în 1942 la Divizia tehnică şi i-au acordat imediat gradul de maior. Câştigând o bună experienţă în debarcările efectuate în diferitele insule ale Oceanului Pacific, fusese înaintat în grad şi trimis la Cartierul General englez SHAEF ca să participe la pregătirea invaziei europene. La rugămintea comandantului general, participase la manevra militară „Tigrul”, căci prima Brigadă Specială Tehnică Americană făcea parte din unităţile care aveau misiunea să ocupe fragmentul de ţărm numit Utah. Hugh Kelso, însoţit de un comando britanic, controlase Utah Beach-ul în urmă cu şase săptămâni şi, pentru că Slapton Sands semăna foarte mult cu ţărmul respectiv, părea normal să i se fi cerut părerea, ceea ce justifică prezenţa lui pe puntea naufragiatului Plymouth LST 31.

Ca pe toţi cei de pe vas, şi pe Kelso, atacul l-a luat prin surprindere. E drept că văzuseră în depărtare câteva rachete de

semnalizare lansate spre cer, dar crezuseră că le lansase MTB-ul britanic. Când prima torpilă şi-a atins ţinta, noaptea s-a transformat într-un iad populat de oameni care urlau; numai de pe LST 31 şi-au pierdut viaţa patru sute treisprezece bărbăţi. Kelso, sub influenţa şocului, s-a izbit de balustradă şi a căzut în apă. Şi-a pierdut conştiinţa, dar vesta de salvare l-a menţinut la suprafaţa apei. Când şi-a revenit, era la aproximativ o sută de picioare de flăcări. Un bărbat cu chipul plin de ulei l-a târât după el prin apa ca de gheaţă.

— Aici veţi fi în siguranţă, omule, ţineţi-vă de mine. Ajungem imediat la pluta de salvare.

Contururile plutei de salvare se desprindeau din întuneric; un model nou, gonflabil, îmbunătăţit pe baza experienţei din Oceanul Pacific. Proiectată pentru zece persoane, era acoperită cu foaie de cort, ca să-şi apere pasagerii de vânt şi de vicisitudinile vremii.

— Vă ajut să urcaţi, domnule, apoi mă întorc, poate mai salvez pe cineva. Încercaţi să vă căţăraţi!

Kelso se simţea slăbit, dar vigurosul său binefăcător îl împinse în sus şi spre înăuntru, prin deschizătură. Abia atunci simţi Kelso o durere insuportabilă în piciorul drept şi leşină.

Când îşi reveni, era amorţit de frig. A trecut destulă vreme ca să-şi dea seama unde este şi să regrete că nu l-a găsit lângă el pe prietenul necunoscut. Pipăi în întuneric în jurul lui, privi afară prin deschizătura de la intrare. Picături grele de apă îi biciuiau obrajii; afară nu se vedea nici o lumină, dar vântul şuiera, iar marea mugea în noapte. Se uită la ceasul fosforescent antiacvatic care arăta cinci. Îşi aduse aminte că aceste plute erau dotate cu echipament de prim ajutor. În timp ce căuta pipăind lada, începu să-l doară piciorul. În sfârşit, găsi ce căuta. Deschise capacul scrâşnind din dinţi.

Nimeri de la început o lanternă de semnalizare, apăsă pe un buton şi se aprinse. După cum bănuia, nu mai era nimeni în afară de el în această peşteră plutitoare, de culoare portocalie, cu apă până la genunchi. Pantalonii îi curgeau în zdrenţe pe gamba dreaptă şi, când pipăi cu grijă piciorul, simţi în mai multe locuri oasele ieşite în relief.

Găsi şi un pistol Very; îşi plimbă mâna de-a lungul lui. Cel mai bun lucru i se părea să lanseze câteva rachete cu paraşută. Dar

ce se întâmplă dacă în zonă mai erau duşmani? Încercă să-şi pună mintea obosită la contribuţie. Nu poate risca. La urma urmelor este un „bigot”. E problemă doar de săptămâni şi o armadă formată din şase mii de vase va tăia apele Canalului Mânecii, iar el, colonelul Hugh Kelso, ştie când şi unde va avea loc... Nu, mai bine aşteaptă să se facă ziuă.

Piciorul îl durea groaznic. Căută în ladă până găsi trusa de prim-ajutor şi, în ea, fiolele de morfină. Îşi injectă o doză în picior şi după un moment de ezitare repetă gestul. Găsi apoi un vas de scos apă şi, deşi lipsit de putere, începu să arunce cu greutate apa prin deschizătură. Se simţea extenuat. Probabil îşi supradozase morfina, nu-l mai durea piciorul. Scăpă vasul din mână, închise fermoarul de la deschizătură şi se sprijini cu spatele de peretele plutei. În câteva clipe adormi.

Eisenhower îşi consuma micul dejun, format din ouă moi, pâine prăjită şi cafea, în balconul festiv al bibliotecii, când un tânăr adjutant îl conduse pe Dougal Munro înăuntru.

— Lasă-ne singuri, căpitane. – spuse generalul adjutantului, care se retrase imediat. – În dimineaţa aceasta n-am nici un chef să zâmbesc, domnule general de brigadă.

— Nu mă mir.

— Ai luat micul dejun?

— Nu-l mai iau de ani de zile, domnule general.

Pe chipul lui Eisenhower se instală pentru o clipă renumitul său zâmbet inimitabil.

— N-ai vrea un ceai?

— Ba da, generale.

— Te rog, serveşte-te. E în spatele dumitale pe măsuţa de servit. L-am comandat pentru dumneata. Să-mi povesteşti apoi tot ce ştii despre acest regretabil caz. Oamenii mei mi-au prezentat versiunile lor proprii, dar eu am apreciat totdeauna şi părerile SAE.

Munro se servi cu ceai, apoi se aşeză pe scaun şi-l puse la curent pe Eisenhower, pe scurt, despre întâmplările nopţii.

— Vasele însoţitoare ar fi putut împiedica nenorocirea. – Pe altă parte, am auzit că nici vremea n-a fost favorabilă. E de necrezut! Acum trei zile am făcut o vizită la Slapton pentru că

vroiam să văd la faţa locului cum se desfăşoară manevrele. Am plecat cu un tren special, însoţit de Tedder şi de Omar Bradley.

— Echipajul dumneavoastră de pe LST nu cunoaşte aceste ape, iar Canalul Mânecii este uneori imprevizibil. – Munro dădu din umeri. – În timpul manevrelor, torpiloarele Marinei Militare Regale au ţinut sub observaţie apele de la Cherbourg, pentru că, după cum ştiţi, domnule general, Cherbourg-ul este cea mai mare bază a vaselor E, pe ţărmul francez. Însă nemţii au reuşit să se strecoare, profitând de ceaţă, printre ele cu ajutorul amortizoarelor, sigur, au branşat aparatele radare. Acei monştrii sunt capabili să facă şi câte patruzeci de noduri pe oră. Pe deasupra, s-au folosit de trucuri: au lansat rachete cu paraşută, făcându-i pe oameni să creadă că sunt de-ai noştri.

— La dracu! Într-un astfel de joc nu-i permis să te bazezi pe presupuneri. Asta le-o repet întruna oamenilor. – Eisenhower îşi turnă încă o ceaşcă de cafea, apoi se ridică şi se apropie de cămin. Am auzit că valurile aruncă pe mal cadavrele cu sutele.

— Din păcate, e adevărat.

— Mi se pare de prisos să vă spun că această treabă trebuie ţinută în secret. Cadavrele le vom înhuma în gropi comune undeva în ţinutul Devon. Avem noroc că acest ţinut este sub conducere militară, ceea ce ne va uşura situaţia, căci dacă s-ar afla ceva la o dată atât de apropiată de invazie, asta ar avea un efect dezastruos asupra moralului soldaţilor.

— De acord, – încuviinţă Munro, iar după o scurtă ezitare continuă – rămâne însă actuală problema „bigoţilor”, domnule general.

— Cărora nu trebuia să li se permită să fie acolo, dar cred că dumneata ştii mai bine ca mine.

— Situaţia ar putea fi şi mai proastă. Au fost trei, doi au fost deja identificaţi. Al treilea este acesta. – Munro scoase un dosar din servietă şi îl întinse generalului.

Eisenhower controlă repede actele.

— Colonelul Hugh Kelso – se întunecă la chip. – Dar pe Kelso îl cunosc personal; a controlat două fragmente pe ţărm normand acum două săptămâni.

— Utah Beach şi Sword Beach. În amândouă ocaziile a fost însoţit de către un comando şi a luat cu sine şi o pastilă L pentru

cazul în care ar fi fost prins de viu. Precum ştiţi şi dumneavoastră, domnule general, cianura din pastilă provoacă o moarte instantanee.

— El ştie când şi unde atacăm. Urmările pot fi imprevizibile, domnule general de brigadă.

— Este deja căutat în împrejurimile Slapton-ului, domnule general. Nu am motive să mă îndoiesc că şi cadavrul lui va fi găsit o dată cu celelalte.

— Nu mă considera naiv – spuse Eisenhower cu voce stridentă. Ştii şi dumneata, prea bine, că o parte din cadavre nu va fi adusă niciodată la mal de flux. Chiar şi Kelso va fi printre acestea, nu vom afla dacă a căzut sau nu prizonier la duşmani.

— E adevărat, domnule general – recunoscu Munro, neavând altceva de spus.

Eisenhower se duse la fereastră. Picăturile de ploaie se izbeau de sticlă.

— Ce zi! – observă cu tristeţe. – Un lucru e sigur, cineva este foarte fericit în această dimineaţă.

În acel timp Hitler citea raportul privind ofensiva de la Slapton Sands în buncherul cunoscut sub numele de Ferma Lupilor, undeva în estul Prusiei, lângă pădurea de la Rastenburg. Erau prezenţi în sala hărţilor cei mai importanţi şefi nazişti: Heinrich Himmler, Reichsführer SS şi şeful serviciilor secrete; Josef Goebbels, ministrul cu propaganda în Imperiu; Martin Bormann, Reichsleiter, secretar al Führerului, pe lângă alte funcţii; Oberführerul Rattenhuber, şeful securităţii lui Himmler, comandantul gărzilor SS din Rastenburg.

Hitler era gata să sară în sus de bucurie şi mototoli hârtia subţire pe care o avea în mână.

— Deci, marina noastră militară este capabilă încă să atace şi să provoace pierderi duşmanului chiar şi în spatele liniei de apărare. Au fost scufundate trei nave, au murit mai multe sute de soldaţi. Ochii îi străluceau de răutate. – Domnilor, astăzi generalul Eisenhower va avea o zi proastă.

Cuvintele-i fură urmate de o însufleţire generală.

— Astea da, ştiri bune, mein Führer – spuse Goebbels – dând drumul râsului său chicotitor.

Bormann care, probabil, citise mesajul înaintea celorlalţi,

spuse încet:

— Dacă am fost în stare de o asemenea performanţă pe ţărmurile Devonului, am convingerea, mein Führer, că vom reuşi şi pe ţărmurile franceze.

— Nu vor ajunge nici până la mal – interveni Himmler.

— Probabil nu, – spuse vesel Hitler. – Acum însă, domnilor, e timpul să trecem la obiectul întâlnirii noastre. – Se aşezară în jurul mesei rotunde şi Hitler le arătă harta Franţei.

— Am credinţa că Westwall avansează după plan. – Se uită la Bormann – A sosit raportul cerut de la corpul militar A?

Bormann îl cercetă interogativ pe Rattenhuber.

— Adineaori am primit un mesaj de la aeroport; căpitanul Koenig a pornit cu avionul de poştă şi e în drum spre noi.

— În regulă. – Hitler părea distrat privind visător harta. Ei, domnilor de unde începem?

La 26 decembrie 1943, un oarecare Klaus Stauffenberg, sosi la întâlnirea de la Rastenberg cu o bombă în servietă. Din păcate, întâlnirea n-a avut loc, deoarece Führerul plecase deja în Boemia, pentru concediu de Crăciun. Von Stauffenberg, care îşi pierduse braţul drept şi ochiul stâng pe câmpul de luptă era comandant de stat major şi în centrul unui complot care-şi propusese lichidarea Führerului întru salvarea Germaniei.

Încercarea nereuşită de la Crăciunul din 1943 înseamnă doar un eşec din şirul eşecurilor recunoscute. Mulţi erau gata să se sacrifice pentru această cauză, printre ei, căpitanul Karl Koenig care, în dimineaţa cenuşie de aprilie, se îndreptă spre Ferma Lupilor dinspre aeroport, şezând pe bancheta din spate a unui automobil, având pe picioare servieta care conţinea raportul cerut de Hitler de la Berlin. Koenig era într-o stare de nervi deosebită, şi nu-i de mirare, deoarece servieta sa cu fund dublu ascundea o bombă. În Rastenburg îi spuse pilotului să fie pregătit pentru o decolare rapidă.

Îşi aprinse o ţigară cu mâna tremurând. Şoferul şi gardianul care stăteau lângă el priveau drumul; cu cât timpul trecea, cu atât Koenig devenea mai nervos. Drumul era mărginit de câmpuri minate şi de garduri electrice; pretutindeni se vedeau soldaţi cu câini. Trecură de trei porţi. Sosi timpul să acţioneze bomba şi

dacă planul reuşea îi mai rămâneau treizeci de minute.

Koenig puse mâna pe partea stângă a servietei şi apăsă pe întrerupătorul montat pe ea. Însă bomba explodă imediat şi aruncă în aer maşina, omorându-i pe Koenig şi pe cei doi gardieni.

Hitler îşi ieşi din fire; umbla ca leul în cuşcă în sala hărţilor.

— Iar au încercat – se uită la Rattenhuber – şi dumneata, Oberführer, nu ai sarcina de a-mi apăra securitatea personală?

Liniştea fu întreruptă de vocea seacă şi energică a lui Himmler.

— Este foarte adevărat că a fost o neglijenţă, mein Führer, dar eşecul acestui atentat ne dovedeşte încă odată că destinul vă rezervă o sarcină deosebită. Sub conducerea dumneavoastră inspirată, Germania va câştiga o victorie inevitabilă.

Ochii lui Hitler luciră.

— Ca întotdeauna, dumneata Reichsführer, vezi clar lucrurile şi aici, eşti unicul capabil de asta. Ieşiţi afară! – le ordonă celorlalţi. – Vreau să vorbesc între patru ochi cu Reichsführerul.

Bărbaţii ieşiră din încăpere fără să scoată un cuvânt; ultimul ieşi Goebbels. Hitler stătea cu mâinile împreunate şi aplecându-şi capul, rămase împietrit deasupra hărţii.

— Cu ce vă pot ajuta, mein Führer? – întrebă Himmler.

— Au complotat împotriva mea, nu-i aşa? Ca să mă distrugă. Acest căpitan Koenig a fost numai un agent de-a lor.

— Prin urmare, şefii complotului sunt ofiţeri superiori, generali.

Hitler îşi ridică privirea spre el.

— Eşti sigur?

— Oh, da; din păcate, n-am nici o dovadă.

Hitler dădu din cap.

— Koenig a fost adjutantul generalului Olbricht. Şi el face parte dintre cei pe care îi bănuieşti? – Himmler încuviinţă cu capul. – Dar ceilalţi? – continuă Hitler.

— Stieff, Wagner, von Hase şi Lindemman. Şi alte câteva persoane pe care le ţinem sub urmărire.

— Trădători de la unul până la ultimul. Fără pluton de execuţie. Dacă le vine vremea, câte o funie la gâtul fiecăruia. Care-i situaţia cu cei cu ranguri superioare? Mi se pare că pot

avea încredere în mareşalii mei...

— Ar fi bine să fie aşa, mein Führer, dar există unul care se poartă foarte suspect. E de datoria mea să vă informez.

— Atunci, spune!

— Rommel.

Hitler zâmbi cu superioritate, se întoarse şi se duse la capătul celălalt al încăperii. Reveni zâmbind.

— Cred că mă aşteptam la asta. Da, sunt sigur. Aşa stăm, deci. Vulpea Deşertului are chef de joacă.

— Sunt aproape sigur de asta.

— Este un om periculos, zise Hitler. Trebuie să ne purtăm cu mănuşi cu el.

— Să-l fentăm, domnule. – Îl probă Himmler.

— Să-l fentăm? Să fentăm Vulpea Deşertului. – Repetă cu plăcere Hitler. – Da, îmi place ideea, Reichsführer. Îmi place chiar prea mult.

Hugh Kelso dormi până la amiază. Când se trezi, simţi o puternică senzaţie de vomă. Se răsuci şi trase fermoarul deschizăturii de la intrare şi privi cu disperare priveliştea ce i se deschise în faţa ochilor. Nu se vedea nimic în afara valurilor mării la a căror discreţie era pluta, aruncată de ici-colo, sub un cer acoperit de nori gri şi negri, mânaţi cu putere de un vânt de gradul cinci-şase ce se înteţea mereu.

Ceea ce-l supăra era lipsa totală a uscatului, îşi dădea seama că fusese antrenat în apele deschise ale Canalului Mânecii. Aprecia în gând că dus de curenţi perpendiculari pe Canal nu va întâlni pe nimeni să-l ia şi, în acest caz, se va izbi de ţărmurile franceze, probabil de Peninsula Cherbourg. Mai gândi că Insulele Canalului: Aldecney, Guernsey şi Jersey se găsesc în Golful St. Malo şi nu ştia despre ele decât că aparţineau Marii Britanii şi că acum erau sub ocupaţia duşmanului. Credea ferm în probabilitatea de a nu ajunge atât de în sud.

Luă pistolul Very şi lansă o rachetă de semnalizare care lăsă o dâră portocalie în urma ei. În mod normal, navele germane nu îndrăzneau să iasă în timpul zilei pe apele Canalului. Mai degrabă aşteptau înserarea, acolo, în spatele câmpurilor lor minate, lângă ţărm. După puţin timp mai lansă încă o rachetă, dar un val răzleţ

intră prin deschizătură, de aceea Kelso închise rapid fermoarul. În lada de securitate găsi câteva pachete de alimente. Încercă să mănânce un fruct uscat şi presat, dar îşi deranja stomacul şi simţi din nou, fierbinte, durerea din picior. Îşi mai injectă o doză de morfină. După o vreme îl toropi din nou somnul.

Afară odată cu scurgerea după-amiezii, nivelul mării crescu din ce în ce mai mult. Pe la cinci se făcu deja întuneric. Între timp, vântul îşi devie direcţia spre sud-vest, mânând pluta dinspre ţărmurile franceze, dinspre Peninsula Cherboug, în aşa măsură încât către ora şase era la numai şase mile de Alderney. Apoi sensul vântului se schimbă, iar pluta trecu de-a lungul liniei Golfului St. Malo, apropiindu-se de Guernsey.

Kelso habar n-avea de toate acestea. Se trezi pe la ora şapte, cu febră mare; îşi răcori obrajii cu puţină apă, dar i se făcu rău şi-l cuprinse iar un somn profund, foarte apropiat de comă.

Capitolul 3

Mareşalul Erwin Rommel, comandantul Corpului de Armată B, răspundea de apărarea Zidului Atlanticului, revenindu-i sarcina să împiedice orice încercare de debarcare a aliaţilor în partea de nord a Franţei. Din ianuarie 1944, de când preluase comanda, a întărit încredibil de mult liniile de apărare de pe malul mării; a vizitat toate fortăreţele, impresionându-i încredibil pe toţi, de la simpli soldaţi până la comandanţi cu impetuoasa-i personalitate. Apărea pe neaşteptate unde nici nu gândeai, fără vâlvă, în Mercedesul negru, doar cu şoferul şi însoţit de adjunctul său, de majorul Konrad Hofer.

În seara zilei fatale când Hugh Kelso rătăcea pe undeva la vest de Alderney, mareşalul cina împreună cu ofiţerii Regimentului 21 de aviaţie, într-un castel din Campeaux, în apropiere de St. Lo, în Normadia.

Principalul motiv al prezenţei sale era clar. Conducerea

armatei şi însuşi Führerul, presupuneau că debarcarea va avea loc în strâmtoarea Pas-de-Calais, idee pe care el n-o împărtăşea, gândind că, în locul lui Eisenhower, ar ataca dinspre Normandia. Firește, această părere nu-i sporea popularitatea în cercul conducătorilor berlinezi, dar puţin îi păsa. Pentru ei războiul era oricum pierdut, se întreba doar până când se va prelungi.

Acesta era de fapt al doilea motiv care îl adusese-n Normandia. Odată cu preluarea Corpului de Armată B reluase şi relaţiile cu vechii lui prieteni, generalul von Stulpnagel, guvernatorul militar al Franţei şi generalul Alexander Falkenhausen. Împreună cu Stauffenberg, cei doi prieteni erau părtaşi la complotul împotriva lui Hitler şi nu trecu multă vreme până i se alătură şi Rommel.

Toţi erau la curent cu atacul plănuit în acea zi la Rastenburg. Rommel îl trimisese pe Konrad Hofer la Berlin pentu a-l informa direct, de la cartierul general al lui Olbricht, despre desfăşurarea evenimentului, dar până acum nu primi nici o veste prin radio.

Colonelul Halder, comandantul regimentului de aviatori se ridică în picioare, cu paharul în mână, pentru a-şi rosti toastul de bună credinţă:

— Domnilor, pentru Führer şi pentru victoria finală!

„Atâţia tineri” gândi în sinea lui Rommel. „Şi pentru ce?” Ridică şi el paharul.

— Iar acum, să bem pentru mareşalul Erwin Rommel – Vulpea Deşertului, care ne onorează prin prezenţă.

Goliră paharele în sănătatea lui, apoi îl aplaudară aclamându-l. Rommel era emoţionat.

— Domnule mareşal, băieţii au pregătit un mic spectacol în cinstea dumneavoastră. Sperăm să-l urmăriţi! – spuse colonelul Halder.

— Bineînţeles. – Rommel îşi ridică paharul de şampanie gol spre chelner. – Îmi va face mare plăcere.

Uşa se deschise şi Konrad Hofer intră în popotă, obosit, neras, cu paltonul gri încheiat până sus.

— Bine-ai venit, Konrad! – Îl salută Rommel. Aşează-te şi bea un pahar de şampanie! Se pare că ai mare nevoie.

— Adineaori am sosit de la Berlin, domnule mareşal. Avionul a aterizat la St. Lo.

— Ai zburat bine?

— Groaznic. – Îşi sorbea mulţumit şampania.

— Băiete dragă, fă un duş, apoi vedem dacă ţi-au mai rămas ceva sandvişuri. – Rommel se întoarse către colonelul Halder. – Ai putea amâna programul cu o jumătate de oră?

— Sigur, domnule mareşal!

— E-n regulă. Atunci ne întâlnim peste o jumătate de oră. Rommel luă o sticlă de şampanie, două pahare şi se depărtă urmat de Hofer.

Când uşa dormitorului se închise în urma lor, Hofer începu să povestească cu emoţie în glas.

— Am suferit din nou un eşec teribil. Blegul de Koenig n-a fost în stare decât să se arunce în aer pe sine, în faţa porţii centrale.

— Mare iresponsabilitate din partea lui! – observă Rommel cu o voce seacă. – Linişteşte-te, Konrad! Mai bea un pahar de şampanie, apoi încearcă repede să uiţi!

Hofer întră în baie; Rommel îşi netezi uniforma privindu-se în oglindă. Era într-al cincizeci şi treilea an de viaţă, de o statură medie, îndesat, emanând din întreaga-i fiinţă o energie nebănuită. Purta o uniformă simplă, singurele podoabe fiind decoraţiile, Pour le Mérite, renumita Blue Max, pe care îl primise încă în primul război mondial ca tânăr ofiţer de infanterie, Crucea Cavalerului, pe gulerul tunicii, cu frunze de stejar, cu săbii şi diamante. Cel ce le primea pe acestea nu-şi mai putea dori altele.

Hofer ieşi din baie într-un halat, frecându-şi părul cu un prosop.

— Olbricht şi ceilalţi sunt speriaţi, ceea ce nu mă miră, căci Gestapo-ul şi SD-ul se ocupă îndeaproape de caz.

— Da – îl aprobă Rommel. – Se spune că Himmler a început-o ca avicultor, dar nu-i nebun. Şi Stauffenberg?

— La fel de hotărât. I-ar face deosebită plăcere să vă întâlniţi cu generalii von Stulpnagel şi Falkenhausen în zilele următoare.

— Vom vedea.

Hofer se întoarse în baie şi se îmbrăcă în uniformă.

— Personal, nu cred că e o idee bună; dacă Himmler vă suspectează, fiţi sigur că v-a şi pus sub urmărire.

— Născocesc eu ceva – spuse Rommel – şi-acum grăbeşte-te! Oamenii au pregătit un spectacol în cinstea mea şi nu vreau să-i

decepţionez.

Programul se prezenta în Sala Cavalerilor din castel unde, într-un capăt, s-a improvizat o scenă cu cortină. Rommel, Hofer şi ofiţerii regimentului şedeau pe scaune, subofiţerii şi soldaţii stăteau în picioare în spatele lor sau pe scări.

Un tânăr soldat veni în scenă, se înclină, se aşeză la pian şi începu să cânte nişte piese muzicale uşoare, pe care spectatorii le aplaudau cu bunăvoinţă. Se auzi apoi marşul paraşutiştilor „Fallschirmjager”, care se cânta de la Stalingrad până în Africa de Nord. Când cortina se dădu la o parte asistenţa fu impresionată la vederea puternicului cor al regimentului, iar din capătul sălii se auziră aclamaţii, apoi toţi începură să cânte, chiar şi ofiţerii. Corpul continuă, fără pauză, marşul „Pornim împotriva Angliei”. „Alegere regretabilă” gândi Rommel. Cortina căzu în aplauzele furtunoase ale spectatorilor. Câţiva muzicieni intrară în scenă, aşezându-se, cu instrumentele lor în jurul pianistului, interpretară apoi două, trei piese de Jazz, iar după ce le-au terminat, luminile s-au stins şi urmă o scurtă pauză.

— Ce s-a întâmplat? – întrebă Rommel.

— Veţi vedea în curând, domnule mareşal. Ceva deosebit, vă asigur!

Pianistul începu şlagărul cel mai popular al armatei germane: „Lili Marlene”. Când se deschise cortina, cercul de lumină al reflectorului se opri asupra unui scaun din mijlocul scenei.

Pe neaşteptate, din întuneric apăru Marlene Dietrich, parcă direct din „Îngerul albastru”, cu jobenul pe cap, cu ciorapi de mătase şi portjartier. În fluierăturile dezvăluite ale bărbaţilor începu să cânte „Lili Marlene”. Cântecul, suficient de trist, îi făcu pe toţi să-şi amintească de frumoasele vremuri de-altădată, obligându-i să păstreze liniştea.

Marlene era interpretată de un bărbat deghizat pe care Rommel îl urmărea cu interes şi-i aprecia talentul actoricesc. Mareşalul se alătura cu însufleţire aplauzelor spectatorilor.

— Cine este omul ăsta? – îl întrebă pe colonelul Halder.

— Un caporal de la birourile regimentului. Evident, înainte de război a fost artist de cabaret. – Minunat! – se animă Rommel. Mai interpretează ceva?

— Da domnule mareşal, ceva deosebit.

Urmă din nou o scurtă pauză, după care se auziră uşor, dar uniform bătăile tobelor. Cortina se ridică încet şi odată cu marşul Corpului Africii interpretat de cor intră în mijlocul scenei mareşalul Rommel. Inconfundabil cu chipiul şi ochelarii de deşert, cu şalul legat neglijent la gât, paltonul de piele lung şi ponosit de furtuni, cu bastonul de mareşal în mâna înmănuşată, cealaltă pusă trufaş pe şold. Când îşi deschise gura, parcă însuşi Rommel şi-ar fi rostit vestitul discurs dinainte de El Alamein.

— Ştiu că însoţindu-mă n-aţi avut parte de prea mult bine: mereu în nisip, în arşiţă şi printre scorpioni, dar am înfruntat pericole împreună. Încă puţin efort şi Cairo va fi al nostru. Iar dacă vom pierde... ei, atunci am încercat împreună.

În liniştea care domnea în sala de spectacol, colonelul Halder îl urmărea îngrijorat pe Rommel.

— Domnule mareşal, sper că nu vă simţiţi lezat.

— Lezat? Dar e nemaipomenit. – Răspunse Rommel şi sări în picioare. – Bravo! – strigă el aplaudând. În spatele lui, corul spectatorilor răspunse cu marşul „Corpul Africii”.

În cabina improvizată de lângă bucătărie, Erich Berger căzu frânt pe un scaun privind imaginea reflectată-n oglindă. Inima îi bătea în piept ca un ciocan, iar transpiraţia îi curgea pe spate şiroaie. Era groaznic pentru un actor să-l aibă în faţă pe cel al cărui rol îl juca, mai ales dacă acel om nu era oricine, ci idealul, modelul tuturor soldaţilor germani.

— Ai fost bun, Heini! – îi spuse imaginii din oglindă. – Mazel tov! – Scoase o sticlă de şampanie din sertar, o destupă şi bău câteva înghiţituri.

Dacă ar fi auzit cineva că un caporal din regimentul Fallschirmjager vorbea limba idiş cu imaginea-i în oglindă, ar fi zis că nu-i normal. Dar Erich Berger nu era Erich Berger, ci Heini Baum, actor de cabaret, evreu berlinez.

Povestea vieţii lui era simplă. Spectacolele sale de cabaret avuseseră succes în toată Europa. Nu se căsătorise niciodată, dar, ce-i drept, se simţea mai bine cu bărbaţii decât cu femeile. Rămăsese în Germania chiar şi atunci când în Berlin ajunseseră la putere naziştii. Bătrânii lui părinţi trăiseră din totdeauna la Berlin şi nu le venea să creadă că s-ar putea întâmpla vreo nenorocire.

O vreme nici nu se întâmplase nimic. Imperiul se servea de arta interpretativă a lui Heini, dar nu l-au scutit nici pe el să poarte steaua galbenă a lui David, însă îi acordară unele facilităţi, îi permiteau să rămână cu părinţii în perioada când încet, încet, toţi prietenii lor fuseseră deportaţi.

În noaptea aceea fatală din 1940 se întoarse acasă de la cabaret şi ajunsese în strada lui exact când gestapo-viştii îi înghesuiau părinţii într-un camion. Făcu stânga-mprejur şi dispăru într-o stradă lăturalnică unde întârzie doar până-şi smulse din piept steaua galbenă. Intră deja în al patruzeci şi unulea an de viaţă, iar în zilele-i bune părea cu zece ani mai tânăr. Nimeni nu-l putea ajuta, actele lui dovedeau că este evreu, aşa că se îmbarcă într-un tren spre Kielbe, cu speranţa oarbă că va găsi un vapor care să-l ducă undeva, în lume.

Sosi în oraş tocmai după primul bombardament RAF. Hoinărea pierdut în centrul oraşului cuprins de flăcări, căutându-şi un refugiu, când bombardierele engleze reveniră. Se ascunse într-o pivniţă unde găsi trei morţi: un bărbat, o femeie şi o fetiţă de cincisprezece ani. Conform actelor de identitate, formau încă nu demult o familie: Erich Berger, soţia şi fiica. Heini găsi în buzunarul lui Berger un ordin de chemare pentru săptămâna viitoare.

Ar fi putut să-şi imagineze un evreu o şansă mai bună de a-şi pierde urma?! E drept că Berger era mai tânăr cu zece ani, dar asta nu prezenta o piedică. Schimbarea celor două fotografii nu fusese decât un joc de copii, iar despre cadavrul pe care-l târâse pe stradă s-ar fi putut foarte bine crede că este al lui, al evreului berlinez. Mai trebui să-l desfigureze pe Berger cu o bucată de cărămidă, după ce termină, totul i se păru mai uşor.

Ironia sorţii făcu să fie repartizat tocmai la paraşutişti. Acţionase aproape peste tot: în Creta, la Stalingrad, în Africa de Nord. Dovadă decoraţiile, Crucea de Fier clasa întâi şi a doua. Mai trase o gură de şampanie din sticlă, când pe uşa din spatele lui, intră Rommel, însoţit de colonelul Halder şi de Hofer.

Era aproape miezul nopţii şi Hugh Kelso nu se simţise niciodată atât de fericit. Se făcea în vis că şedea în balansoarul preferat din cerdacul casei de vacanţă de la Cape Code, cu o

carte în braţe, iar în mână cu un pahar de băutură cu gheaţă. Jane, soţia lui, se apropia dinspre ţărm, veselă, strigându-l pe nume. Purta o pălărie de paie şi o rochie de bumbac, picioarele erau bine bronzate. Fetele, în costume de baie, se jucau în nisip, umplând cu râsetele lor cristaline atmosfera toridă a după amiezii. Toţi erau fericiţi, radiau de fericire. Kelso nu mai simţea nici frigul, nici durerea. Când întinse mâinile spre Jane, vocile se stinseră, iar el se trezi brusc.

Marea nu mai era atât de agitată, cu toate acestea avea senzaţia că pluta se deplasa mai repede. Kelso deschise fermoarul, scoase capul prin deschizătură şi se pomeni biciuit de câţiva stropi rătăciţi dintr-un val ce-i trecu pe deasupra capului, apoi se făcu din nou beznă. Îl ardeau ochii din cauza apei sărate. Pentru o clipă i se păru că văzuse o lumină; îşi scutură capul, deschise ochii, îi deschise iar; sigur, era doar o închipuire. Nimic decât această nesfârşită noapte! Se sprijini cu spatele de peretele plutei şi încercă să-şi imagineze pe Jane şi pe cele două fetiţe, dorind continuarea visului de-adineaori.

Deşi nu ştia, se îndepărtase deja cu vreo şaizeci de mile de golful Lyme, iar lumina pe care o zări a fost o scurtă sclipire care dură până când un soldat german de la postul de pază Pleinmont Point, din vârful de sud-est al Jersey-ului deschise uşa, să iasă la rondul de noapte. La sud-est, la aproximativ treizeci de mile, se întindea Jersey, cea mai mare insulă a Canalului. Pluta de salvare, coajă de nucă în puterea vântului, se deplasa în direcţia ei, în timp ce Kelso adormi din nou.

Rommel, sprijinit de marginea camionului, stârnea focul cu vârful cizmei.

— Deci vor să vorbească cu von Stulpnagel şi cu Falkenhausen.

— Da, domnule mareşal – răspunse Hofer. – Aşa cum aţi acceptat şi dumneavoastră, trebuie să fim foarte circumspecţi. O astfel de întâlnire trebuie să fie extrem de secretă.

— Şi la o oră potrivită – adăugă Rommel; râse. – Două dimineaţa. Cea mai potrivită oră… pentru o idee nebună.

— Asta cum o înţelegeţi, domnule mareşal?

— La propriu. Ce e azi, sâmbătă? Ce-ar fi să organizăm o

întâlnire cu von Stulpnagel şi compania, în timp ce eu ar trebui să fiu în cu totul altă parte, să zicem la Jersey.

— În Insulele Canalului? – întrebă Hofer fără să priceapă.

— N-au trecut nici două luni de când Führerul mi-a spus că i-ar face plăcere dacă aş vizita forturile de acolo. Şi-apoi, domnule maior, ştii şi dumneata ce mare importanţă acord insulelor din punct de vedere strategic. Aliaţii n-ar îndrăzni să rişte acolo vreo debarcare niciodată. I-ar costa prea multe vieţi civile, de civili britanici, natural.

— Da, paralizează Regimentul de infanterie 319 – spuse Hofer – şase mii de soldaţi doar la Jersey. În total zece mii de oameni dacă îi socotim şi pe cei de la Luftwaffe şi de la Marina Militară.

— Konrad, în cele din urmă s-a investit prea multă energie în ele, numai pentru că Führerul nu acceptă despărţirea de nici o bucăţică de pământ britanic ocupat, dotat cu cele mai puternice fortificaţii din lume. Tot atâtea fortăreţe şi proiectile câte sunt necesare pentru apărarea întregului Zid al Atlanticului, de la St. Nazaire. – Rommel zâmbi. – Are dreptate Führerul. În calitate de comandant al Zidului Atlanticului, este imperios necesar să vizitez acest important punct strategic. Hofer dădu din cap:

— Înţeleg, domnule mareşal. Dar nu-mi pot imagina cum veţi fi în acelaşi timp în două locuri. Vă întâlniţi cu von Stulpnagel şi cu Falkenhausen în Franţa şi în acelaşi timp vizitaţi forturile de la Jersey.

— Păi, chiar în seara aceasta am fost văzut în acelaşi timp în două locuri – răspunse Rommel. – În sala de spectacol şi pe scenă.

În încăpere se lăsă o tăcere atât de profundă încât se auzea tic-tacul ceasului.

— Doamne sfinte! – şopti Hofer. V-aţi gândit serios?

— De ce nu? Prietenul nostru Berger m-a făcut să mă îndoiesc de mine însumi când a venit pe scenă. Vocea, prezenţa…

— Dar sunt atâtea lucruri pe care nu le va putea depăşi. Vreau să zic sunt două lucruri total deosebite să fii mareşal sau caporal.

— Mie mi se pare destul de inteligent – spuse Rommel. – Actor talentat, soldat curajos. Nu trebuie să uiţi un lucru, domnule maior.

— Ce anume, domnule mareşal?

— Dumneata vei fi în preajma lui, să-i poţi urmări cu atenţie

fiecare pas. – Rommel continuă cu nerăbdare. – Konrad, unde ţi-e însufleţirea? – Dacă ai dubii, îţi acord câteva zile să-l pregăteşti pe caporal. Ia să vedem! Azi este sâmbătă, ce-ai zice dacă vinerea viitoare ne-am duce la Jersey? N-am rămâne mult, decât treizeci şi şase de ore. Sâmbăta noaptea, cel târziu duminica, ne-am întoarce în Franţa. Dacă Berger nu se descurcă atâta timp, îmi înghit pălăria.

— În regulă, domnule mareşal. Am să transmit în Insulele Canalului să vă aştepte, săptămâna viitoare, vineri.

— Nu, n-o vei face. Vom proceda mult mai inteligent. Cine este acolo comandant?

— General-maior baron von Schmettow, cu Cartierul General la Guernsey.

— L-am cunoscut- zise Rommel. – Este un militar de excepţie.

— Se vorbeşte că este colaboraţionist englez şi, fireşte, nu-i motiv de bucurie în unele cercuri – adaugă Hofer.

— Pe de altă parte, fiind nepotul generalului von Rundstendt, să nu ne facem griji! Cine este comandantul militar la Jersey?

— Mă documentez imediat. – Hofer scoase un dosar din servietă şi trecu în revistă, cu rapiditate, o listă. – Da, aici e. Colonelul Heine.

— Cine se ocupă de problema populaţiei civile?

— Cei mai importanţi oameni sunt colonelul baron von Aufsess şi căpitanul Heider.

— Dar localnicii, pe ei cine-i reprezintă?

— Au o organizaţie, Sfatul Suprem al Statelor din Jersey. Preşedintele acestuia este prefectul economic al insulei, Alexandre Coutanche.

— Perfect. Vom proceda astfel. Vei trimite un mesaj generalului Schmettow prin care îi ordoni să convoace la Guernsey o conferinţă de lucru pe tema „Apropiata invazie a Aliaţilor şi urmările acesteia asupra Insulelor”.

— Să-i convocăm pe toţi?

— Da, adică, comandantul militar din Jersey, ofiţerii cu probleme civile, prefectul economic cu oamenii săi şi comandanţii regimentelor Luftwaffe şi de Marina militară.

— Asta înseamnă că, temporar, ofiţerii cu grade inferioare vor prelua comanda în Insule.

— Exact.

— În Insulele Canalului, decolările şi aterizările sunt destul de rare, fiind prea active RAF. Legătura între insule se face cu vaporul, de obicei în timpul nopţii.

— Ştiu – spuse Rommel. Am cerut părerea Cartierului General al Marinei Militare din Cherbourg. Spune-i lui von Schmettow să organizeze conferinţa de săptămâna viitoare. În aceste condiţii, veţi călători joi noaptea sau vineri, la primele ore ale dimineţii, dacă vreţi să ajungeţi la timp. Eu voi zbura acolo vineri dimineaţa cu Storch-ul.

— Va fi un zbor riscant, domnule mareşal.

— Pentru dumneata Konrad şi pentru Berger. Pentru mine, nu. – Rommel zâmbi maliţios. – Despre sosirea mea nu vor afla decât în momentul în care veţi cere permisiunea de aterizare de la turnul de control.

— Ce va crede von Schmettow?

— Că am acţionat aşa în mod intenţionat, în vederea unui control inopinat în insulă.

— Este un plan deosebit de bine gândit, domnule! – recunoscu Hofer.

— Da, aşa apreciez şi eu. – Rommel începu să-şi deschidă tunica. – În timpul acesta eu mă întâlnesc cu Falkenhausen şi cu von Stulpnagel într-un loc retras. – Căscă. – E timpul să ne culcăm. Îngrijeşte-te cu Schmettow să primească mesajul mâine dimineaţă. Oh, şi nu uita să vorbeşti cu colonelul Halder. Spunei că Berger m-a impresionat profund şi că i l-aş cere împrumut pentru un timp. Cred că nu va avea nimic împotrivă.

— Fără îndoială, domnule mareşal – spuse Hofer. – Somn uşor – şi ieşi din cameră.

În noaptea aceea Dougal Munro dormea pe un pat de campanie în biroul său din Baker Street. Putea fi trei dimineaţa când Jack Carter îl trezi cu grijă. Munro îşi deschise imediat ochii şi se sculă.

— Ce s-a întâmplat?

— A sosit lista cea mai nouă de la Slapton, domnule. Mai lipsesc două sute de cadavre.

— Şi al lui Kelso?

— Mă tem că da, domnule. Generalul Monomgery nu se prea bucură, dar Marina Militară l-a asigurat că E-boot-urile nu au luat nici un supravieţuitor.

— Necazul este, Jack, că de ceea ce ne asigură, nu este sigur! Când se face ziuă?

— În jur de şase, domnule. Pe lumină căutarea va fi mai uşoară.

— Fă rost de o maşină pe la ora opt! Tragem o fugă la Slapton să vedem situaţia la faţa locului.

— Am înţeles, domnule. Până atunci mai dormiţi, nu?

— Nu, cred că nu. – Munro se ridică şi se întinse. Nu- i greu să-mi fac de lucru. La birou nu pot lenevi, Jack!

În dimineaţa aceea Kelso se trezi dintr-un vis interesant în care se făcea că o fiinţă primitivă ţintea la el de la o distanţă apreciabilă. Îi era teribil de frig, mâinile şi picioarele îi amorţiseră, obrazul îi ardea, iar pe frunte îi curgea sudoarea.

Deschise fermoarul, privirea i se pierdu în lumina cenuşie a zorilor, nevăzând prea multe învăluită de o pâclă deasă şi grea. Undeva, în depărtare, monstrul urlă din nou. Abia acum recunoscu Kelso sunetul – şuiera o sirenă de avertizare a unei nave. Fără să ştie, el lăsase în urmă limita cea mai de sud a insulei Jersey. Parcă simţea mirosul uscatului; îşi reveni pentru un moment.

Auzea cum se sparg valurile de un ţărm nevăzut de el, apoi vântul răsfiră valul de ceaţă, lăsând o dungă de lumină prin care se vedeau nişte stânci adăpostind baterii de coastă. Locul, al cărui nume Kelso nu-l cunoştea, era Noirmont Point. Când perdeaua de ceaţă se refăcu, curenţii antrenară pluta în golful St. Aubin.

Valurile sălbatice purtau pluta pe crestetele lor înspumate; totul părea o spumă din care, ici şi colo, apăreau stânci. Dintr-odată auzi un strigăt. Perdeaua de ceaţă se zdrenţui, lăsând să se vadă un ţărm cu versanţi abrupţi, acoperiţi de o pădure de brazi. Un bărbat cu căciulă de lână, manta marinărească şi cizme de cauciuc alergă pe ţărm.

Un val ridică pluta în sus, o izbi de-o stâncă, trântindu-l pe Kelso în apă, prin deschizătură. Colonelul încercă să se ridice, dar piciorul drept se îndoi sub el; urlă din răsputeri, dar vuietul valurilor îi acoperi vocea. Bărbatul cu manta marinărească intră în

apă şi îl prinse. Abia atunci observă Kelso că nu era bărbat, ci o femeie.

— E bine, sprijină-te pe mine!

— Piciorul – mormăi Kelso. – Mi s-a rupt piciorul.

Femeia trase la mal pluta, se apropie de el, iar Kelso încercă să şadă.

— Unde sunt? În Franţa? – întrebă el în timp ce femeia îngenunche lângă el.

— Nu. La Jersey.

Colonelul închise ochii şi se scutură.

— Atunci dumneata eşti englezoaică?

— Sper! Aşa obişnuia să zică bărbatu-meu, care momentan serveşte ca maior în regimentul de blindate, în Deşertul Vestic. Mă numesc Helen de Ville.

— Colonelul Hugh Kelso.

— Din Legiunea americană, presupun. Unde vi s-a prăbuşit avionul?

— Nu s-a prăbuşit. Eu sunt ofiţer al diviziei tehnice.

— Atunci de unde naiba ai apărut aici?

— Din Anglia. Vasul cu care călătoream a fost lovit de o torpilă, în golful Lyme. – Gemu, o durere puternică îi înjunghie piciorul, apropiindu-l de pierderea conştiinţei. Femeia ridicase cracul pantalonului zdrenţuit. La vederea rănii, îşi încreţi fruntea.

— E groaznic, ar trebui să vă duc la spital!

Kelso se agăţă de mantaua femeii.

— Nu… doar la nemţi nu!

Helen de Ville îi desprinse cu delicateţe degetele.

— Stai liniştit, te las singur pentru câtăva vreme. Trebuie să procur o brişcă.

— În regulă – zise Kelso. – Numai nemţii nu. Nu-i voie să încap pe mâinile lor. Promiteţi-mi! Dacă nu, omorâţi-mă! Aici e Browningul ăsta.

Colonelul se întinse după pistol. Femeia se aplecă asupra lui şi-l scoase din toc.

— Nu vei muri şi nici friţii nu te vor omorî. Atâta pot să-ţi promit. Şi-acum, aşteaptă-mă!

Helen de Ville puse pistolul în buzunar şi plecă în grabă. Kelso stătea culcat pe ţărmul pierdut de ceaţă, încercând să-şi adune

gândurile, dar începu să-l doară din nou piciorul. Îşi aduse aminte de morfina din ladă. Se târî spre pluta de salvare prin nisipul de pe mal. Ultimul fir de pai de care se mai putea agăţa. Apoi în jurul lui se făcu beznă.

Capitolul 4

Helen de Ville n-o mai luă pe drumul de căruţe, ci printre brazi, căţărându-se pe dealul abrupt. Era slabă, dar puternică şi asta mulţumită celor patru ani de ocupaţie germană – raţia alimentară neîndestulătoare o ajutase să slăbească aproape cincisprezece kilograme, ceea ce îi dădea prilejul să spună adesea, glumind, că are un corp de cadână şi că, la cei patruzeci şi doi de ani ai ei, ăsta era un dar. Ca majoritatea locuitorilor din insule, în lipsă de vehicule şi de mijloace de transport în comun, făcea, săptămânal, mai multe mile pe jos.

Acum stătea la liziera pădurii şi-şi pândea casa. De Ville Place nu se înscria printre marile case aristocratice din insulă, deşi în zilele ei de glorie, odinioară, era apreciată. Un incendiu, pe la sfârşitul secolului trecut, i-a distrus o aripă întreagă. Casa fusese construită foarte demult dintr-un granit marcat acum de patina vremii. De lângă uşa intrării se deschideau, în ambele părţi, uşile spre balcon. În curte se vedea o străveche maşină de lux, un Morris, una dintre maşinile rechiziţionate de invadatori. De doi ani în casa Helenei de Ville erau încartiruiţi ofiţeri de marină; un du-te-vino permanent, indiferent de-i zi ori de-i noapte. Cei mai mulţi ofiţeri tineri, militari de carieră îşi făceau serviciul la una din bazele marinei militare germane din Jersey. Războiul îşi alegea victimele; în zona Insulelor Canalului, vasele nemţeşti se băteau cu cele englezeşti, iar RAF atacau permanent convoaiele din Granville, St. Malo şi Cherbourg, uneori şi noaptea. Dintre ofiţeri mulţi muriseră, alţii supravieţuiseră atacurilor. Traversând pajiştea Helen de Ville îl văzu pe unul ieşind din casă; într-un

pulovăr alb, cu manta marinărească şi cu sac de pânză în mână.

De sub chipiul peticit îi zâmbi un chip vesel şi frumos ca o cadră din secolul al XVI-lea. În ciuda chipiului purtat de comandanţii U-boot-urilor germane, sublocotenentului Guido Orsini puţin îi păsa de legi. Un italian pe care steaua norocului l-a părăsit în momentul capitulării guvernului italian, găsindu-l într-un loc nepotrivit.

— Bună dimineaţa, Guido.

— Hello, cara mia. – Guido îi trimise o bezea. – Nu mă dezmint, iar sunt ultimul.

— Încotro vă duceţi astăzi?

— La Granville. Ce mai distracţie pe vremea asta! Măcar vor rămâne acasă englezii. Pe mâine! Nu vrei să mergi la St. Helien? Hai, că te duc.

— Nu, muţumesc. Îl caut pe Sean.

— L-am văzut ieşind acum vreo zece minute din grajdurile dinspre miazănoapte. Bunul şi bătrânul general se îndrepta spre casă cu securea pe braţ. Pe mâine! Fug! Ciao, cara!

Bărbatul ieşi pe portiţă în curte. Peste câteva clipe se auzi motorul Morris-ului, iar maşina dispăru într-un nor de praf. Helen de Ville ieşi din grădină şi începu să fugă printre copaci pe o cărare ce ducea la vale, înspre casa lui Sean Gallagher, lângă pârâu. Generalul, cu pantalonii de catifea reiată, cu cizme de călărie şi mânecile cămăşii suflecate, tăia lemne.

— Sean! strigă femeia. Alerga atât de tare că se împiedică şi era gata să cadă.

Bărbatul lăsă securea jos, îşi scoase din ochi o şuviţă de păr castaniu roşcat şi se întoarse în direcţia vocii.

Sean Martin Gallagher avea cincizeci şi doi de ani, era cetăţean irlandez, oficial neutru în război. S-a născut în 1892 la Dublin, fiind fiul unui profesor chirurg de la Trinity College. Tatăl său nu fusese atras de sexul slab până la cincizeci de ani, când a venit la Jersey şi-a cunoscut-o pe infirmiera Ruth le Brocq, pe care o luă de nevastă într-o lună şi o duse la Dublin. În anul următor i se născu un fiu, dar din nefericire însă mama muri la naştere. Micul Sean îşi petrecea verile cu bunicii din Jersey, iar restul anului, cu tatăl său, la Dublin. Dorind să devină scriitor, a terminat

secţia de literatură la Trinity College, la universitatea unde preda tatăl său. Însă destinul a vrut să devină militar; când Gallagher îşi încheie studiile, începuse primul război mondial.

S-a înrolat la Regimentul de Puşcaşi Irlandezi, unde serveau mulţi bărbaţi din Jersey. În 1918, la douăzeci şi şase de ani, era maior, rănit de două ori şi cu o Cruce de merit primită pentru eroismul de la Somme. Cu toate acestea, obişnuia să spună că adevărata experienţă de război o căpătase luptând sub ordinele lui Michael Collins, într-un detaşament de aviatori la IRA. Înţelegerea încheiată cu guvernul britanic nu însemna decât începutul unui război civil. Unii membri IRA nu cunoaşteau această înţelegere intrând în luptă cu cei care se străduiau, sub îndrumarea lui Michael Collins, să înfiinţeze Statul Liber Irlandez. Sean Gallagher a ales Statul Liber şi la doar douăzeci de ani deveni general, pieptăna tot vestul Irlandei vânându-i fără milă pe foştii camarazi.

Sătul de atâtea crime, făcu o călătorie în jurul lumii din banii moşteniţi de la tatăl său, iar în 1930 s-a stabilit la Jersey. Pe Ralph de Ville îl cunoştea din copilărie, iar pe Helen o iubea cu amar şi fără speranţă din clipa când o văzu pentru prima oară. Nemţii i-au recheziţionat casa din St. Lawrence, iar Helen avea nevoie de sprijin, Raph fiind sub arme. Din acest motiv s-a mutat Sean în casa de la marginea pârâului. O iubea pe Helen. Fără speranţă, ca odinioară.

Bătrâna brişcă, o bijuterie odinioară, deveni o zdrăngănea, iar calul o gloabă. Sean Gallagher şi Helen coborau pe drumul ce ducea spre ţărm; el, cu calul de căpăstru, ea, pe lângă el.

— Ţine minte, greşelile se plătesc, spuse acru generalul, dacă se va afla că-l ajuţi pe omul ăsta, vei sfârşi fie la închisoare, fie în faţa plutonului de execuţie. Ori în vreun lagăr de concentrare despre care se aud atâtea.

— Pentru tine nu-ţi faci nici o grijă?

— Isuse Cristoase, femeie! Eu sunt neutru! Ştii bine cât mă laud cu asta, zâmbi copilăreşte, ochii cenuşii îi sclipeau de veselie. – Dacă vor ca bătrânul rahat de Valera să rămână la Dublin, cu mine să se poarte cu mănuşi. Deşi s-ar bucura din suflet să afle că-s urmărit de moarte, numai şi numai pentru că în

timpul războiul civil l-am urmărit în toată Irlanda.

Helen izbucni în râs.

— Te ador, Sean Gallagher! Totdeauna ai grijă de buna mea dispoziţie. Îi cuprinse cu un braţ umărul slab şi-l sărută pe obraz.

— Parcă-aş fi fratele tău. Cum s-ar zice, mă iubeşti ca pe un frate. Mai bine păstrează-ţi patima nebună, femeie, concentrează-te! A spus că-l cheamă Hugh Kelso, ofiţer al armatei americane şi că vaporul i-a fost torpilat pe malul Devon.

— Exact!

— Şi de ce îi e teamă de nemţi?

— Nu ştiu. Nu era chiar conştient, iar piciorul îi este într-o stare groaznică. Când i-am spus că ar trebui să-l internez în spital a fost disperat. Mi-a spus că preferă să-l împuşc.

— Atunci e în c…t până în gât, observă Gallagher.

Pe ţărm se lăsă o linişte profundă, marea îşi potoli tânguirea; de pe cealaltă parte a golfului se auzea trecând trenul, dintre St. Helier spre Milbrook.

Inconştient, Hugh Kelso zăcea pe plajă cu obrazul în nisip. Sean Gallagher îl întoarse cu grijă pe spate şi îi examină piciorul. Fluieră încetişor.

— Are neapărată nevoie de un chirurg. Îl pun în brişcă până nu-şi revine. Tu adună lemne, câte poţi, grăbeşte-te!

Helen se îndepărtă cu paşi repezi, iar Sean, cu statura lui mică, îl luă în braţe cu destulă uşurinţă pe Kelso. Colonelul gemu, dar era încă inconştient. Irlandezul îl aşeză în brişcă printre saci şi-l acoperi cu câteva.

Helen se întoarse cu un braţ de lemne.

— Împrăştie-le peste el, eu ascund pluta de salvare!

Pluta se zvârcolea printre stânci încă; Sean intră după ea în apă şi-o trase la mal. O controlă prin deschizătură pe dinăuntru, luă lada, apoi înfipse în ea un cuţit cu arc. Pluta se desumflă şi, cum ieşi aerul din ea, o aruncă în brişcă sub scarigă.

Helen mai aduse un braţ de lemne şi le împrăştie peste bărbatul din brişcă.

— E bine aşa!

— Cred că da. Fii atentă, la saivan mă opresc să arunc pluta în fântână.

O luară înapoi pe acelaşi drum. Helen stătea în brişcă, iar

Sean conducea calul. De undeva, de aproape, se auzeau râsete şi lătratul unui câine. Irlandezul opri calul, apoi foarte degajat, îşi aprinse o ţigară franţuzească, de proastă calitate.

— Nu te nelinişti. Ai încredere în mine!

Mai întâi apăru din ceaţă un câine ciobănesc german. Splendidul animal lătră o dată, apoi îl recunoscu pe Gallagher şi-i linse mâna. Apărură şi cei doi soldaţi germani în uniformă cenuşie, cu căşti şi puşti pe umeri.

— Gut morgen, Herr General! îl salutară cu râvnă pe irlandez.

— Bună dimineaţa şi vouă, homosexualilor! zâmbi Gallagher şi-şi văzu de drum.

— Sean, eşti nebun! sâsâi Helen printre dinţi.

— Deloc! Nici unul dintre ei nu ştie o boabă englezeşte. Ce distracţie am fi tras dacă controlau brişca!

— Unde-l ducem? întrebă femeia. Momentan nu-i nimeni acolo.

Aşa vorbeau între ei despre de Ville Place.

— Nici Mrs. Vibert?

— Azi i-am dat liber; săptămâna trecută a născut nepoată-sa.

— Zburdalnică fetiţa, dădu din cap Gallagher. În timp ce bărbatu-i în armată. Îmi pot imagina ce mutră va face la întoarcere, când va găsi un băieţel blond cu ochi albaştri, care va răspunde la numele de Fritz.

— Nu fi aşa rău, Sean! E o fată foarte cumsecade, poate puţin cam slabă. În război oamenii se simt aşa de izolaţi…

— Asta o spui chiar tu? râse Gallagher. Şi în săptămâna asta nici nu m-ai alergat în jurul grajdului.

— Ei, Sean! îl rugă ea. Unde-l ducem? Ce zici de Cămară?

Pe vremea războiului civil, stăpânul de atunci al proprietăţii, Charles de Ville, simpatizant al regelui, a construit o cameră în pod; acccesul la ea se făcea doar prin dormitorul lui Helen, pe-o scară secretă. Secole de-a rândul, familia vorbea despre ea ca despre cămară; pe vremea lui Cromwell îi salvase viaţa şefului familiei, considerat trădător.

— Nu, încă nu e în stare. Are nevoie de ajutor medical şi cât se poate de repede! Îl ducem la mine.

— Pe cine chemăm?

— Pe doctor George Hamilton. În cine altcineva ai putea avea

încredere? Aşteaptă-mă până arunc pluta în fântână.

Scoase pluta de sub scarigă şi porni spre copaci. Helen stătea în brişcă şi-n liniştea pădurii îşi auzea propria respiraţie. În spatele ei, pe sub saci, Hugh Kelso gemu şi se mişcă.

În delta Slapton Sand fluxul reveni şi cără cu sine câteva cadavre. Munro şi Carter se instalară în partea ferită de vânt a unei dune de nisip şi-şi consumau prânzul modest, sandviciul şi o sticlă de bere comună. Nişte soldaţi îşi pierdeau vremea pe ţărm şi din când în când, la ordinul vreunui comandant, intrau în apă şi scoteau câte un cadavru. Erau deja vreo treizeci, unul lângă altul, pe nisip.

— Cineva afirma că prima victimă a războiului este întotdeauna adevărul, spuse Munro.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnule, aprobă Carter.

Un tânăr ofiţer american se opri în faţa lor cu mâna ridicată pentru salut.

— Domnule, vă raportez, în apă nu mai sunt deocamdată alte cadavre. Din zori şi până acum s-au scos treizeci şi şase, dar colonelul Kelso nu este printre ei. Şovăi o clipă şi întrebă:

— Va dori domnul general de brigadă să controleze pregătirile de înmormântare? Nu-i prea departe de aici.

— Nu mulţumesc, răspunse Munro. Cred că voi supravieţui şi fără acestă experienţă.

Americanul salută şi plecă. Munro se ridică, apoi îl ajută şi pe Carter.

— Vino, Jack! Aici nu mai avem nici o treabă.

Carter se echilibră sprijinindu-se de baston, iar Munro, cu mâinile în buzunar, privea marea care-i provocă un puternic fior.

— Nu vă simţiţi bine, domnule? întrebă Carter.

— Simt un fior rece în spate, Jack; să fiu sincer am o presimţire, o foarte proastă presimţire! Să plecăm, e timpul să ne întoarcem la Londra! spuse Munro şi porni de-a lungul malului.

— Ei, Berger, ai înţeles ce ţi-am spus? întrebă Konrad Hofer.

Heini Baum stătea în poziţie de drepţi în faţa mesei de scris din biroul mareşalului de către comandantul regimentului. Simula că nu-l observă pe Rommel, care privea grădina, de la fereastră.

— Nu sunt sigur, domnule maior.

Rommel se întoarse.

— Nu fi prost, Berger! Dumneata eşti un om inteligent, în plus curajos. Îi atinse cu vârful bastonului de mareşal, Crucea de Fier clasa întâi şi panglica cu inscripţia gotică de pe mâna stângă. Panglica Corpului African, suntem, deci, camarazi vechi. Ai fost prezent la Alamein.

— Nu, domnule general. Am fost rănit la Tobruk.

— În regulă. Eu sunt un om sincer, aşa că ascultă-mă cu atenţie! Ieri seară m-ai imitat perfect, în voce şi-n prezenţă fizică. Eşti un adevărat profesionist.

— Mulţumesc, domnule mareşal.

— Aş dori să mai repeţi o dată figura. Vineri vei zbura în tovărăşia maiorului Hofer, la Jersey, pentru week-end. Ce crezi, ai putea să-i tragi pe sfoară, Berger? O zi întreagă ai domni peste ei. Ce zici?

— Cred că e posibil.

Rommel se întoarse spre Hofer.

— Nu ţi-am spus? Este înţelegător şi inteligent. Exact de aşa ceva avem nevoie. Konrad, pregăteşte lucrurile şi valea!

Casa generalului era construită din acelaşi granit ca cel din casa domnească; o cameră de zi cu grinzi în plafon, o masă de sufragerie cu o jumătate de duzină de scaune. Bucătăria se deschidea din cealaltă parte a holului; dormitorul larg, baia şi un depozit de vechituri se aflau la etaj.

Nevoind să-l care pe scări, Gallagher îl instală pe Kelso în camera de zi, pe o canapea comodă. Americanul încă nu-şi revenise din leşin, de aceea irlandezul îi căută portmoneul şi i-l deschise. Găsi un act de identitate cu fotografie, câteva fotografii reprezentând o femeie cu două fetiţe, probabil familia, câteva scrisori atât de personale încât le împături imediat. Între timp Helen telefona. Kelso îşi deschise ochii şi-l privi pe Gallagher pierdut, observă apoi portmoneul său în mâinile lui.

— Cine eşti dumneata? Se întoarse fără vlagă după portmoneu. Dă-mi-l înapoi!

Helen intră în cameră. Se aşeză pe braţul canapelei şi punându-i mâna pe frunte:

— Liniştеşte-te, totul va fi în ordine. Ai febră mare. Îţi aduci aminte de mine? Sunt Helen de Ville.

— Te-am văzut pe ţărm.

— Iar el este prietenul meu, generalul Sean Gallagher.

— I-am verificat actele, zise Gallagher. Actul de identitate s-a muiat puţin. Îl las afară să se usuce.

— N-ai uitat unde eşti? îl întrebă Helen pe Kelso.

— La Jersey, zâmbi cuceritor Hugh Kelso. Nu-ţi face griji! Încă n-am înnebunit, iar dacă mă concetrez foarte tare, pot să şi gândesc.

— În regulă, atunci fii atent! interveni Gallagher. – Piciorul îţi arată groaznic, ai nevoie de îngrijire şi de un chirurg bun.

Kelso dădu din cap.

— Nu se poate. Nu-i voie să cad în mâna nemţilor, aşa cum am mai spus-o. Mai bine împuşcaţi-mă.

— De ce? întrebă cu sinceră curiozitate Sean Gallagher.

— Doamna mi te-a prezentat ca general. Eşti?

— Am fost ofiţer în armata irlandeză, iar în primul război mondial, în armata britanică. Are vreo importanţă?

— Poate.

— De care divizie aparţii?

— De cea tehnică. Mai exact de tehnicienii care pregătesc debarcările.

În mintea lui Sean Gallagher se făcu lumină.

— Ai ceva comun cu pregătirea invaziei europene?

Kelso dădu afirmativ din cap.

— Se apropie termenul.

— Da, asta o ştim – zise Gallagher.

— Numai că eu ştiu exact când şi unde va avea loc. Dacă nemţii reuşesc să mă facă să vorbesc... îţi poţi imagina ce urmări ar avea? Şi-ar concetra toate forţele în locul respectiv şi n-am mai ajunge niciodată la mal.

Kelso era nervos, transpiraţia îi curgea de pe frunte. Helen încercă să-l liniştească.

— Totul va fi în ordine, promit!

— Vine George Hamilton? – întrebă Gallagher.

— Era deja plecat. Am rugat-o pe menajeră să-l trimită aici, imediat ce soseşte. I-am transmis că ţi-ai tăiat piciorul şi că ai

nevoie de câteva suturi.

— Cine-i Hamilton? – se nelinişti Kelso.

— Un medic – răspunse Helen. Un amic bun. Vine îndată şi se ocupă de piciorul dumitale.

Îl scuturau frigurile, semn că febra îi creştea.

— Pentru moment avem ceva foarte important de discutat. Luaţi legătura, de urgenţă, cu rezistenţa şi spuneţi-le să informeze agenţia de informaţii londoneză despre prezenţa mea în insulă. Ei vor lua măsuri să mă scoată de aici.

— Necazul este că la Jersey nu există Rezistenţă. – spuse Helen. – Adică că trebuie să înţelegi că sunt mulţi oameni care nu se bucură de ocupaţie şi încearcă să-i facă zile amare după posibilităţi, dar nu avem o organizaţie ca Rezistenţa franceză, dacă la asta te gândeşti.

Văzând privirea neîncrezătoare a lui Kelso, Gallagher adăugă:

— Insula asta cât batista are cam patruzeci şi cinci de mii de locuitori, un orăşel mai mare. Cum crezi că ar putea exista aici mişcare de rezistenţă? Nu sunt munţi unde să se ascundă oamenii şi nici ascunzişuri potrivite.

Lui Kelso îi venea greu să creadă.

— Bine, accept. Rezistenţă nu este, dar legătură radiofonică trebuie să fie!

— Nu avem nici un fel de legătură cu Londra. – răspunse Gallagher.

— Dar cu Franţa? – întrebă Kelso cu amărăciune. – Granville, St. Malo, sunt la câteva ore de aici, nu-i aşa? Acolo este de-a dreptul imposibil ca Rezistenţa să nu aibă o organizaţie locală.

Toţi tăcură o vreme, apoi Helen se întoarse către Gallagher.

— Savary ar putea intra în legătură cu cine trebuie, la Granville. El ştie cine sunt, şi tu îi cunoşti.

— E adevărat.

— Când am urcat eu malul, Guido tocmai pleca la drum – continuă femeia – şi zicea că după-amiază se duc la Granville. Profită de ceaţă. – Se uită la ceas. – Fluxul vine abia pe la amiază, trebuie să aştepte. Ai putea lua camionul. Acolo sunt şi sacii de cartofi pe care, oricum, ar trebui să-i duci la depozitul de alimente al armatei şi la Piaţa St. Helier.

— Bine, m-ai convins – se predă Gallagher. – Dar vreau să-ţi

spun că eu îl cunosc pe Savary şi nu-i tipul care să înveţe pe de rost ceva. Asta presupune să-i scriem, iar scrisul devine un risc uriaş.

— Sean, n-avem altă alegere.

— Ai dreptate. – Gallagher izbucni în râs. – Chiar mie îmi este dat să apăr interesele Angliei... Ai grijă de amicul nostru. Mă întorc cât pot de repede.

Când deschidea uşa, Helen îl strigă.

— Sean!

Bărbatul se întoarse.

— Da?

— Nu uita că se circulă pe dreapta.

Era o glumă veche, dar încă adevărată: printre primele dispoziţii date de nemţi după ocuparea insulei Jersey fusese cea care modifica circulaţia, de pe stânga, pe dreapta. Au trecut de atunci patru ani, dar Gallagher nu se putea obişnui cu ea. Nu pentru că ar fi condus în exces, nemţii nu le lăsaseră decât un camion vechi, un Ford, şi-acela cu aprobare specială, numai pentru că domeniile de Ville aprovizionau cu diferite produse unităţile lor militare. Raţiile de benzină erau atât de strîmt croite, încât nu puteau folosi camionul decât de două sau trei ori pe săptămână. Însă Gallagher, şofer experimentat, scotea motorul din funcţiune la vale, în plus avea cunoştinţe, unu, doi oameni de la care putea procura benzină.

Traversă pitorescul orăşel St. Aubin, continuă spre St. Helier pe drumul şerpuitor de pe lângă golf. Trecu pe lângă numeroase baterii de tunuri, unde se vedeau nişte soldaţi, dar în oraş, pe bulevardul Victoria era pustiu. Un tren francez, adus de nemţi, trecu pe lângă el în direcţia Millbrook, fiind singurul semn de viaţă până ajunse în faţă, la Grand Hotel. Se uită la ceas. Era unsprezece. Timp suficient să-l prindă pe Savary, înainte ca „Victor Hugo” să iasă din port. Coti pe Gloucester Street şi se îndreptă spre piaţă.

Timpul nefavorabil, ţinea lumea departe de piaţă. Deasupra primăriei se vedea atârnând flasc în aerul umed un drapel roşu cu zvastică neagră. În limba germană, cuvântul corespunzător primăriei este Rathaus, ceea ce în limba engleză înseamnă „casa

şolobanilor” şi, se înţelege, populaţia locală folosea această ultimă expresie pentru a denumi primăria.

Irlandezul îşi opri camionul lângă piaţă, Beresford Street. Oficial, piaţa era închisă, funcţiona doar sâmbătă, câte două ore. Acum de abia se vedeau câţiva vânzători şi, ici-colo, câte un soldat. Sâmbătă însă era aglomerată, plină cu oameni necăjiţi, sperând să aibă noroc la nişte produse proaspete.

Gallagher scoase doi saci de cartofi din camion, deschise uşa cu piciorul şi intră în piaţă; se îndreptă spre ghereta din cealată jumătate a ei, unde un bărbat uriaş cu figură prietenoasă, cu jerseu şi o şapcă de stofă, aşeza, unul lângă altul, morcovi mari, pe rânduri ordonate, sub o tăbliţă pe care scria D. Chevalier.

— Şi astăzi numai morcovi? – întrebă Gallagher când ajunse acolo. – Doamna Vibert a servit într-una din zile gem de morcovi. – Se scutură. – Îi mai simt şi-acum gustul. Am adus doi saci de cartofi.

Ochii lui Chevalier sclipiră.

— Ştiam că n-ai să mă laşi al nimănui, generale. Hai să-i ducem dincolo!

Gallagher cără sacii în încăperea din spate. Chevalier deschise uşa bufetului şi scoase un sac vechi de pânză.

— Patru bucăţi de pâine albă.

— Isuse! Pe cine ai omorât de le-ai obţinut?

— Un sfert de font de ceai şi o pulpă de porc. În regulă?

— E o adevărată plăcere să faci afaceri cu dumneata – spuse Gallagher. – La revedere, pe săptămâna viitoare!

Următoarea staţie a fost depozitul de alimente al armatei din Wesley Street. Iniţial fusese garaj; şi-acum o jumătate de duzină de camioane erau parcate acolo. În magazie nu era decât un tip solid, Feldwebelul Klinger. Stătea în ghereta de sticlă şi tocmai înfuleca un sandviş. Îi făcu semn lui Gallagher, deschise uşa şi coborî scările.

— Herr General – îl întâmpină amical.

— Cerule mare, Hans! Apoi dumitale ştiu că-ţi place să trăieşti bine – zise Gallagher într-o germană perfectă şi îl apăsă pe pântecul rotofei.

Klinger zâmbi.

— Un bărbat trebuie să se hrănească bine, amândoi suntem

militari, Herr General. Ne înţelegem. Mi-ai adus ceva?

— Doi saci de cartofi pentru popotă.

— Şi?

— Şi unul pentru dumneata, dacă te interesează.

— Ce vrei în schimb?

— Benzină.

Neamţul aprobă.

— O canistră de cinci galoane.

— Două canistre de cinci galoane! – Se târgui Gallagher.

— Dar, generale! – Klinger apucă două canistre, foste proprietăţi britanice aşezându-le în camion. – Ce-ai zice dacă te-aş reclama?

— Ce să zic? Pe mine m-ar băga la închisoare şi pe dumneata te-ar trimite în concediu. Am auzit că frontul din Rusia este minunat în acest anotimp.

— Eşti un om descurcăreţ, ca-ntotdeauna. – Klinger trase cei trei saci de cartofi de pe platforma camionului. – Dacă într-o zi te opreşte patrula pentru controlul combustibilului, se va afla că nu foloseşti benzină de culoare potrivită.

— Numai că eu sunt vrăjitor, prietene. Nu ţi-am spus? – rîse Gallagher, plecând cu camionul.

Benzina militară o coloraseră în roşu, raţiile repartizate pentru scopuri agricole în verde, iar medicii primeau o variantă roz. Klinger nu ştia că, strecurând benzina printr-un filtru de tifon, se puteau îndepărta coloranţii, iar prin adăugarea unei mici cantităţi de vopsea verde, benzina devenea ca cea pe care o repartizau în scopuri agricole.

Totul era să supravieţuieşti! Insula aceasta locuită din timpuri străvechi îi stârnea mândria lui Gallagher Le Brocq. Populaţia insulei suferise foarte mult de-a lungul veacurilor. Când a trecut pe lângă hotelul Pomme d’Or, cartierul general al Marinei Militare germane, Gallagher îşi ridică privirea la drapelul nazist de deasupra intrării. „Noi vom fi mereu aici şi atunci când voi, c...lor, vă veţi fi retras de mult”.

Capitolul 5

Gallagher opri camionul la podul cântarului şi se duse pe jos la cheiul Albert, apoi urcă pe scări în partea de sus a oraşului. Ajunse acolo, îşi aprinse o ţigară franţuzească şi privi spre port. Ceaţa se risipea, iar în depărtare se vedea frumosul şi misteriosul castel Elisabeth, ce părea o imagine dintr-o carte de poveşti. De acolo condusese insulele, Valter Raleigh, guvernatorul de odinioară. Acum sarcina aceasta o îndeplineau nemţii, apărându-şi poziţia cu fortăreţele lor de beton echipate cu baterii antiaeriene.

Gallagher îşi întoarse privirea spre portul care clocotea de plinul vieţii. Nemţii foloseau pentru transportul alimentelor în insule, printre altele, şi plute de pe Rin. Câteva vase acostaseră în portul cel nou de mărfuri; erau printre ele unele din Vorpostenbootsflottil 2 şi două dragoare M 40, clasa a doua. În afară de acestea se mai legăneau pe apă câteva cargoboturi ca „Victor Hugo” al SS.

Vehiculul de apă – construit în 1920 de fraţii Ferguson la Glasgow, comanda fiind a unei case de comerţ franceze – cunoscuse zile şi mai frumoase. Acum, pe singurul horn se vedeau găuri pocite lăsate de schijele grenadelor din urmă cu două săptămâni, când RAF din Beaufighter a atacat un convoi de noapte din Granville. Savary era comandantul echipajului format din zece francezi. Armamentul, anume cele două mitraliere şi tunul Bofors, erau mânuite de şapte matrozi nemţi, comandaţi de Guido Orsini.

Gallagher îl observă pe italian, încotit pe balustrada de pe marginea punţii.

— Hei, Guido! – îl strigă în limba engleză. – Unde este Savary?

Guido îşi făcu mâna pâlnie şi îi răspunse:

— La cafenea.

În chioşcul cel mai îndepărtat din port abia erau câţiva clienţi. La o masă, patru marinari francezi jucau cărţi, la alta, trei nemţi. Robert Savary, un bărbat de statură uriaşă, într-o manta marinărească cu un şal pătat de ulei la gât, şedea singur la locul lui obişnuit.

— Ce mai faci, Robert? – întrebă Gallagher în limba franceză şi se aşează la masa lui.

— Eşti cam scump la vedere pe-aici, mon general, semn că vrei ceva de la mine.

— Te-ai prins, găinar bătrân! – Gallagher îi întinse un plic pe sub masă.

— Ce-i ăsta?

— Pune-l în buzunar şi nu fi curios! La Granville, în centru, este o cafenea „Sophie”. Ştii care-i?

Savary se făcu alb ca varul.

— Da, sigur.

— Şi-o cunoşti pe drăguţa Sophie Cresson şi pe soţul ei Gerald.

— I-am mai întâlnit. – Savary încercă să-i înapoieze plicul.

— Bun, atunci ştii că-s terorişti sadea. Ei nu numai că îi împuşcă pe boşi, dar le place să dea pildă şi colaboraţioniştilor. – Păi, nu-i minunată fraza? Deci, dacă eu aş fi în locul dumitale, n-aş face aşa prostie. Pune frumos scrisoarea la loc! Nu trebuie să-ţi spun că nu-i recomandabil să ştii ce conţine. Dacă, totuşi, ai avea curiozitatea, să ştii că niciodată nu vei mai putea dormi liniştit. Transmite-i-o lui Sophie cu sărutările mele de mâini. Sigur îmi va trimite un răspuns, pe care, natural, dumneata mi-l vei aduce la întoarcere.

— Lua-te-ar dracu’, generale! molfăi Savary şi puse scrisoarea în buzunar.

— De mult ar vrea. Nu-ţi face griji, nu ai nici un motiv de îngrijorare. Guido Orsini este un tip nemaipomenit.

— Contele! – Savary dădu din umeri. – Filfizon italian, vânător de senzaţii. Urăsc aristocraţia.

— Dar nu-i fascist, de asta sunt sigur, pe când, dacă stau bine să mă gândesc, dumneata îl serveşti pe Hitler mai de mult decât el. N-ai ceva ţigări normale în geamantan? Mă înnebuneşte tutunul ăsta puturos, primit de curând.

Savary îl privi cu şiretenie.

— N-am numai câteva Gitanes.

— Şi mai spui „numai”? – Gallagher oftă zgomotos. Îmi trebuie două sute!

— Ce dai în schimb?

Gallagher deschise geanta pe care o primise de la Chevalier.

— Pulpă de porc.

Lui Savary îi pică falca.

— Oh, doamne, îmi lasă gura apă. Dă-mi-o!

Gallagher i-o întinse pe sub masă şi luă în schimb ţigările.

— Îmi ştii numărul de telefon, la întoarcere sună-mă!

— De acord.

S-au ridicat de la masă şi au ieşit. Gallagher, nemaiputându-se abţine, scoase un pachet de Gitanes, luă din el o ţigară şi o aprinse.

— Doamne, e fantastic!

— Eu plec – spuse Savary.

— Sper să nu mă tragi în piept – spuse încet Gallagher. – Că dacă da, mă obligi să te ucid. Ai înţeles, amice?

Savary se întoarse cu gura căscată, cu privirea stupefiată, iar Gallagher îi zâmbi prieteneşte şi-o luă pe chei.

George Hamilton era un bărbat înalt, subţire pe care vechiul veston de tweed părea cu un număr mai mare. Cândva lucrase ca medic renumit, apoi la Facultatea de Farmacie din Londra. Ieşise la pensie ca medic consultant de la Guy Hospital, cu puţină vreme înainte de declanşarea războiului; atunci se mutase la Jersey. În 1940, când se ştia că insula va ajunge în mâna nemţilor mulţi s-au refugiat, printre ei şi mulţi medici. Din acest motiv era obligat Hamilton, doctor în ştiinţe medicale, membru al Colegiului Regal al Medicilor, să lucreze, la cei şaptezeci de ani, ca simplu medic de circumscripţie.

Îşi dădu la o parte o şuviţă de pe frunte, căruntă şi încâlcită, în timp ce îl privea pe Kelso.

— Nu-i bine – Ar trebui transportat la spital. Are cel puţin două fracturi la fluierul piciorului, poate chiar trei. Natural, nu pot afirma cu certitudine fără radiografii.

— Nu la spital – şopti Kelso.

Hamilton le făcu semn cu ochiul lui Helen şi lui Gallagher, apoi ieşiră în bucătărie.

— Dacă ar fi vorba de fractură deschisă, adică osul ascuţit ar fi străpuns pielea, n-am avea altă alegere decât spitalul; în cazuri din acestea, fiind mare riscul infecţiei, doar în condiţii de spital şi

cu extensii se poate salva piciorul.

— Ce vrei să spui cu aceasta, Hamilton? – spuse nerăbdător Gallagher.

— După cum vedeţi, pielea nu este străpunsă, e o fractură fragmentară. Într-un cuvânt îi pot pune eu oasele la loc şi piciorul în ghips.

— Poţi dumneata să faci asta? – îl privi cu îngrijorare Helen.

— Da, dar am nevoie de condiţii corespunzătoare. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc că voi lucra fără radiografii! – Medicul şovăia. – Cred că am găsit rezolvarea.

— Care ar fi? – întrebă Gallagher.

— Pine Trees. Un sanatoriu din St. Lawrence întreţinut de măicuţe catolice cu preponderenţă irlandeze şi franceze. Au un aparat roentgen şi o sală de operaţie acceptabilă. Sora Maria Teresa, directoarea sanatoriului, îmi este prietenă bună. Aş putea să o sun.

— Se tratează şi nemţii acolo? – se neliniştii Helen.

— Câteodată, da. Mai ales tinere femei cu probleme prenatale, aşa cum, politicos, se vorbeşte despre avort. Măicuţele, vă puteţi imagina, nu se bucură de loc, dar n-au ce face.

— Colonelul poate rămâne acolo?

— Mă îndoiesc, au paturi foarte puţine şi ar fi periculos pentru noi toţi. Cel mai bine ar fi să-l aducem înapoi.

— Îţi apreciem mult ajutorul, George.

— Nu fac mai mult ca voi – răspunse Hamilton sec.

— Este de importanţă vitală să nu ajungă în mâinile nemţilor! – începu să explice Helen.

Hamilton scuturǎ din cap.

— Nu vreau să ştiu, Helen, aşa că nu te mai obosi. Nu vreau să le implic nici pe măicuţe. Cât o priveşte pe sora Maria Teresa, pentru ea prietenul nostru este un localnic care-a suferit un accident potrivit cu rana. Ar trebui să-i procurăm un act de identitate. Nu se ştie niciodată…

Helen se întoarse spre Gallagher.

— Poţi face ceva? Anul trecut ai procurat un act de identitate pentru comunistul acela spaniol care a fugit de la construcţia tunelului din St. Peter.

Gallagher scoase din sertarul unei măsuţe din brad din secolul

al XVIII-lea o cutie, altă dată de bijuterii, acum plină cu acte de identitate, semnate în alb, cu vulturul din stema germană ştampilat.

— De unde naiba le-ai procurat? – mormăi Hamilton stupefiat.

— Un irlandez pe care-l cunosc are un „prieten” neamţ, bărbat, dacă înţelegi ce vreau să spun. Băiatul lucrează la biroul Feltcomandatur. Anul trecut i-am făcut un mare serviciu, astea le-am primit în schimb. Completăm unul cu datele lui Kelso şi îi scriem un nume frumos din Jersey. Ce părere ai de Le Marquand? Henri Ralph Le Marquand. Domiciliul – se uită la Helen.

— Ferma de Ville Place – spuse femeia.

— Minunat. Intru să-i văd culoarea părului şi a ochilor. Până atunci telefonează la Pine Trees! – se opri la uşă o clipă. – La ocupaţie scriu pescar. Aşa putem spune că e accident de muncă. Încă ceva George.

— Ce anume, Sean? – se întoarse Hamilton spre el ridicând receptorul.

— Mă duc cu dumneata, îl ducem acolo cu camionul. Nu încerca să mă lămureşti. Trebuie să fim uniţi, altfel naziştii ne pun piciorul în gât.

Pine Trees construită în epoca victoriană târzie nu era fala clădirilor din insulă, tencuiala de pe pereţi era crăpată în multe locuri, ici-colo căzută în porţiuni mari. Gallagher intră cu camionul în parcul din faţa intrării principale. Sora Maria Teresa îi întâmpină în timp ce coborau din camion. Purta o rochie simplă şi neagră, iar privirea îi era absolut liniştită şi blândă. La cei şaizeci de ani nu i se vedea nici un rid pe obraz.

— Doctor Hamilton. – Vorbea bine engleza, dar cu puternic accent franţuzesc.

— Acest domn este generalul Gallagher. El conduce De Ville Place, unde este angajat bolnavul.

— Avem nevoie de un cărucior! – spuse Gallagher.

— Este unul lângă uşă.

Irlandezul se duse după el şi-l împise în spatele camionului. Deschise uşile din spate şi-l trecu pe Kelso de pe saltea pe cărucior.

Conduşi de sora Maria Teresa se îndreptau spre clădire; în

timp ce-l împingea, Gallagher îi şopti lui Kelso la ureche:

— Nu uita că nu ai voie să scoţi nici un cuvânt! Dacă-ţi vine să gemi, să n-o faci în englezeşte.

În sala de operaţie, Hamilton analiza radiografiile aduse de sora Bernadette.

— Trei fracturi – dădu din cap sora Maria Teresa. – Nu-i bine de loc. Ar trebui să-l duceţi la spital, dar cred că dumneata ştii mai bine decât mine acest lucru.

— Aşa este, soră. Îţi spunem adevărul – se dădu bătut Hamilton. Dacă-l ducem pe bolnav la St. Helier, vor fi curioşi să afle cum s-a întâmplat accidentul. Prietenii noştri germani se vor crampona de asta. Ştiţi foarte bine, soră, că se leagă de toate amănuntele, iar Le Marquand s-a accidentat în timpul pescuitului ilegal.

Gallagher adăugă pentru a face impresie:

— Ceea ce înseamnă închisoare pe trei luni.

— Înţeleg. – Călugăriţa îşi scutură capul. – I-aş da cu plăcere un pat, dar acum toate sunt ocupate.

— Aveţi şi bolnavi germani?

— Numai două prietene de-ale lor, – răspunse cu calm sora Maria Teresa. – Problemă obişnuită. Un medic militar, maiorul Speer le-a făcut intervenţia. Îl cunoaşteţi?

— Am lucrat cu el o singură dată la spital, – răspunse Hamilton. – Ar putea fi şi mai rău. Deci, soro, dacă dumneata şi sora Bernadette mă asistaţi putem începe.

Sora îl ajută pe doctor să îmbrace un halat după care el se duse la chiuveta din colţul sălii de operaţie şi se spălă foarte bine pe mâini. În timp ce sora Bernadette îl ajută să-şi ia mănuşile de cauciuc, se întoarse spre Maria Teresa.

— Avem nevoie de anestezic de scurtă durată. Va fi bun şi tamponul cu cloroform. Se duse la masa de operaţie şi-l privi pe Kelso. – Totul este O.K.?

Bărbatul încuviinţă strângând din dinţi.

— Ar fi bine să aşteptaţi afară! – îi propuse Hamilton lui Gallagher.

Irlandezul porni spre uşă şi în aceeaşi clipă intră în sala de operaţie un ofiţer german.

— Ah, deci aici erai, soră – spuse în franceză, continuând apoi în engleză. – Profesor Hamilton, dumneata aici?

— Maior Speer – îl salută Hamilton ridicându-şi mâna.

— Am venit să fac vizita bolnavelor mele. Amândouă se simt bine.

Speer era un bărbat înalt, drăguţ, vesel, cu faţa plină. Sub paltonul descheiat Gallagher observă Crucea de Fier clasa întâi, iar pe partea stângă, decoraţia obţinută în luptele de iarnă din Rusia. Cine ştie prin câte o fi trecut maiorul!

— Care-i diagnosticul, doctore?

— Fractură tibiae. Bolnavul este angajatul generalului Gallagher. Vă cunoaşteţi?

— Nu, dar am auzit multe despre dânsul. – Speer pocni din călcâie şi salută. – Încântat! – Se apropie de radiografii şi le analiză cu atenţie. – Urât. Foarte urât. Fluierul piciorului este rupt în trei locuri.

— Sigur, ideal ar fi tratamentul în spital şi extensia fracturii – zise Hamilton – dar nicăieri nu este nici un pat liber.

— Oh, cred că este suficient să-i puneţi oasele la loc şi piciorul în ghips. – Speer zâmbi prietenos şi îşi scoase paltonul. – Domnule profesor, cred că acesta nu-i domeniul dumneavoastră. M-aţi onora dacă mi-aţi permite să fac această mică repunere în locul dumneavoastră, după care luă un halat din cuier şi se duse la chiuvetă.

— Dacă ţineţi neapărat – răspunse Hamilton cu o voce liniştită. – Fără îndoială, dumneavoastră aveţi mai multă experienţă în acest domeniu.

Câteva minute mai târziu Speer era gata şi se aplecă asupra piciorului accidentat.

— E în ordine, soră Maria Teresa. Sunt de părere că cel mai bun ar fi cloroformul. Nu ne trebuie prea mult, vom lucra repede.

Gallagher urmărea din colţ, îngrozit, evenimentele.

Savary nu era în apele lui pe străzile pavate din Granville. În primul rând, călătoria în Jersey, prin ceaţă fusese un infern, apoi nu era deloc fericit pentru situaţia în care l-a adus Gallagher. Coti spre o piaţă liniştită, unde se afla barul lui Sophie. Printre jaluzele,

lumina se strecura afară. Savary traversă încet piaţa, fără nici un chef, apoi intră în bar.

Gerard Cresson şedea în scaunul său de handicapat şi cânta la pian. Era un bărbat scund, cu trăsăturile de handicapat indicate în expresia feţei; părul lung, negru îi ajungea aproape la umăr. Cu doi ani înainte de începerea războiului, suferise un accident în port, o fractură de coloană, care-l imobilizase pentru toată viaţa. Nici o speranţă să umble nici cu cârje.

În bar erau câţiva clienţi împrăştiaţi pe la mese, unii dintre ei marinari, pe care Savary îi cunoştea. Sophie, şezând pe un scaun, cu spatele la oglinda în care se reflectau sticlele de băuturi, citea ziarul. Femeia avea vreo treizeci de ani, părul negru pieptănat în coc, un obraz măsliniu, buze cărnoase, rujate strident. Sâni frumoşi, cei mai frumoşi pe care Savary îi văzuse vreodată. Nu că ar avea vreo importanţă, dar Sophie era în stare de lucruri foarte urâte cu un cuţit sau cu un gât de sticlă spart. În Granville o dovedeau cu prisosinţă mulţi bărbaţi cu cicatrice pe obraz.

— Ah, Robert, nu te-am văzut de multă vreme. Ce mai faci?

— S-ar putea să fie şi mai rău.

În timp ce femeia îi turnă băutură, Savary împinse spre ea, pe tejghea, plicul.

— Ce-i asta? – întrebă surprinsă Sophie.

— Prietenul tău Gallagher m-a confundat cu poştaşul. Nu ştiu ce conţine şi nici nu mă interesează, dar generalul aşteaptă răspuns. Mâine la amiază pornim înapoi, mai trec pe-aici – cu acestea îşi dădu paharul peste cap şi plecă.

Sophie ieşi de după tejghea şi-i strigă unui client:

— Hei, Marcel, ţine-mi locul câteva minute!

Se duse la bărbatu-său care se opri din cântat.

— Ce-nseamnă asta?

— Hai în spate să vedem!

Sophie întoarse scaunul de la pian şi-l împinse prin spatele barului spre camera de zi.

După ce citi scrisoarea lui Gallagher, Gerard Cresson se întoarse cu un aer grav spre nevastă-sa. Sophie citi la rândul ei, apoi destupă o sticlă de vin roşu şi turnă în două pahare.

— Dragul nostru prieten Gallagher a intrat, de data asta, în necaz până în gât.

— Şi mulţi alţii, în afară de el.

Sophie şi Gerard conduceau de doi ani mişcarea de rezistenţă din Granville, Avranche şi St. Malo. Gerard era organizatorul, iar Sophie mâna lui dreaptă. Dovada cea mai bună că formau o echipă foarte serioasă era faptul că erau încă în viaţă.

— Faci legătura radio cu Londra?

— Sigur că da.

— Ce părere ai? – întrebă Sophie. – Oare noi trebuie să-l scoatem pe yankeu din Jersey?

— În mod nprmal n-ar fi o sarcină uşoară, dar în situaţia lui este de-a dreptul imposibil. – Gerard întinse paharul spre nevastă-sa pentru încă puţin vin. – Sigur, există o rezolvare mult mai la îndemână! Cea mai bună pentru toţi.

— Care?

— Să trimitem pe cineva să-l lichideze.

Se instală tăcerea între ei.

— Războiul ăsta este lung şi neîndurător – sparse liniştea Sophie.

— Prea lung... Şi-acum du-mă în magazie! Intru în legătură cu Londra.

Maiorul Speer se întoarse de la chiuvetă şi îşi şterse mâinile. Sora Bernadette freca deja ghipsul, iar maiorul se apropie de masa de operaţie. Kelso nu îşi reveni încă.

— Aţi lucrat nemaipomenit! – observă Hamilton.

— Da, şi eu sunt mulţumit. – Speer se întinse după palton. – Sunt convins că mai departe vă descurcaţi. Am întârziat la Clubul ofiţerilor. Să nu uitaţi să mă informaţi despre starea bolnavului. Herr Profesor, generale. – Salută şi părăsi sala de operaţie.

Hamilton privi bărbatul de pe masa de operaţie; se simţea istovit de moarte. Kelso îşi revenea încet. Gemu şi şopti:

— Janet, te iubesc.

Vorbea cu accent american inconfundabil. Se părea că sora Bernadette nu observase, dar femeia mai în vârstă îl împunse cu privirea mai întâi pe Hamilton, apoi pe Gallagher.

— Îşi revine – spuse Hamilton opărit.

— Da, aşa se pare – răspunse femeia. – De ce nu mergeţi în biroul meu? Una dintre surori vă va aduce o cafea. Într-adevăr îi

datorăm mulţumiri maiorului Speer. Sora Bernadette şi eu îi punem ghipsul.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, soră.

Cei doi bărbaţi ieşiră din sala de operaţie. Hamilton se instală în spatele mesei de scris din biroul ce se deschidea în capătul coridorului, iar Gallagher, după ce-l servi cu o ţigară, se aşeză şi el.

— Nu voi uita niciodată clipa în care a intrat în sala de operaţie – spuse irlandezul.

— După cum spuneam, el nu este dintre cei răi, iar ca medic e un diavol.

— Crezi că se va reface?

— De ce nu? În zilele ce urmează trebuie să avem foarte mare grijă de el. Nu este exclusă infecţia, însă am găsit în lada de prim ajutor câteva fiole din substanţa aceea miraculoasă numită penicilină. – Dacă, eventual, s-ar infecta, i-o injectez.

— Sora Maria Teresa… cunoaşte adevărul.

— Da, şi mă simt prost din cauza asta – recunoscu Hamilton. Mă simt aşa de parcă aş fi profitat de ea. În mod sigur nu va spune nimănui ce-a auzit. Ar fi împotriva credinţei sale.

— Îmi aduce aminte de bătrâna mea mătuşică, de tămâie, lumânări şi apă sfinţită.

— Mai crezi în Dumnezeu, Sean?

— Nu, din 1916 – răspunse Gallagher. S-a întâmplat la Somme. Ne-au anexat unui regiment din Yorkshire. Idioţii de la Statul Major i-au trimis pe băieţi sus pe munte, cu tot echipamentul de marş, direct în tirul mitralierelor. La amiază, din cei opt sute de oameni mai rămăseseră aproximativ patruzeci. Atunci am gândit că dacă există Dumnezeu face o glumă foarte dură pe socoteala mea.

— Sunt de acord cu dumneata – spuse Hamilton posomorât.

Gallagher se ridică.

— Ies să trag o gură de aer.

George Hamilton îşi puse capul pe braţ şi căscă. Ziua asta fusese prea lungă. Profesorul închise ochii şi în câteva minute adormi.

Trecuse deja de ora zece şi Dougal Munro mai lucra în biroul

său de pe Baker Street, când uşa se deschise şi intră şchiopătând Jack Carter, cu o expresie morocănoasă.

— Ţineţi-vă bine, domnule!

— Ce-i asta – întrebă Munro.

— A sosit un mesaj de la Rezistenţa din Granville. Granville este în Normandia.

— Ştiu unde este, pentru numele lui Dumnezeu! – Munro citi mesajul şi se îndreptă brusc spre scaun. – Nu pot crede. – Mai citi o dată textul. – Nu se poate mai rău! În Jersey nu există mişcare de rezistenţă, nu avem nici o legătură cu ei. Până când va reuşi această doamnă de Ville şi generalul Gallagher să-l ţină în secret pe o insulă atât de mică? Mai ales că este accidentat. Mai bine să nu ne mai gândim, Carter!

De când îl cunoştea, căpitanul îl vedea pentru prima oară pe Munro atât de amărât, ca omul care nu ştie ce să facă.

— Veţi găsii o soluţie, domnule – îl consolă Carter.

— Îţi mulţumesc pentru încurajare – Munro se ridică şi se întinse după palton. – Acum ar fi bine să telefonezi la Hayes Lodges. Solicită o întâlnire grabnică cu generalul Eisenhowser. Spune-le că sunt pe drum.

Helen de Ville aştepta îngrijorată sosirea camionului. Când maşina intră în curte, ieşi fugind din casă. Gallagher şi Hamilton părăsiseră deja cabina.

— Cum se simte? – strigă femeia spre ei.

— Ameţit, dar piciorul îi este bine – răspunse generalul.

— Momentan sunt singură, sunt plecaţi care-ncotro la Granville, la Clubul ofiţerilor, aşa că-l putem duce fără grijă sus.

L-au scos pe Kelso din camion şi l-au dus în casă pe scările largi de la intrare. Helen a deschis uşa dormitorului de sus, luându-le-o înainte. Printre mobilele bretone din secolul al XVIII-lea era şi un pat cu baldachin. În partea dreaptă a patului se deschidea o uşă spre baie, iar în partea cealaltă, peretele – plin până la plafon cu rafturi de cărţi – ascundea un arc care punea în mişcare o parte din bibliotecă, descoperind o scară în sus. Helen le-o luă iar înainte, ceilalţi o urmară, ce-i drept, cam greu, cărându-l pe Kelso în camera de sub acoperiş. Camera avea pereţii acoperiţi cu lambriuri de stejar, o singură fereastră, pe jos

un covor, un pat de-o persoană care părea destul de comod.

— Găseşti aici tot ce-ţi trebuie. Singura intrare este din dormitorul meu, aşa că vei fi în siguranţă – îi spuse Helen colonelului. – Un strămoş de-al meu s-a ascuns aici ani de zile de oamenii lui Cromwell. Mă tem că încăperea n-a devenit mai comodă de-atunci. Poţi folosi şi dulapul cu sertare.

— Mulţumesc, deocamdată nu doresc decât să dorm – răspunse Kelso obosit şi încordat.

Femeia îi făcu un semn lui Gallagher şi bătrânului doctor, la care ei coborâră.

— Găsesc şi singur ieşirea – spuse Hamilton. – Spuneţi-i lui Helen că vin mâine!

Sean Gallagher îi strânse mâna.

— Dumneata, George, eşti un om minunat!

— Nu mi-am făcut decât datoria. – Hamilton zâmbi. – Pe mâine – şi plecă.

Gallagher ieşi în bucătărie prin holul din spate. Puse vasul de ceai pe foc şi tocmai se pregătea să arunce câteva bucăţi de lemne pe jarul ce se stingea când apăru Helen.

— Se simte bine? – întrebă bărbatul.

— A adormit. – Se aşeză pe marginea mesei. – Şi-acum ce facem?

— Nimic, până Savary nu aduce răspuns din Granville.

— Şi ce se va întâmpla dacă nu aduce nici un răspuns?

— Atunci vom găsi noi o soluţie. Acum însă aşează-te şi bea o ceaşcă de ceai.

— Nu ştiu cum să-ţi spun, în seara asta n-am nici un chef să văd ceaiul de mure şi de morcov.

— Ai perfectă dreptate. – Gallagher, ca un prestidigitator, scoase la iveală ceaiul pe care-l primise dimineaţa, la piaţă de la Chevalier.

Helen râse zgomotos şi-l îmbrăţişă.

— Sean Gallagher, ce s-ar alege de mine, dacă n-ai fi tu!?

Când primi mesajul, Eisenhower strălucea la o petrecere în uniforma lui de gală. Acum se plimba de colo până colo, în biblioteca de la Hayes Lodge.

— Nu există nici o modalitate să strecurăm pe cineva acolo?

— Dacă vă gândiţi la o echipă de comando, domnule, atunci nu. Este coasta cea mai apărată din Europa.

Eisenhower îl aprobă.

— Deci dumneata susţii că este imposibil să-l scoatem de-acolo pe colonel.

— Nu, domnule, dar deosebit de greu. Este vorba de o insulă foarte mică, domnule general. Nu-i ca şi când ai ascunde pe cineva într-un camion şi l-ai transporta în Pirinei în timpul nopţii şi ai trimite un Lysander să-l ia pe individ.

— Atunci duceţi-l în Franţa! Utilizaţi acolo aceste metode.

— După informaţiile primite nu e în stare să călătorească.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Munro! Nu uita că de asta depinde reuşita sau eşecul! Toată invazia, munca asiduă de luni de zile.

Munro îşi drese vocea.

— Dacă treburile se complică veţi fi de acord să-l eliminăm pe colonelul Kelso?

Eisenhower înlemni.

— Vrei să zici… să-l omorâţi?

— Da.

— Ferească Dumnezeu, dar dacă nu este altă soluţie va trebui s-o facem! – Eisenhower se îndreaptă spre harta Europei de Vest. – Şase mii de vase, mai multe mii de avioane, viaţa a două milioane de oameni şi finalul războiului, acesta este preţul. Dacă nemţii află locul precis al debarcării îşi vor concentra toate forţele acolo. – Se întoarse. – După raportul serviciului de informaţii, Rommel ar fi declarat într-o cuvântare de acum câteva săptămâni că pe acele fragmente de ţărm vor câştiga ori vor pierde războiul.

— Ştiu, generale.

— Şi mai întrebi dacă Kelso este de neînlocuit. – Eisenhower oftă greu. – Dacă nu-l puteţi salva, lichidaţi-l, dacă nu puteţi… Dădu din umeri. – V-aţi gândit cum să introduceţi agentul? Cei din Jersey spun că o figură nouă sare-n ochi ca un elefant într-un magazin de porţelanuri.

— Adevărat, generale. Trebuie să găsim o soluţie.

Jack Carter, care până acum stătu în tăcere şi respectuos lângă şemineu, tuşi.

— Cred că am găsit, domnule general.

— Spune, căpitane.

— Un copac poate fi ascuns cel mai bine în pădure. Nemţii sunt cei care se mişcă cei mai liberi şi ştim că-şi schimbă efectivul des.

Eisenhower se întoarse brusc spre Munro.

— Ai dreptate. Aveţi un om care ar putea s-o facă?

Munro dădu din cap.

— Da, domnule, dar foarte puţini. Nu-i suficient să vorbească bine limba germană, trebuie să gândească ca nemţii – Şi asta nu e uşor.

— Îţi dau o săptămână, domnule general de brigadă – spuse Eisenhower. – O săptămână. Am pretenţia să rezolvi în acest timp problema.

— Fiţi sigur, domnule!

Munro plecă grăbit din bibliotecă, iar Carter îl urmă şchiopătând.

— Ia legătura radio cu Cresson şi transmite-i că joi soseşte cineva la ei.

— Sunteţi sigur, domnule?

— Sigur – răspunse vesel Munro. – Mi-ai dat o idee grozavă, Jack. Un copac se ascunde cel mai bine în pădure. Îmi place.

— Mulţumesc, domnule.

— Efectivul nemţilor se schimbă permanent. De ce să le bată la ochi dacă soseşte unul de-al lor, mai ales cu acte în regulă?

— Avem nevoie de un om deosebit, domnule.

— Nu te îngrijora, Jack! – spuse Munro când păşiră pe stradă unde-i aştepta maşina. – Există un singur om care poate duce la bun sfârşit această acţiune. Un singur om capabil să facă pe nazistul şi, la nevoie, să fie destul de nemilostiv ca să-i scape un glonţ între ochi lui Kelso. Acesta-i Harry Martineau.

— Mă simt obligat, domnule, să vă aduc aminte că lui Martineau i s-a promis, după acţiunea de la Lyon, că nu va mai fi solicitat. L-ar împiedica, de altfel, şi starea de sănătate.

— Vorbeşti prostii, Jack. Harry n-a rezistat niciodată provocării. Caută-l... şi încă ceva, Jack: controlează actele KMO. Vezi dacă nu avem vreun om la Jersey.

— Verific numai bărbaţii, domnule?

— Pentru Dumnezeu, Jack, nu! De când folosim numai bărbaţi

în această meserie?

Munro bătu în peretele despărţitor şi maşina se depărtă de trotuar.

Capitolul 6

Harry Martineau închiriase vilişoara din Dorset, din apropierea golfului Lulworth. Casa se afla într-o vale, deasupra unei stânci; drumul spre ţărm era închis de-o sârmă ghimpată ruginită, pentru că odinioară acolo o tăbliţă indica „Pericol de mine”, deşi în realitate ţărmul nu fusese niciodată minat. Acesta fusese primul lucru asupra căruia îi atrase atenţia proprietarul restaurantului, când se mutase la ţară.

Harry Martineau avea patruzeci şi patru de ani, statură mijlocie, umerii laţi, acoperiţi acum cu o scurtă de aviator din material de camuflaj. Făcea parte din categoria celor care nu se bronzează niciodată; de pe chipul lui frumos, doi ochi, două giuvaiere priveau spre lume. Dădea impresia omului nemulţumit, parcă viaţa îi oferise mult prea puţin. Trecuseră trei luni de când părăsise spitalul şi îşi revenea încet, încet. Durerea din piept îi trecuse, dar la efort o mai simţea ca pe o ghiară. Un lucru îl frământa mai mult ca orice, nu mai cunoştea odihna nopţii; când se culca, creierul îi intra într-o activitate febrilă şi nu se mira. Ultimii ani fuseseră duri, obositori, cu multe nopţi albe şi permanente primejdii de moarte.

Lui Munro nu-i putea fi de folos, – medicii i-o spuseseră clar. Întoarcerea la Oxford nu era o soluţie, aşa cum nici continuarea cărţii începute în 1939, şi asta a înţeles-o deja în timpul războiului, de aceea alesese retragerea la Dorset, unde se plimba pe ţărmul mării, citea mult, încerca să se regăsească.

Camera de zi a vilei fusese comod mobilată, un covor persan pe pardoseala de mozaic, o masă de sufragerie, câteva scaune cu speteze împletite, cărţi, nu numai pe rafturi, ci puse unele peste

altele în colţuri. Nu-i aparţinea nimic, afară de câteva haine.

De o parte şi alta a căminului era câte o canapea. Martineau aruncă câţiva butuci de lemne pe jăratec, îşi turnă un pahar de scotch pe care-l dădu peste cap şi îşi mai turnă unul. Se aşeză şi luă mapa de scris de pe măsuţa de cafea. Citi cu voce tare câteva versuri scrise pe hârtia de deasupra.

„Orice gară către miez de noapte, prevesteşte răul. Iar speranţa este o scrisoare neînmânată”. Lăsă mapa pe masă zâmbind forţat.

— Harry, trebuie să recunoşti că eşti un poet mizerabil.

Dintr-odată se simţi obosit. Plămânul stâng începu să-l doară şi îi aminti noaptea aceea cumplită din Lyon. Era convins că nu se putea întâmpla acel „până atunci merge ulciorul la fântână” dacă era în deplinătatea exigenţelor profesiunii, dar cine ştie, poate îl părăsise doar norocul. Cufundat în vis, trăia din nou momentele de atunci.

Standarterführer-ul Jurgen Kaufmann, şeful Gestapo-ului din Lyon, îmbrăcat în civil, coborî în fugă şi ocupă un loc pe bancheta din spate a Citröen-ului negru. Şoferul lui era tot civil căci joi, Kaufmann îşi vizita iubita şi nu dorea să fie recunoscut.

— Comod, încet, Karl – îi spuse maiorului SS care îi servea de doi ani ca şofer. – Avem timp berechet. I-am promis că vin la ea după ora trei şi ştii cât de mult urăşte surprizele.

— La ordinele dumneavoastră, Standarterführer. – Karl zâmbi şi porni maşina.

Kaufmann deschisese o copie a unui ziar berlinez pe care-l primise cu poşta şi se lăsă comod pe spate. Maşina părăsi oraşul trecând prin periferiile sale. Drumul era mărginit de livezi, aerul îmbălsămat de mirosul florilor. Karl observă de câtăva vreme o motocicletă în spatele lor, care nu dispăru nici când o luară pe drumul lăturalnic ce ducea la Chaumont.

— Standarterführer, un motociclist ne urmăreşte de mai multă vreme – îi atrase atenţia şoferul. Scoase un Lüger din buzunar şi-l puse pe scaunul de alături.

Kaufmann se uită prin parbrizul din spate şi izbucni în râs.

— Ţi-ai pierdut flerul, Karl. Este de-al nostru.

Motociclistul trecu pe lângă ei făcându-le semne. Purta o caschetă Feldgendarmerie SS; pelerina de ploaie care completa

uniforma, iar în bandulieră o mitralieră Schmeisser; în gât un lanţ cu o tăbliţă metalică purtând înscrisul Poliţia Militară SS, pe care o purtau numai cei care erau de serviciu. Ochii nu i se vedeau de ochelarii de motociclist. Mai făcu un semn cu mâna înmănuşată.

— Mi-o fi adus vreun mesaj – presupuse Kaufmann – Opreşte-te!

Karl trase la marginea drumului şi opri maşina. Motociclistul se opri în faţa Citröen-ului. În timp ce-şi sprijinea motocicleta cu pârghia laterală Karl coborî din maşină.

— Cu ce vă pot servi?

De sub pelerina de ploaie se ivi brusc mâna înarmată cu un pistol semiautomat Mauser. Primul glonţ îl nimeri direct în inimă pe Karl. Şoferul căzu cu spatele pe Citröen, apoi alunecă pe lângă ea. Poliţistul SS-ist îl răsturnă pe spate şi cu calm englezesc mai slobozi un glonţ, de data asta drept între ochi. Deschise uşa din dreptul ofiţerului.

Kaufmann purta totdeauna armă asupra lui, acum însă era pe partea cealaltă a banchetei din spate. Când, în sfârşit, reuşi să apuce Lüger-ul şi să se întoarcă, poliţistul SS îl împuşcă în braţ. Kaufmann îşi strânse rana cu mâna, cu toate acestea sângele îi şiroia printre degete.

— Cine eşti dumneata – strigă speriat. Bărbatul îşi ridică ochelarii de motociclist, iar Kaufmann avu ocazia să vadă cei mai negri şi cei mai reci ochi din viaţa lui.

— Numele meu este Martineau, maior al armatei britanice, lucrez pentru KMO.

— Dumneata eşti vestitul Martineau! – Kaufmann se strâmbă de durere – Vorbeşti foarte bine limba germană, aproape perfect.

— Este normal, mama mea a fost nemţoaică. – răspunse Martineau.

— De mult doream să te-ntâlnesc, dar în alte condiţii.

— Şi eu aştept clipa asta din 1938, când erai căpitan la Statul Major al Gestapo-ului berlinez. În acel an aţi arestat o tânără cu numele de Rosa Bernstein.

— Te înşeli amarnic! Îmi aduc aminte perfect; era evreică, lucra pentru mişcarea socialistă ilegală.

— Am auzit că atunci când i-ai terminat interogatoriul n-a mai fost în stare să meargă pe propriile-i picioare în faţa plutonului de

execuţie.

— Nu e adevărat! N-a ajuns niciodată în faţa plutonului de execuţie. A fost spânzurată în pivniţa numărul trei, conform procedurii obişnuite. Ce a însemnat această femeie pentru dumneata?

— Am iubit-o. – Martineau ridică arma asupra neamţului.

— Faci o nebunie! – strigă Kaufmann. – Ne putem înţelege. Pot să-ţi salvez viaţa, Martineau. Crede-mă!

— Zău? – întrebă Martineau şi-l împuşcă între ochi.

Ridică pârgia laterală a motocicletei şi porni în cea mai mare viteză. Îşi stăpânea perfect sentimentele, în ciuda celor întâmplate cu câteva minute înainte. Necazul era că pe Rosa Bernstein nici asta n-o mai putea învia.

Martineau rătăci mai mult de o oră pe drumuri de ţară şerpuitoare, ţinând-o spre vest. În cele din urmă coti pe un drumeag strîmt, mărginit de ierburi înalte. Casa de la capătul drumului arătase bine altădată, acum geamurile erau sparte în mai multe locuri, iar câteva ţigle lipseau. Martineau coborî de pe motocicletă şi se îndreptă spre uşa de intrare.

— Hei, Pierre, deschide! – apasă pe clanţă şi cum nu izbuti s-o deschidă, începu să bată cu pumnul. Uşa se deschise atât de brusc, încât Martineau căzu în genunchi.

Ţeava unui Walther i se pironi în frunte. Bărbatul cu arma avea în jur de patruzeci de ani, purta o scurtă de catifea reiată, pantaloni de pânză asemenea muncitorilor agricoli francezi, dar vorbea ireproşabil limba germană.

— Te rog ridică-te în picioare, maior Martineau, şi intră încet!

Bărbatul îl petrecu în bucătărie. Pierre Duval stătea la masă, legat de un scaun cu un căluş în gură. Ochii îi fulgerau de mânia neputinţei, obrazul îi era mânjit de sânge.

— Depărtează picoarele şi pune palmele la perete! – porunci bărbatul, apoi cu mişcări exersate îl percheziţionă pe Martineau şi îi luă Schmeisser-ul şi Mauser-ul.

Se trase în spate la telefonul de perete şi-i dădu centralistului un număr:

— Schimdt? spuse el în receptor când primi legătura. – L-am prins pe Martineau. – Dădu din cap. – Am înţeles, cincisprezece minute.

— Prietenul dumitale? – întrebă Martineau.

— Nu tocmai. Lucrez pentru Abwehr, mă numesc Kramer. Am vorbit cu Gestapo-ul. Nici mie nu-mi plac mai mult ca dumitale porcii aceia, dar trebuie să ne facem datoria, n-am dreptate? Dă-ţi jos casca şi pelerina! Fă-te comod!

Martineau îi dădu ascultare. Afară se însera repede, în bucătărie era destul de întuneric. Martineau îşi scoase casca şi pelerina de ploaie, mutându-şi privirea pe furiş spre Pierre, care cu ochii ieşiţi din orbite de sforţare se lăsă pe spatele scaunului şi-şi ridică picioarele.

— Ce-ai zice de o băutură? – propuse Martineau.

— Cerule, mi s-a spus că ai sânge rece, dar chiar într-atât? – observă Kramer cu sinceră admiraţie.

Pierre îşi îndreptă picioarele pe neaşteptate şi trânti masa în spatele neamţului. Martineau mătură de pe masă pistoalele cu mâna stângă şi se apropie de bărbat; îşi ridică genunchiul şi cu puternica-i mână lovi în direcţia bărbiei lui Martineau. Acesta din urmă îi puse neamţului o piedică cu piciorul stâng şi cu o îmbrâncitură sănătoasă îl trânti la pământ, apoi se aruncă peste el. Se întinse după mâna cu pistolul, iar cu pumnul lovi puternic ceafa lui Kramer. Între timp auzi de mai multe ori cum se descărca pistolul strâns între trupurile lor.

Se auzi un pârâit de oase şi neamţul rămăsese nemişcat dar viu şi gemând încetişor. Se simţea slăbit şi avea ameţeli. Trase sertarul mesei, o goli de ce era înăuntru, scoase un cuţit de bucătărie şi tăie sforile cu care fusese legat Pierre de scaun. Bătrânul sări în picioare şi-şi scoase căluşul din gură.

— Sfinte Dumnezeule, Harry! În viaţa mea n-am văzut atâta sânge.

Martineau se privi de sus în jos. Uniforma SS era plină de sânge. Pe tunică se vedeau trei găuri făcute de glonţ, una dintre ele încă fumegând de glonţ.

Martineau căzu în scaun.

— Nu-ţi face griji!

— L-ai lichidat, Harry? L-ai lichidat pe Kaufmann?

— Da, Pierre – răspunse Martineau obosit. – Când vin după mine?

— Aterizează la vechiul club de aviaţie, lângă Fleurie, la ora

şapte, înainte de înserare.

Martineau se uită la ceas.

— Nu mai e decât o jumătate de oră până atunci. Trebuie să vii cu mine, în situaţia actuală nu mai ai unde să te ascunzi.

Se ridică de pe scaun şi clătinându-se puţin se îndreptă spre uşă. Francezul îi puse mâna pe umăr.

— Nu vei reuşi, Harry.

— Sunt obligat să-ncerc, Gestapo-ul soseşte peste zece minute. – răspunse Martineau şi ieşi din casă.

Urcă pe motocicletă, porni motorul; se simţea interesant – parcă timpul se oprise. Pierre urcă în spatele lui şi se agăţă de el. Ieşiseră din curte şi porniră pe drum.

Când au ajuns la drumul de ţară, două maşini negre trecură pe lângă ei. Una frână brusc, gata să răstoarne motocicleta în şanţ. Martineau trase ghidonul la dreapta şi apăsă pedala de gaz. În spatele lor se auzi răpăitul armelor. Pierre se desprinse cu un geamăt de Martineau şi căzu.

Martineau coti pe drum; gonea spre canal; trecu prin derapaj de drumul de tracţiune animală. Una din maşinile Gestapo-ului îl urmărea. La două sute de metri, canalul era întrerupt de un stăvilar peste care circula un drum îngust. Martineau trecu fără nici o greutate peste el. În urma lui maşina frână, cei doi gestapovişti săriră din ea şi începură un tir sălbatic, dar Martineau era departe.

Nici nu-şi mai amintea cum ajunsese peste haturi la aeroportul părăsit din Fleurie. Când Martineau ajunse la aeroport, se auzea bâzâitul motoarelor Lysander-ului. Avionul apăru curând din întuneric şi după o aterizare perfectă se rostogoli spre Martineau. El coborî de pe motocicletă şi porni clătinându-se spre aparat. Uşa avionului se deschise, pilotul îşi scoase capul:

— Stăteam în cumpănă din cauza uniformei – strigă el.

Martineau se târî oarecum în avion; o tuse neaşteptată îi umplu gura şi bărbia de sânge.

— Doamne Dumnezeule, dar dumneata tuşeşti sânge!

— O fac de cel puţin patru ani – spuse Martineau.

În mintea pilotului îşi făcuseră loc alte lucruri. În celălalt capăt al pistei, în spatele clădirilor, apărură nişte maşini, dar oricine le-ar fi ocupat era deja prea târziu.

Motorul Perseus din Bristol avea un demaraj fantastic, dacă primea destul combustibil. Westland Lysander-ul avea calitatea de a decola chiar şi pe teren accidentat, încărcat la maximum, după o accelerare de 240 de metri. La Fleurie în această noapte pilotul reuşi performanţa după doar 200 metri. Zburară pe deasupra maşinilor şi dispărură în întunericul ce devenea tot mai negru.

— Frumos ai lucrat! – îl lăudă Martineau, înainte de a leşina.

— Deci este în Dorset. Şi ce face acolo? – întrebă Munro.

— După câte am aflat, nu prea multe. – Carter stătea pe gânduri. – A primit două gloanţe în plămânul stâng, domnule, şi…

— Nu mă face să plâng, Jack! Acuma îmi bat capul cu altceva. Ai citit planul meu referitor la introducerea lui în Jersey? Ce părere ai?

— Planul dumneavoastră este excepţional şi foarte funcţional pentru câteva zile.

— Tocmai de asta avem nevoie. Ai găsit ceva?

— Dacă am înţeles bine planul dumneavoastră, domnule, avem nevoie de cineva care să-i facă cunoştinţă cu Gallagher şi ai lui, de cineva care să cunoască insula şi locuitorii ei.

— Aşa cum spui.

— Avem însă o problemă serioasă. Cum va explica persoana respectivă revenirea în insulă după patru ani de ocupaţie?

— Ai dreptate – aprobă Munro, dar simt după vocea dumitale că ai găsit soluţia. Dă-i drumul, Jack. Care-i?

— Sarah Anne Drayton, domnule, nouăsprezece ani născută la Jersey. A părăsit insula cu puţin înainte de declanşarea războiului să meargă în Malaezia, la tatăl său, plantator de arbori de cauciuc. Văduvul a trimis-o înapoi cu o lună înainte de căderea Singapore-lui.

— Ceea ce înseamnă… – Munro aruncă o privire în acte – că n-a mai fost la Jersey din 1938; de şase ani. Ăsta e timp îndelungat, Jack. În atâta timp, fetele suferă schimbări radicale.

— Da, domnule.

— Nu uita, e tânără încă.

— Şi altă dată am folosit în acţiuni fete de vârsta ei, domnule.

— Da, dar rar şi numai în cazuri excepţionale. Unde ai găsit-o?

— Acum doi ani a fost verificată de KMO ca virtual agent pentru că vorbea foarte bine franceza, cu accent breton. Bunica din partea mamei era din Bretania. Normal, n-a fost selecţionată din cauza vârstei prea fragede.

— Unde trăieşte? Ce face?

— Lucrează ca infirmieră aici la Londra, la Spitalul Cromwell.

— Minunat, Jack – Munro se întinse după veston. – Ne ducem la faţa locului şi studiem problema. Sunt convins că nu vom fi dezamăgiţi de patriotismul ei.

Ştirea din articolele de fond ale ziarelor că avioanele Luftwaffe fuseseră definitiv exilate de pe cerul Marii Britanii se dovedea a fi numai o poveste. În primăvara lui 1944, atacurile împotriva Londrei se înnoiseră. Până la ora opt secţia de urgenţă a Spitalului Cromwell era plină până la refuz.

La ora şase timpul de lucru a lui Sarah Drayton se terminase; lucra de unsprezece ore fără oprire, pentru că, pur şi simplu, nu erau destui doctori şi infirmiere. Se ocupa de tratarea bolnavilor de pe coridor, încercând să facă abstracţie de zgomotul bombelor care cădeau în împrejurimi şi de urletele maşinilor de pompieri.

Era mărunţică, harnică, cu părul negru adunat sub bonetă, hotărâtă şi serioasă, cu ochii castanii. Halatul îi era plin de sânge, iar ciorapii i se rupseră de atâta alergătură. Stătea în genunchi lângă sora şefă şi încerca s-o ajute în calmarea unei fete speriate, căreia îi curgea sângele din rănile provocate de şrapnele. Se ridicară amândouă să facă loc brancardierilor, care o aşezaseră pe brancardă şi-o duseră înăuntru.

— Mai au tupeu să susţină că bombardamentele de noapte sunt amintiri ale trecutului – îi spune Sarah sorei şefe.

— Înseamnă că nu ştiu număra. Numai în luna martie au murit în timpul bombardamentelor aproape o sută de persoane. Şi-acum şterge-o, Drayton, până nu pici de oboseală. Să nu încerci să spui nu!

Sarah mergea agale pe coridor, ascultând cu atenţie zgomotul bombardamentului ce se auzea acum din partea cealaltă a fluviului. Cineva mătura nişte cioburi de sticlă; Sarah ocoli grămada şi se îndreptă spre recepţie ca să-şi anunţe plecarea.

Funcţionara din tura de noapte discuta cu doi bărbaţi.

— Iat-o pe sora Drayton – le spuse ea.

— Domnişoară Drayton, ţi-l prezint pe generalul de brigadă Munro, iar eu sunt căpitanul Carter – i se adresă al doilea lui Sarah.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? – întrebă fata cu o voce gravă şi plăcută câştigând cu ea, pe loc, simpatia lui Munro.

— Mai ţineţi minte discuţia de acum doi ani? – întrebă Carter. – La serviciul de informaţii.

— La KMO? – îl privi surprinsă Sarah. – N-au avut nevoie de mine.

— Ei, dacă ne-ai acorda câteva minute, am putea schimba câteva idei pe tema asta. – Carter o conduse spre o bancă de lângă perete şi o aşeză între el şi Munro. – Te-ai născut la Jersey, nu-i aşa, Miss Drayton?

— Da.

Căpitanul scoase un carneţel din buzunar şi-l deschise.

— Mama dumitale se numea Margaret de Ville, fapt deosebit de important pentru noi. N-o cunoaşteţi cumva pe Mrs. Helen de Ville?

— Cum să nu. Este verişoara mamei mele, dar eu îi spuneam tanti Helen. Este mult mai în vârstă decât mine.

— Pe Sean Gallagher îl cunoşti?

— Pe general? Sigur! – De fapt, ce vreţi de la mine?

— Totul la timpul potrivit, Miss Drayton – interveni Munro. – Când ai văzut-o ultima oară pe mătuşa dumitale sau pe generalul Gallagher?

— În 1938, anul în care a murit mama şi am plecat la tata care lucra în Malaezia.

— Da, asta o ştim. – spuse Carter.

— Destul! Ce vreţi?

— Explicaţia nu e complicată de loc – răspunse Munro. – Vrem să-ţi oferim de lucru la KMO. Ar trebui să mergi la Jersey.

Fata se uită surprinsă la el, dar numai preţ de o clipă, apoi izbucni într-un râs isteric. Era prea mult pentru o singură zi.

— Domnule general de brigadă, nici nu vă cunosc!

— Într-un cuvânt, Harry Martineau este un tip neobişnuit – îşi încheie Munro cuvântarea. – Nu mai cunosc altul ca el.

— Judecând după cele spuse de dumneavoastră, nici eu – observă Sarah.

Coborâră în golful Lulworth dintr-un Austin uriaş în care călătoriseră despărţiţi de şofer printr-un perete de sticlă. Munro şi Jack şedeau pe bancheta din spate iar Sarah Drayton în faţa lor pe o banchetă rabatabilă. Fata arăta minunat; se înroşise, ochii-i radiau de bucurie, din întreaga ei fiinţă emana tinereţea.

— Ieri a fost aniversarea lui Martineau – spuse Carter.

Informaţia îi trezi dintr-o dată atenţia lui Sarah.

— Câţi ani a împlinit?

— Patruzeci şi patru.

— Copilul secolului, cum se spune de obicei – zâmbi Munro – se născu la şapte aprilie 1900. Dumitale ţi se pare mult.

— Berbec – observă fata.

— Da. Înainte de secolul luminilor astrologia era considerată ştiinţă adevărată. Ştiai?

— Nu chiar.

— Vechii egipteni, de exemplu, îşi alegeau generalii dintre cei născuţi sub semnul leului.

— Şi eu sunt leu – spuse Sarah. – M-am născut la douăzeci şi şapte iulie.

— Atunci te aşteaptă o viaţă foarte agitată. Mie îmi place astrologia, e un hobby. Să-l luăm pe Harry! Este foarte dotat, dispune de o putere de analiză remarcabilă. La numai treizeci şi opt de ani era profesor la cea mai mare universitate din lume. Şi ce a devenit în miezul vieţii?

— Cum explicaţi acest lucru? – întrebă Sarah.

— Nu eu, astrologia ne explică. Berbecul este un luptător, dar cei născuţi în decada lui Harry posedă, de regulă, două caractere total diferite. Unul de suprafaţă, iar celălalt ascuns. Marte se întâlneşte cu Gemenii.

— Şi ce înseamnă asta?

— Aceşti oameni sunt predispuşi la schizofrenie. La suprafaţă Harry Martineau savantul, filozoful şi poetul, iar în partea umbrită… Munro dădu din umeri. Un criminal cu sânge rece şi fără strop de îndurare. Da… este deosebit de interesantă la el lipsa totală de sentimente. Nu-i aşa, Jack? Sigur, a profitat de aceasta în munca lui desfăşurată în ultimii patru ani. Aşa se explică că el a

rămas în viaţă, în timp ce mulţi camarazi de-ai lui şi-au lăsat oasele pe-acolo.

— Sarah, poate ţi l-am descris în culori prea întunecate pe Martineau – spuse Carter. Mai aparţine adevărului şi faptul că, deşi mama lui s-a născut în America, părinţii ei au fost nemţi; Harry şi-a petrecut mult timp la ei, la Drezda şi în Heidelberg. Bunicul său a fost profesor chirurg, membru activ al Partidului Socialist. Moartea i-a fost provocată de un accident; a căzut din balconul propriei case.

— Cu ajutorul a doi agenţi Gestapo care-l ţineau de mâini şi de picioare ca nu cumva să se aghaţe de balustradă – adăugă Munro.

— Apoi a venit perioada Rosa Bernstein.

— Eram gata să cred că femeile nu au avut nici un loc în viaţa lui – interveni Sarah. – Nu mi-aţi spus niciodată că ar fi fost căsătorit.

— Pe Rosa Bernstein a cunoscut-o în anul când ea frecventa facultatea St. Hugh din Oxford. În 1932. De atunci petrecea timp tot mai mult în Europa; părinţii nu-i mai trăiau. Moştenise de la tatăl său o avere serioasă pe care n-a trebuit s-o împartă cu nimeni, neavând rude apropiate.

— Şi tot n-a luat-o pe Rosa Bernstein de nevastă?

— Nu – răspuse Munro şi adăugă cu sinceritate: draga mea, există prejudecăţi de ambele părţi ale sârmei ghimpate. Aşa cum vei constata şi dumneata! Părinţii Rosei fiind evrei ortodocşi, n-au vrut să-şi mărite fata cu un bărbat ai cărui părinţi erau nemţi. Fata şi Harry au fost în relaţii intime – cum se spune – câţiva ani. Eu îi cunoşteam de atunci pentru că predam la Oxford.

— Ce s-a întâmplat mai târziu?

Carter răspunse în locul lui Munro.

— Rosa Bernstein activa în mişcarea ilegală socialistă şi făcea pe curierul între Anglia şi Germania. În 1938 au arestat-o şi-au transportat-o la Gestapo-ul din Berlin, cu statul major în strada Prince Albrecht, au schingiuit-o şi, conform informaţiilor noastre, au executat-o.

Multă vreme tăcură toţi trei. Sarah privea distrată afară.

— Văd că nu te-au impresionat deloc morţii – sparse tăcerea Munro. – Mi se pare nefiresc la o fiinţă atât de tânără ca dumneata.

Sarah îşi scutură capul.

— Nimic deosebit. Lucrez de doi ani ca soră medicală şi văd zilnic cum seceră moartea. Deci, lui Harry Martineau nu-i plac nemţii?

— Te înşeli, domnişoară – răspunse Crter. – Nu-i plac naziştii, nu-i totuna.

— Da, înţeleg.

Sarah mai privi o dată afară. Trăia un sentiment inexplicabil de nelinişte, de emoţie datorată lui Martineau, un bărbat pe care nici măcar nu-l văzuse vreodată. Era pur şi simplu obsedată de el şi nu şi-l putea scoate din minte.

— Am uitat să te întrebăm ceva – spuse Carter. – Sper să nu mă consideri indiscret, ai pe cineva drag, cineva căruia i-ai lipsi?

— Un bărbat? – Fata începu să râdă strident. – Da' de unde, cerule mare! La Cromwell într-o tură nu lucrez mai puţin de douăsprezece ore, aşa că nu-mi mai rămâne timp decât pentru baie şi un pic de mâncare, înainte de a cădea în pat moartă de oboseală. Îşi scutură capul. – N-am timp pentru bărbaţi. Tatăl meu este prizonier într-un lagăr japonez. În Sussex, am o mătuşică în vârstă, sora tatălui meu. Şi cu ea se cam termină neamurile mele. Nu am cui să-i lipsesc. Consideraţi-mă a dumneavoastră. Munro se simţi incomod, i se întâmpla foarte rar aşa ceva.

— Este foarte important ceea ce zic, crede-mă! – Se aplecă înainte şi-şi puse o mână pe braţul fetei.

— Nu ţi-am fi pus întrebarea dacă n-ar fi aşa.

Sarah încuviinţă.

— Ştiu, domnule general de brigadă. Ştiu. – Se întoarse spre fereastră, urmărea peisajul variat şi se gândea la Martineau.

Martineau se trezi. Simţea o durere înăbuşită în fundul ochiului şi un gust rău în gură. Nu cunoştea decât un remediu împotriva acestui rău: îşi îmbrăcă treningul uzat, smuci prosopul lăsat lângă uşă şi alergă pe ţărmul mării.

Intră în apă, iar când veni un val mai mare se aruncă în el. Se prevedea o zi morocănoasă. Cerul era acoperit de nori cenuşii, iar vântul aducea miros de ploaie. Bărbatul începu să înoate şi zgomotul apei le acoperi pe toate celelalte. Acum nimic altceva nu mai avea importanţă; nici trecutul, nici viitorul. Doar clipa

prezentă. Un pescăruş zbură deasupra apei când bărbatul se întoarse pe spate. Începuse ploaia.

— Savurezi liniştea, Harry? – Îl strigă o voce.

Martineau privi spre ţărm. Îl zări pe Munro în vechiul său palton de lână, cu pălăria roasă de vreme, cu o umbrelă deasupra capului.

— Doamne Dumnezeule! Doar nu eşti tu, Dougal.

— Cine să fie, dacă nu eu, Harry! Hai acasă să te prezint cuiva.

Munro s-a întors cu spatele şi porni pe mal în sus, fără să mai rostească vreun cuvânt. Martineau mai pluti în apă o vreme şi se gândi la situaţia în sine. Era sigur că Dougal Munro nu venise de la Londra numai ca să ştie cum se simte. O emoţie plăcută îi electriza şira spinării. Martineau ieşi la mal, se şterse rapid, îşi îmbrăcă treningul uzat şi alergă pe nisip, printre stânci, către o potecă şerpuitoare. Jack Carter fuma în pridvor:

— Şi tu eşti aici, Jack? – Îi zâmbi cu sinceră bucurie Martineau. Strânse mâna căpitanului. – Şeful vrea să mă cheme la lucru?

— Despre aşa ceva este vorba. – Carter şovăi puţin, apoi continuă, eu cred că tu ai făcut destule.

— Nu cunosc acest cuvânt, Jack! Până când nu se bate capacul în cuie şi nu mă aşează la şase picioare adâncime. – Martineau îl ocoli pe Carter şi intră în casă.

Munro stătea lângă cămin. Citea ceva din mapa lăsată de Martineau pe masă.

— Mai scrii poezii?

— Cred că-i obişnuinţă. Nu voi putea renunţa niciodată la ea. Martineau îşi luă mapa, rupse pagina de deasupra, o mototoli şi o aruncă în cămin. Abia acum o observă pe Sarah Drayton care stătea în uşa bucătăriei.

— Sper că n-ai nimic împotrivă, colonele Martineau! Le fierb ceai domnilor. Sunt Sarah Drayton.

Fata nu îndrăzni să-i întindă mâna pentru că se temea să nu-şi trădeze tremurul mânilor. Simţi că i se umezesc ochii, că i se goleşte stomacul de emoţie şi i se usucă gâtul. Asta se numeşte în franceză „coup de foudre” – lovitură de trăsnet. Cea mai bună dintre iubiri – rapidă şi inalterabilă.

Bărbatul se întoarse spre Munro; parcă i se făcu lumină, vocea

îi deveni tăioasă din cauza mâniei.

— Păi, bine, Dougal, ai devenit aşa de ticălos că foloseşti eleve de liceu?

Povestirea întâmplării lui Kelso nu-i luă multă vreme, dar, după ce o spuse, Munro nu tăcu, ci continuă.

— Luna trecută am găsit la Paris un tip cu numele de Braun. Jack îţi va da detaliile, le vei găsi interesante.

— Tipul a fost gestapovist? – întrebă Martineau.

— Nu, SD. – Carter se întoarse spre Sarah care stătea de cealaltă parte a şemineului. – SD-ul este Serviciul de Informaţii SS, îndrumat direct de Himmler, cea mai puternică organizaţie din Germania.

— Revin-o la Braun! – spuse Martineau.

— Păi, conform actelor a fost RFSS – Carter se întorse din nou la Sarah. – Asta înseamnă Reichsführer SS, un grad purtat de garda lui Himmler, pe manşeta tunicii. – Din actele pe care le ţinea în mână, alese un plic pe care i-l întinse lui Martineau. – Se pare ca Braun a fost un fel de ambasador voiajor pe care l-au investit să iniţieze anchete unde doreşte.

— Şi cu dreptul de a dispune de oricine cu care intră în legătură – adăugă Munro. – Citeşte această scrisoare!

Martineau despături scrisoarea. Hârtia era de cea mai bună calitate, imprimată în relief, cu litere negre.

DER REICHSFÜHRER-SS Berlin,
9 Noiembrie 1943
SS-Sturmbanführer
Braun Erwin, SS-NR 107863
Acest ofiţer acţionează la ordinul meu, în probleme deosebit de importante pentru Reich. Toate persoanele, militari şi civili deopotrivă, fără deosebire de grad, sunt obligate să-l sprijine după ştiinţa şi capacitatea lor.
H. Himmler

Documentul în sine merita toată atenţia fără măcar a aminti contrasemnătura care-ţi oprea respiraţia: Adolf Hitler, Führer und Reichskanzler.

— Om foarte influent acest Braun – observă sec Martineau, restituindu-i scrisoare lui Carter.

— Ei bine, rahatul ăsta e mort – spuse Munro – dar oamenii noştri de le Paris au reuşit să obţină de la el câteva informaţii înainte de a muri.

— Nu mă îndoiesc – mormăi Martineau şi aprinse o ţigară.

— Aproximativ o duzină de trimişi speciali circulă dintr-un loc într-altul, în toată Europa, înspăimântându-i pe oameni acolo unde se ivesc, nişte fantome fără nume, interzise cunoaşterii. Serviciul nostru de falsificare ţi-a pregătit actele necesare: un act de identitate SD, o copie după scrisoare şi alte nimicuri de care s-ar putea să ai nevoie. Te vei numi Max Vogel. Pentru a-ţi ridica prestigiul, am luat hotărârea să-ţi acordăm gradul de Standartenführer, adică colonel – adăugă el de dragul lui Sarah.

— Încep să înţeleg – spuse Martineau. Sosesc pe fermecătoarele meleaguri ale insulei Jersey şi-i bag în draci pe toţi.

Ştii la fel de bine ca şi mine, dragul meu prieten, că nimic în lume nu-i mai groaznic decât un profesor de şcoală transformat în revoluţionar cu palton de piele: vezi Lenin, de exemplu. Şi trebuie să recunoşti, Harry, că nimeni nu joacă mai bine ca tine rolul nazistului.

— Şi copila? Ea ce loc ocupă în toată treaba asta?

— Ai nevoie de cineva care să-ţi facă legătura cu Mrs. de Ville şi cu tipul care se numeşte Gallagher. Sarah este rudenie cu doamna, iar pe celălat îl cunoaşte. Şi încă ceva: de şase ani n-a mai fost la Jersey, astfel că în memoria oamenilor a rămas o fetiţă de treisprezece ani cu codiţe şi ciorapi trei sferturi. Helen de Ville, Gallagher, chiar dacă cu greu o vor recunoaşte, însă alţii, mai ales după ce o vom transforma, vor trece pe lângă ea ca şi când n-ar fi văzut-o niciodată.

— Ce vrei să spui?

— Ei, fluturii de noapte ai Franţei zboară des la Jersey.

— Te referi la târfe? Doar nu vrei să joace rolul unei astfel de femei.

— Cei mai mulţi ofiţeri germani au prietene franţuzoaice. De ce ai fi tu o excepţie? Sarah vorbeşte franceza, pe deasupra cu accent breton, pentru că bunica ei era din Bretania. Ce să mai

spun despre oamenii noştri din Berkley Hall care abia aşteaptă să-i schimbe culoarea părului şi s-o îmbrace în haine adecvate.

— Ce vorbeşti? Vreţi să faceţi din ea târfă? – îi tăie vorba Martineau.

— Cam aşa ceva. O deghizare perfectă pentru ea.

— Pe când aţi plănuit acţiunea?

— Pe poimâine. Un Lysander vă va lăsa lângă Granville, ce-s acelea, Harry, două ore de zbor, un joc de copii! Sophie Cresson vă aşteaptă. Pe urmă, folosindu-te de actele pe care le ai, veţi traversa la Jersey cu un vapor de noapte. Acolo veţi proceda după cum vor cere împrejurările. Duminică este termenul de rezolvare a problemei.

— Şi ce fac dacă nu-l pot scoate?

— Rămâne la latitudinea ta.

— Înţeleg. Am permisiunea să joc din nou rolul călăului? – Se întoarse la Sarah. – Ce părere ai despre toate astea? – întrebă galben de furie şi cu fulgere în ochi.

— Nu ştiu ce să zic – răspunse fata. – În orice caz se anunţă destul de emoţionant.

Într-un fel, Sarah, prin aroganţa manifestată, încerca să-şi stăpânească sentimentele. Când se întoarse cu spatele la bărbaţi, ca să-şi toarne ceai, mâna-i tremura uşor. După moartea mamei sale, Sarah trăise în mijlocul junglei malaeziene, pe plantaţia tatălui său. Acest mediu incomod şi plin de pericole nu era obişnuit pentru o fetiţă de treisprezece ani şi totuşi ea savurase fiecare clipă a şederii sale acolo. În situaţii limită parcă era posedată de o putere inexplicabilă; şi avusese mare nevoie de ea în timpul bombardamentelor de noapte, aşa cum bolnavii ei aveau nevoie de puterea sa sufletească. În mod deosebit, aceste clipe conţineau o savoare specială.

Nu-şi putea explica ce i se întâmplă. Nu era doar atracţie sexuală, Sarah era suficient de matură să discearnă dacă îl vrea pe Martineau. În realitate o excita ceea ce-o aştepta alături de acest om de excepţie. Aventuri şi situaţii periculoase, impresii la care nici n-ar fi îndrăznit să visese vreodată.

— Destul de emoţionant, zici? Cerule mare! – Martineau îşi turnă un pahar de scotch. – Jack, ai citit vreo operă de-a lui Heidegger?

— Le cunosc.

— Îmi pare rău, era un tip interesant. El susţinea că numai cel ce sfidează moartea poate trăi o viaţă autentică.

— Îmi place teoria lui – observă Munro.

— Serios? – Martineau rîse strident. – Cât mă priveşte pe mine, din cauza acestor idioţi m-am lăsat de filozofie. – Îşi ridică paharul şi bău în sănătatea celorlalţi. – La drum! Direcţia Berkley Hall!

Capitolul 7

Poligonul de tir Berkley Hall fusese instalat în pivniţă. Sarcina maestrului de arme îi revenea plutonierului major Kelly, locţiitorul pensionar al ofiţerului Gărzii Irlandeze, reactivat de la declanşarea războiului. În partea cealaltă a sălii, cartoane iluminate ţineau loc de ţinte. Figurile din faţa peretelui format din nişte saci cu nisip reprezentau nemţi gata de atac. La linia de ochire se afla Sarah Drayton, asistată de Kelly. Fata purta haine de antrenament, pantaloni şi bluză din serj albastru. Îşi legă părul, îl aduse apoi sub şapca cu cozoroc, lăsându-şi frumosul gât liber; părea extrem de vulnerabilă.

Kelly înşirui pe masă mai multe feluri de arme.

— Domnişoară, ai tras vreodată cu arma?

— Da, – răspunse Sarah. – În Malaezia. Tatăl meu, proprietar de plantaţii de cauciuc, lipsea mult de acasă şi mă lăsa adeseori singură, de aceea a considerat că e util să mă înveţe mânuirea pistolului. Am tras de câteva ori cu el.

— Dintre acestea cunoşti vreunul?

— Revolverul ăsta – arătă Sarah. – Exact ca Schmidt and Wesson-ul tatălui meu.

— Pentru că este exact un Schmidt and Wesson – spuse Kelly – În condiţii normale ai beneficia de o pregătire mai temeinică de folosire a armelor, dar din cauza dumitale, nu mai este timp. Am

să-ţi arăt câteva chestiuni de bază, am să-ţi prezint cele mai importante arme cu care sunt sigur că te vei întâlni pe parcursul misiunii. Pe urmă ai să te antrenezi trăgând câteva serii de gloanţe şi cu asta încheiem instruirea.

— Îmi place, nu sună rău – observă femeia.

— Folosirea carabinelor este simplă; nu ne pierdem timpul cu ele. Iată aceste două pistoale automate: Sten-ul englezesc este specific armatei noastre, iar acesta, un Mark 11S, o variantă cu amortizor, îmbunătăţit pentru grupurile de rezistenţă franceze, cu treizeci şi două de gloanţe. Seria mare de împuşcături ar putea distruge amortizorul, de aceea trebuie folosit cu precauţie, ca semiautomat sau trase focurile unul după altul. Vrei să-l încerci?

Arma era surprinzător de uşoară şi lui Sarah nu i se păru o problemă să tragă cu ea. În afară de ţăcănitul închizătorului, nu se mai auzea alt zgomot. Sarah reuşi să facă praf un sac de nisip din spatele ţintei.

— Păi, asta nu mi-a prea reuşit – spuse fata.

— Cei mai mulţi aşa păţesc! Aceste arme funcţionează bine în loc strâmt, împotriva oamenilor din apropiere, explică Kelly. – Celălalt pistol este de fabricaţie germană. Un 40, cunoscut sub numele de Schmeisser. Rezistenţa foloseşte şi din acestea.

Plutonierul major îi prezentă şi armele cu mâner, atât revolverele, cât şi automatele. Când Sarah îşi întinse braţul ca să încerce Schmidt and Wesson-ul, din şase împuşcături a nimerit numai umărul ţintei.

— Ai fi moartă demult, domnişoară.

— Dar Martineau? – întrebă Sarah, în timp ce bărbatul îi încărca din nou arma. – El este ţintaş bun?

— Te cred! N-am mai văzut pe nimeni mânuind aşa armele de mână. Şi-acum încearcă aşa! – Îşi depărtă picioarele, îndoi genunchii şi prinse pistolul cu amândouă mâinile. – Aşa cumva ar trebui să faci.

— Înţeleg. – Fata copie întru totul mişcarea, împinse pistolul cu amândouă mâinile înainte.

— Fă o pauză de respiraţie între două împuşcături!

De data asta îi reuşi mai bine. Sarah nimeri mai întâi umărul stâng, apoi braţul drept al ţintei.

— Groaznic! – oftă Kelly.

— Nu-i chiar aşa de rău, dacă socoteşti că a ţintit inima – se auzi Martineau din spatele lor.

Nu observară când intră în sala de antrenamente. Colonelul purta un pulovăr închis la culoare, cu pantaloni de catifea neagră. Se apropie încet de masă şi analiză armele de pe ea.

— Îmi permiteţi să vă ajut şi eu? Nu de alta, dar copila este în grija mea, iar timpul nostru este drămuit.

— Sunteţi invitatul meu, domnule!

Martineau luă un pistol de pe masă.

— Walher PPK semiautomat, dotat cu un încărcător cu şapte cătuşe ce intră în mâner? Printr-o simplă tragere în spate a glisorului se poate folosi. Nu este prea mare dar eficient şi încape în poşetă, ceea ce contează mult. Hai cu mine!

Se apropiară la nouă, zece metri de ţinte.

— Dacă distanţa de duşmani este atât de mică încât îţi permite să fixezi ţeava armei de el, s-o faci! Să-ţi ridici simplu mâna şi să ţinteşti! Să-ţi ţii amândoi ochii deschişi şi să tragi imediat!

De data asta cele şase gloanţe nimeriră fie în pieptul ţintei, fie în burtă, găurind-o.

— Pe cuvânt! – strigă fata emoţionată. – N-a fost rău. Nu?

Se întoarseră la linia de ochire.

— Da, dar oare ai putea repeta treaba asta în situaţie de pericol? – întrebă Martineau.

— Asta rămâne surpriza viitorului. De altfel e timpul să ne arăţi şi dumneata ce ştii! Am auzit multe, n-ai dovedit nimic.

Pe masă mai era un Walther cu un cilindru de oţel strălucitor şi negru la capătul ţevii.

— Ăsta este amortizorul Carswell – i-l arătă Martineau fetei. – A fost îmbunătăţit pe baza experienţei agenţilor de la SAE.

Bărbatul îşi ridică mâna în aer şi parcă, fără să fi ţintit, trase de două ori. Gloanţele au zdrenţuit ţinta în dreptul inimii, dar nu s-a auzit decât un zgomot surd. Efectul a fost uluitor.

Martineau lăsă pistolul pe masă apoi, palid, cu o privire fără expresie, se întoarse spre fată.

— Mai am ceva de rezolvat. Peste o jumătate de oră suntem convocaţi în bibliotecă la Dougal. Ne întâlnim acolo – şi plecă.

— Părea nervos – observă Sarah.

— Aşa este colonelul, Miss. Uneori am impresia că se urăşte de moarte. Anul trecut în noiembrie l-a ucis pe şeful Gestapo-ului din Lyon, călăul numit Kaufmann; pe el l-a adus acasă cu un Lysander într-o stare aproape mortală. Cele două gloanţe primite în piept l-au schimbat total.

— În ce sens?

— Nu ştiu, Miss. – Kelly îşi încruntă sprâncenele. – Ştiu foarte bine cum sunteţi voi, tinerele fete, am şi eu o fată de vârsta dumitale care lucrează la o baterie antiaeriană. Te-aş sfătui să nu uiţi că te despart douăzeci şi cinci de ani de colonelul Martineau.

— Ce vrei să spui, că e prea bătrân pentru mine? Asta aşa e ca şi când ţi s-ar interzice să iubeşti pe cineva pentru că e catolic, evreu, american sau altceva.

— Această conversaţie mă depăşeşte! – Kelly trase un sertar de la masă şi scoase din el un săculeţ de pânză, îl desfăcu. – Un mic cadou pentru dumneata, Miss, în ciuda celor spuse de colonel. – Îi întinse fetei un automat mic, negru, o mică bijuterie care se pierdea în mâna lui Sarah. – Marcă belgiană, calibru 25, la nevoie îşi va face datoria, iar dimensiunea redusă permite să fie bine ascuns. – Îi aruncă fetei o privire îngrijorată. – N-aş vrea să mă consideri lipsit de respect, Miss, dar vreau să ştii că am cunoscut doamne care-l ascundeau în ciorap.

Sarah îl sărută cu recunoştinţă pe obraz.

— Ai toată admiraţia mea.

— Nu-ţi este permis să te porţi aşa, ai grad de ofiţer, este contrar regulamentului.

— Eu… ofiţer, domnule plutonier?

— Nu m-aş mira să devii foarte curând. Domnul general de brigadă îşi rezervă această surpriză şi are să ţi-o comunice, printre alte lucruri. În locul dumitale, aş lăsa acum totul baltă şi m-aş duce în bibliotecă.

— Primesc sfatul dumitale şi-ţi mulţumesc pentru cadou.

Fata plecă, iar Kelly oftă şi începu să pună armele la loc.

Când Sarah intră, Munro, Carter şi Martineau erau deja în bibliotecă.

— Ai sosit! – se bucură Munro. Te rog, aproprie-te de noi. Prăjiturile de la ceai sunt excepţionale.

Carter îi turnă fetei o cană de ceai.

— Plutonierul Kelly spunea că am rang de ofiţer. E adevărat?

— Da, dorim ca agenţii noştri aparţinând sexului slab să se bucure de rangul de ofiţer, teoretic le-ar prinde bine în cazul când ar deveni prizoniere.

— Iar practic nu ajută la nimic – adăugă Martineau.

— Îţi va fi sau nu util, începând de acum vei fi ofiţer WAAF – îi comunică Munro. Sper că nu ai nimic împotrivă. Şi-acum haideţi la hartă!

Se ridicară toţi şi se mutară la masa pe care erau întinse, una lângă alta, câteva hărţi mărite, reprezentând ca într-un mozaic Anglia de Sud, Canada, Insulele, Normandia şi Bretania.

— În filmele comice realizate la Elstree, galanţii agenţi secreţi sunt totdeauna paraşutaţi, aşa că şi noi, ori de câte ori este posibil, ne transportăm agenţii cu avionul.

— Înţeleg – spuse Sarah.

— Avioanele Lysander sunt cele preferate în acest scop. De ce? Pentru că pilotul conduce de unul singur şi poate transporta trei pasageri. Această misiune o îndeplineşte Serviciul Acţiunilor Secrete, cu centru la Hornley Field, nu prea departe de aici.

— Cât durează călătoria cu avionul?

— Cam o oră şi jumătate, poate mai puţin, dacă vântul este favorabil. Veţi ateriza aproape de Granville, unde oamenii rezistenţei locale vă vor lua în primire. Orele de dimineaţă, în zori pe la patru-cinci, sunt cele mai prielnice zborului.

— Şi ce vom face după?

— În aceeaşi seară vă veţi îmbarca pe un vapor pentru Jersey. Cele mai multe convoaie pornesc noaptea, căci în orele diurne spaţiul de zbor e sub controlul nostru. Generalul de brigadă se întoarse spre Martineau. – Sigur când vor vedea actele Standartenführerului Max Vogel se vor agita ca păianjenii pe pereţi!

Martineau dădu din cap.

— Necazul va fi dacă nu vor reacţiona aşa cum zici!

— Cu Mrs. de Ville şi cu Gallagher veţi lua legătura prin Sarah, care va înlesni întâlnirea cu ei.

— Şi Kelso?

— Va face ce-i vei ordona, prietene! Eu ţin spatele pentru orice decizie luată de tine în situaţia critică creată fără voia

noastră.

Munro ridică receptorul.

— Vă rog, trimiteţi-o pe Mrs. Moon! Mare noroc cu această Mrs. Moon – îi spuse lui Sarah. – Am primit-o împrumut de la Studiourile Denham prin bunăvoinţa lui Alexander Korda. Nu există nimic necunoscut pentru ea în domeniul machiajului şi a vestimentaţiei.

Hilda Moon era o femeie plină, rotundă, care vorbea cu accent cockney. Înfăţişarea ei nu promitea prea multe: păr roşu tizian, buze rujate strident, din colţul gurii îi atârna o ţigară a cărei scrum cădea pe pieptu-i voluminos.

— Da – confirmă ea, dându-i ocol lui Sarah. – Drăguţă, dar trebuie să-i schimbăm coafura.

— Aşa credeţi? – întrebă speriată Sarah.

— Fetele acelea al căror rol îl vei juca, draga mea, poartă părul mereu tapat; ele din asta trăiesc, trebuie să placă bărbaţilor, de aceea se străduiesc să arate foarte bine. Ai încredere în mine, îmi cunosc bine meseria!

Mrs. Moon o lua de braţ pe Sarah şi ieşiră din cameră. Cum se închise uşa în urma lor, Martineau observă:

— Când va reveni n-o mai recunoaştem.

— Este exact ceea ce vrem! – i-o tăie scurt Munro.

Era încă devreme când, în vila lui Gallagher, sună telefonul. Bărbatul tocmai îşi controla chitanţele, dar ridică repede receptorul.

— Alo, aici Savary, generale. Te-am chemat în legătură cu corespondenţa.

— Dă-i drumul!

— Legătura mea din Granville a contactat centrul şi cel târziu joi soseşte cineva să vă dea sfaturile necesare.

— Eşti sigur?

— Absolut!

Telefonul tăcu, dar Gallagher şedea în aceeaşi poziţie reflectând la cele auzite; îşi îmbrăcă rapid vestonul de catifea reiată şi porni spre de Ville Place. O găsi pe Helen în bucătărie în compania doamnei Vibert care pregătea cina. Bătrâna doamnă nu locuia aici, ci mai jos, la o altă fermă de pe drum, cu nepoată-sa şi

cu fetiţa acesteia. Era văduvă, avea şaizeci şi cinci de ani şi ţinea foarte mult la Helen.

Îşi şterse mâinile şi îşi luă paltonul din spatele uşii.

— Dacă nu mai e nimic de lucru, plec acasă, Mrs. de Ville.

— Pe mâine, o salută Helen.

Gallagher aşteptă până femeia închise uşa după ea şi spuse:

— Sper că nu bănuieşte nimic.

— Nu, şi aş dori să nu fie aşa, în interesul nostru, al tuturora.

— Acum câteva minute m-a sunat Savary, au reuşit să ia legătura cu Londra şi joi va veni cineva aici.

Helen întrebă iritată:

— Eşti sigur?

— Atât cât se poate fi de sigur un om. Cum se simte prietenul nostru?

— Mai are febră. George l-a consultat şi pare mulţumit. A încercat pe el medicamentul acela numit penicilină.

— Mă miră că Savary s-a întors aşa devreme. Cu siguranţă au pornit după-amiază.

— Da, spuse femeia. Şi de această dată au profitat de ceaţă. Majoritatea ofiţerilor au sosit acum o oră.

— De ce zici majoritatea?

— Doi au murit: Bohlen şi Wendel. Două vapoare au fost atacate de avioane Hurricane.

În clipa aceea, uşa de la sufragerie se deschise şi Guido Orsini intră în bucătărie. Purta cea mai bună uniformă, părul umed de duşul recent făcut, strălucea, într-un cuvânt arăta splendid. Pe piept i se vedea Ordinul de Merit pentru Eroism primit în Italia, corespondentul britanicului Victoria Cross, care se atribuia în cazuri foarte rare. Lângă medalia de aur, atârna o Cruce de Fier clasa întâi.

— Încă eşti întreg? – Îl întrebă Gallagher. – Am auzit că aţi avut un timp groaznic.

— Putea fi şi mai rău – răspunse Guido. – Stau înăuntru şi fac pe îndoliaţii?! – puse pe masă geamantanul pe care-l ţinu până atunci în mână. – Douăsprezece sticle de Sancerre din Granville.

— Eşti bun! – observă Helen.

— Şi după părerea mea, dar nu crezi că, pe lângă toate, sunt şi foarte frumos astă seară?

— Fireşte...! – Helen ştia că italianul, după cum îi era obiceiul, o lua peste picior. – Ei, dă-te la o parte că trebuie să servesc cina!

Guido întredeschise uşa şi privi pe furiş în sufragerie.

— Sean, vino, merită să vezi! – îi şopti irlandezului.

Sufrageria cu pereţii îmbrăcaţi în lambriuri de culoare închisă, avea în mijloc o masă enormă de douăzeci şi patru de persoane, la care şedeau acum abia opt ofiţeri de marină. În dreptul fiecărui loc liber ardea câte o lumânare aşezată lângă tacâm, în total şase, reprezentând pe acei membri ai „cantinei" care căzuseră la datorie. În sufragerie domnea o atmosferă de înmormântare.

— Nu înţeleg de ce fac din orice o tragedie shakespeariană! – se plânse Orsini. – Dacă n-ar fi vorba de mâncarea gătită de Helen, zău că m-aş duce să mănânc undeva. Noaptea trecută am descoperit un restaurant de bursă neagră în golful St. Aubin, care te uimeşte prin oferta mâncărurilor fără bon de alimente.

— Descoperirea aceasta merită toată atenţia! Divulgă-mi câte ceva despre acest loc – îi ceru Gallagher.

În timp ce o aranja pe Sarah ajutată de cele două asistente, Mrs. Moon meliţa vrute şi nevrute.

— Am lucrat peste tot: la studiourile Denham, Elstree, Pinewood ca specialistă de machiaj; îi aveam în grijă pe Miss Margaret Lockwood şi pe Mr. James Mason. Vai, era cât pe-aci să-l uit pe Mr. Coward, despre care trebuie să vă spun că era un adevărat domn.

Când Sarah ieşi de sub cască şi se uită în oglindă, nu-i venea să creadă că este ea. Părul ei negru de odinioară, aranjat în bucle lungi ce cădeau strâns pe lângă obraji, strălucea ca aurul.

Mrs. Moon începu s-o machieze; îi smulse câteva fire de păr din sprâncene provocându-i fetei o durere neaşteptată.

— Să foloseşti mult ruj, dragă! Mai mult decât necesarul, înţelegi? Trebuie să exagerezi puţin. Ei, cum îţi place?

Sarah rămase uimită în faţa imaginii din oglindă, parcă privea un chip străin. Cine sunt eu? – gândi ea. – A trăit vreodată Sarah Drayton?

— Şi acum hai să încerci o rochie! Te asigur că fiecare articol, chiar şi lenjeria de corp, va fi veritabil franţuzesc.

Sarah îmbrăcă rochia scurtă şi strâmtă din satin negru. Mrs.

Monn îi trase fermoarul din spate.

— Minunat! Draga mea, ce frumos îţi scoate în evidenţă sânii! Arăţi minunat!

— Eu simt că nu am aer. – Sarah încălţă o pereche de pantofi cu toc înalt şi se privi în oglindă. Chicoti. – Arăt ca o târfă veritabilă.

— Asta am dorit iubito, nu? Şi-acum du-te şi prezintă-te generalului de brigadă! Sunt curioasă ce va zice.

Munro şi Carter şedea încă lângă cămin, vorbeau în şoaptă când intră Sarah.

— Nimeni nu mi-a spus cum mă cheamă – interveni fata.

— Ann-Marie Latour – răspunse Carter ca un automat, apoi îşi ridică privirea. – Sfinte Dumnezeu! – se cruci el.

Părerea lui Monro era mult mai bună.

— Mie îmi place. Foarte mult! – Sarah făcu o piruetă. – Da, vor roi în jurul ei la clubul ofiţerilor din St. Helier.

— Ori în vreun local de distracţii din Londra – adăugă Carter clătinându-şi capul.

Uşa se deschise şi Martineau intră în bibliotecă. Sarah se întoarse spre el, îşi puse mâinile pe şold provocator.

— Ei? – întrebă ea.

— Ce ei?

— Jur că în viaţa mea n-am văzut un tip mai nesuferit ca dumneata! – Ar fi avut chef să tropăiască mărunt pe loc, de mânie. – Este vreo crâşmă în apropiere?

— Sigur.

— Şi n-ai vrea să mă înviţi la un pahar?

— Aşa?

— De ce, nu sunt destul de elegantă?

— Ce-i drept e drept, Mrs. Moon s-a întrecut pe sine, dar nimeni nu ar crede despre dumneata că eşti târfă, micuţo.

— Vom vedea! Ne întâlnim în hol peste un sfert de oră! – Îi întoarse spatele şi ieşi.

În sat se organizase o serbare filantropică pentru strângerea de fonduri de ajutorare a militarilor. Se instalaseră chioşcuri pentru vânzare şi de jocuri, şi căţiva căluşei. Sarah îmbrăcă un palton peste rochie şi se agăţă de braţul lui Martineau, molipsită

de veselia mulţimii.

Pe un cort se putea citi: „Ţiganca Sara vă prezice viitorul”

— Să intrăm! – spuse Sarah.

— Bine – cedă de dragul ei Martineau.

În mod surprinzător, femeii din cort îi lipseau obişnuitele podoabe: baticul şi cerceii circulari. Avea în jur de patruzeci de ani, palidă, cu părul negru, purta o frumoasă rochie de gabardină. Luă mâna fetei în mâna ei.

— Numai dumneavoastră vă ghicesc, sau şi prietenului?

— Nu este prietenul meu – zise Sarah contrariată.

— Deşi altă femeie nu va mai avea în viaţa lui.

Sarah inspiră adânc, vrând să-şi limpezească gândurile.

— Şi-acum să auzim de bine! – spuse Martineau.

Femeia întinse spre Sarah un pachet de cărţi de joc, îşi puse palma peste a fetei, amestecă apoi cărţile şi scoase din ele trei.

Prima reprezenta Curajul, o tânără ţinându-se de coama unui leu.

— Dacă accepţi riscul ţi se arată o ocazie favorabilă pentru realizarea unui plan – spuse Sara ţiganca.

A doua carte, Steaua, reprezentând o fată îngenuncheată pe malul unui râu.

— Văd cum se uneşte focul cu apa. Pare greu de crezut, dar vei scăpa nevătămată din amândouă.

Sarah se aplecă spre Martineau şi îi şopti:

— Asta s-a întâmplat luna trecută la Cromwell, când au aruncat bombe incendiare pe camionul surorilor, şi când pompierii l-au incendiat.

Ultima carte este Spânzuratul. Femeia îşi continuă prezicerea:

— Niciodată nu te vei schimba, oricât ai spânzura în copac. Nu poţi schimba imaginea din oglindă oricât de mult te-ai teme de ea. Îţi vei continua singur drumul. Vei avea parte de mult zbucium, vei întâlni dragostea când n-o vei mai căuta – şi-ar fi bine să nu uiţi.

— Urmezi dumneata! – dispuse Sarah lui Martineau.

Ţiganca îşi adună cărţile.

— N-am nimic de spus afară de ceea ce domnul ştie deja.

— De la fraţii Grimm încoace n-am auzit ceva mai bun. – Martineau îi lăsă o liră pe masă şi ieşi. – Hai să mergem.

— Eşti nervos? – îl întrebă Sarah, în timp ce-şi făceau drum prin mulţime spre cârciumă.

— De ce aş fi?

— Eu n-am vrut decât să mă distrez. Nu lua în serios ce-a prezis femeia.

— Numai că eu iau totul în serios!

Barul se umpluse până la refuz, dar reuşiră să-şi găsească două locuri lângă cămin. Martineau comandă o bere de ghimbir pentru fată, iar pentru sine un scotch.

— Ei, cum îţi place? – o întrebă el.

— Mult mai interesant decât la cantina de la Cromwell.

— În condiţii normale beneficiai de o instrucţie de şase săptămâni în Scoţia, ca să te antrenezi şi să înveţi lupta fără arme şi alte lucruri importante. Există cel puţin o duzină de moduri pentru a omorî pe cineva cu mâna goală.

— Sună îngrozitor ceea ce spui.

— Însă foarte eficient. Mi-a venit în minte un agent de-al nostru care ajuns acasă nu mai îndrăznea să iasă la localuri, de teamă să nu fie părtaş la vreo discuţie contradictorie care putea fi fatală pentru alţii.

— Şi dumneata te pricepi la aceste lucruri? – întrebă Sarah.

— Oricine le poate învăţa. În acest joc mintea contează.

În bar şedeau trei militari în uniformă, plutonierul, un bărbat mai în vârstă, şi doi soldaţi. Cei doi tineri aruncau câte o privire, din când în când, la masa lui Martineau şi râdeau cu capetele apropiate. Când Martineau se duse la tejghea să umple paharele, unul dintre ei îl înghionti voit, ceea ce provocă scurgerea câtorva picături de scotch.

— Amice, ar trebui să ai mai multă grijă! – îi spuse lui Martineau.

— Dacă tu o spui – îi răspunse Martineau zâmbind, în timp ce plutonierul îşi puse mâna pe braţul soldatului, mormăind ceva.

Martineau se întoarse la masă şi se aşeză la loc.

— Am auzit de la Carter că dumneata l-ai cunoscut pe Freud.

— Da, l-am întâlnit la Londra în 1939, puţin înainte de a muri.

— Ce părere ai despre psihanaliză?

— Despre faptul că totul depinde de sex? Dumnezeu ştie, dar bătrânul Sigmund avea el însuşi probleme pe acest plan. Cu

ocazia unei călătorii literare în State i-a mărturisit prietenului său Jung că visa cu prostituate, iar acesta îl întrebă dar sincer de ce nu se gândeşte la rezolvarea problemei. Freud, foarte indignat îi răspunse: „Dar eu sunt căsătorit”.

Sarah rîse stânjenită.

— Fantastic!

— Venind vorba de genii, l-am cunoscut şi pe Bertrand Russel care iubea femeile peste normal, dovedindu-şi teoria personală prin crezul că nu poţi cunoaşte bine o femeie până nu te culci cu ea.

— Nu sună a filozofie – observă Sarah.

— Dimpotrivă.

Fata se ridică.

— Revin îndată – se scuză ea.

Cei trei militari o urmăriră ieşind la garderobă, apoi se uitară la Martineau şi începură să râdă. Când Sarah se întoarse soldatul care-l înghiontise pe Martineau la bar, o apucă de braţ. Martineau sări de la masă şi-şi făcu loc grăbit prin mulţime.

— Ce-i mult, e mult!

— Cine dracu’ eşti, poate, tat-su? – întrebă cu înfumurare băiatul.

Martineau îi prinse mâna, o răsuci la spate, cum învăţase în Scoţia la Arisaig, de la instructorul care preda omorul fără armă. Tânărul se strâmbă de durere.

— Lasă-l! – strigă plutonierul. – N-a făcut rău nimănui, a vrut să se distreze puţin.

— Am observat.

Când o însoţi pe Sarah la masă, fata spuse:

— Ai acţionat rapid.

— Când simt că trebuie să acţionez o fac imediat. Sunt un existenţialist extremist.

— Existenţialist? – îşi încruntă sprâncenele Sarah. – Nu înţeleg.

— Oh, o nouă interpretare a lucrurilor, al cărei părinte este un prieten din Paris, scriitorul Jean-Paul Sartre. Acum trei ani m-am ascuns în casa lui câteva săptămâni. Şi el avea legături cu Rezistenţa.

— Dar ce se înţelege prin existenţialism?

— Multe lucruri. Pe mine mă atrage teoria lui că viaţa omului

este deplină atunci când fiecare clipă este trăită cu intensitate.

— Şi în ultimii patru ani ai încercat s-o aplici?

— S-ar putea spune. Sartre mi-a zidit doar sentimentele în cuvânt. – O ajută pe Sarah să-şi îmbrace paltonul. – Să plecăm!

Afară era întuneric. Dinspre târg se auzeau voci vesele, deşi chioşcurile se închiseseră o dată cu înserarea. Sarah şi Martineau se îndreptau spre maşină, traversând o parcare părăsită. La auzul unor paşi repezi în spatele lor, Martineau se întoarse şi-i recunoscu pe cei doi soldaţi care alergau spre ei. Plutonierul îi urmărea din uşa din spatele barului.

— Stai o clipă, amice! – spuse tânărul căruia îi răsucise mâna la spate. – Noi doi mai avem ceva de rezolvat! Acum o să te învăţ minte!

— Chiar? – întrebă Martineau, şi când acesta îşi ridică pumnul, îi apucă încheietura, îi răsuci din nou mâna la spate rotind-o în jurul ei. Soldatul urlă când i se rupse un ligament, celălalt ţipă speriat şi găsi că e mai sănătos să fugă. Martineau îl lăsă jos pe tânărul scos din luptă, timp în care plutonierul alergă mânios spre el.

— Căcăciosule! – strigă el.

— Nu eu, ci dumneata, pentru că ai permis să se întâmple aşa ceva. – Martineau îşi scoase actul de identitate. – Fii bun şi citeşte!

Plutonierul rămase cu gura căscată de surpriză.

— Domnule colonel! – luă poziţie de drepţi, dezmeticindu-se.

— Parcă-i mai bine aşa! – Băiatul are nevoie de doctor, iar când se va simţi mai bine, spune-i că trăiesc cu speranţa că a învăţat lecţia. Data viitoare poate plăti cu viaţa.

După ce urcară în maşină, Sarah spuse:

— N-ai stat deloc pe gânduri, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Cred că am înţeles despre ce vorbea Carter. Dumneata eşti în stare să ucizi fără să clipeşti!

— Vorbe – spuse Martineau. – Gimnastica minţii, o exersezi de ani de zile. Vorbe goale şi teorii. Faptele contează! Ştii cum începe Gestapo-ul să înfrângă rezistenţa agenţilor-femei?

— Cred că-mi vei destăinui secretul.

— Prin repetate violări sexuale. Şi dacă acestea nu dau roade,

urmează tratamentul cu electroşocuri. Am avut o prietenă la Berlin, o evreică.

— Da, ştiu. Mi-a povestit Carter despre ea.

— Ţi-a şi spus cum au torturat-o, cum a ucis-o Gestapo-ul în pivniţa din strada Albrecht? – Martineau îşi scutură capul. – Jack e ignorant în multe privinţe. El nu ştie că şeful lionez al Gestapo-ului, Kaufmann, cel pe care l-am omorât anul trecut în noiembrie, poartă toată responsabilitatea morţii Rosei.

— Acum înţeleg – spuse încet Sarah. – Plutonierul Kelly spunea că eşti un om deosebit şi n-a greşit! Dumneata ai aşteptat ani de zile ca să te răzbuni pe Kaufmann şi, în sfârşit, când ai reuşit s-o faci, ai simţit că totul a fost în zadar.

— Iar filozofăm. – Bărbatul-râse răguşit. – Să nu cumva să-ţi imaginezi că lupta cu Gestapo-ul este aşa cum o prezintă filmele realizate în studioul Elstree. Franţa are cincizeci de milioane de locuitori. Şi ştii câţi membri activi numără Rezistenţa?

— Nu.

— Două mii Sarah, un rahat. – se strâmbă. – Nici nu ştiu de ce consumăm atâta energie pentru ei.

— Atunci de ce o faci? Bănuiesc că nu numai pentru Rosa şi pentru bunicul dumitale. – Bărbatul îi aruncă o privire interogativă, iar fata adăugă: – Ei, da, ştiu şi despre el.

Se instală o tăcere îndelungată. Martineau îşi deschise cu o mână tabachera.

— Doreşti o ţigară? Dăunează sănătăţii, dar dincolo valorează o avere.

— Vreau – răspunse Sarah şi servi una.

Bărbatul îi oferi foc.

— Încă ceva, nu obişnuiesc să vorbesc despre acest lucru: în 1917 am fost primit la Harvard, an în care şi America a intrat în război. Aveam atunci şaptesprezece ani, oficial eram minor. Dintr-o dorinţă puternică de aventură, m-am înrolat în armată ajungând în tranşeele de la Flanders. – Amintirea îl înfioră. – Tranşeele... imaginea iadului pe pământ; nu reuşeam să-mi număr camarazii căzuţi.

— Groaznic! – spuse Sarah.

— Cu toate acestea savuram fiecare clipă, poţi pricepe? Într-o singură zi am trăit şi am simţit mai mult decât în zilele obişnuite

ale unui an întreg. Viaţa devenise reală, sângeroasă, emoţionantă, o simţeam prin toţi porii şi nu mă puteam sătura de ea.

— Ca de un drog obişnuit?

— Exact. Ca şi bărbatul cântat în poeme căutam moartea pe câmpul de luptă. Acesta este motivul pentru care m-am refugiat între pereţii reci ai claselor de la Harvard şi Oxford, în lumea paşnică a cărţilor, în labirintul răcoros al minţii.

— Şi iar a izbucnit un război.

— Şi Dougal Munro m-a readus la cruda realitate... În rest, cunoşti totul despre mine.

Mai târziu, când se culcase, Martineau auzi uşa deschizându-se.

— Eu sunt – spuse încet Sarah din întuneric.

— Chiar? – întrebă Martineau.

Fata îşi dezbrăcă halatul şi intră în pat lângă el. Bărbatul o îmbrăţişă automat.

— Harry – îi şopti Sarah. – Aş vrea să-ţi fac o mărturisire. Ca mulţi alţii, şi dumneata crezi că eu sunt o tânără neprihănită din clasa de mijloc, dar nu-i adevărat.

— Eşti sigură?

— Da. Anul trecut am cunoscut un pilot care îşi trata glezna ruptă la spitalul nostru.

— A fost o dragoste adevărată?

— Nu chiar. Mai degrabă o atracţie fizică reciprocă, dar nu-mi pare rău, că era un băiat bun. Acum trei luni a murit deasupra Canalului.

Sarah începu să plângă fără motiv şi Martineau o strânse la piept. Stăteau întinşi unul lângă altul în camera întunecată, fără să scoată un cuvânt.

Capitolul 8

A doua zi după-amiază devreme, Karl Hagen, plutonierul de serviciu la regimentul de artilerie de coastă din fortul Cherbourg, savura cu plăcere deosebită o ţigară, când, pe neaşteptate, zări în lumina gălbuie a zilei strălucirea unui Mercedes negru. Pentru că nu văzu nici o escortă, socoti, că cel ce venea nu era o persoană prea importantă; dar văzu steguleţul de pe botul maşinii şi îi fu deajuns să se impacienteze, deşi distanţa nu-i permitea să-l desluşească chiar bine. Într-o clipă se înfiinţă la camera de gardă, unde căpitanul Reimann, comandantul regimentului, într-o ţinută neglijentă, cu cămaşa descheiată, citea plictisit.

— Soseşte cineva, domnule. Părerea mea că-i un grangur într-o vizită fulger.

— Bine, dă alarma! În cazul în care ai avea dreptate, ordonă adunarea!

Reimann îşi încheie cămaşa, se încinse cu centura, îşi aşează chipiul pe cap într-un unghi potrivit şi porni spre turn, dar abia ajunse că Mercedesul opri în faţa fortului. Şoferul coborî, deschise ceremonios uşa pasagerilor. Primul ieşi un maior; dungile de pe pantaloni îi trădau apartenenţa la cadrele de conducere, urmat de mareşalul Erwin Rommel, îmbrăcat într-o haină de piele, cu un şal legat cu grijă la gât, cu ochelarii de deşert fixaţi pe chipiu.

Reimann nu fusese niciodată atât de speriat; simţea nevoia să se sprijine de parapet. Ce noroc, în aceeaşi clipă se auzi vocea puternică a plutonierului Hagen, urmată de intrarea în pas alergător a soldaţilor în curtea fortului. Până Reimann coborî scările, Scheel şi Planck îşi ocupaseră locurile.

Reimann îşi întâmpină vizitatorii cu salutul tradiţional în locul salutului nazist.

— Herr Fieldmarshal, avem onoarea!

Rommel îşi atinse chipiul cu vârful bastonului de mareşal.

— Cum te numeşti?

— Reimann, domnule mareşal.

— Adjutantul meu, maiorul Hofer.

— Domnul mareşal doreşte să vadă absolut tot – rosti Hofer, chiar şi fortificaţiile de importanţă minoră. Te rog, condu-ne!

— Domnule maior, mai întâi aş face o rapidă trecere în revistă – spuse Rommel. Nu uita, o armată este cu atât mai puternică, cu cât îşi cunoaşte mai bine punctele slabe.

— Aveţi dreptate, domnule mareşal – răspunse Hofer.

Rommel trecu prin faţa soldaţilor aliniaţi; se oprea din când în când ca să schimbe câte un cuvânt cu vreunul, apoi se întoarse.

— Minunat! Mulţumitor! Putem pleca!

În următoarea oră, mareşalul cutreieră tot muntele, vizită toate forturile, controlă în amănunţime sala radio, dormitoarele, depozitul de muniţii, chiar şi căminul de apă, nimic nu i-a scăpat.

— Excepţional, Reimann – îl lăudă pe tânărul ofiţer de artilerie. – Realizări clasa întâi. Voi ataşa opiniile mele personale la informare.

Reimann era gata să leşine de bucurie.

— Domnule mareşal… ce-aş putea spune?

Căpitanul dădu ordin de drepţi gărzii de onoare. Rommel îşi atinse din nou chipiul cu bastonul de mareşal şi urcă în Mercedes. Hofer îl urmă şi, când şoferul porni, controlă dacă peretele despărţitor de sticlă era tras.

— Ai interpretat excepţional! Doreşti o ţigară? Cred că a fost perfect, Berger.

— Serios, domnule maior? – întrebă Heini Baum. – Ziceţi c-am trecut examenul?

— Găsesc că mai e necesară o ultimă repetiţie, un rol ceva mai serios, să zicem o cină la una din popotele ofiţerilor. Cred că-i bună ideea. Dacă şi aceea reuşeşte aşa bine, înseamnă că eşti gata pentru Jersey.

— Orice doriţi. – Baum se lăsă pe spate şi trase adânc fumul ţigării.

— Şi-acum la mareşal să-i dăm raportul! – zise Konrad Hofer.

Când Sarah şi Martineau intrară în biblioteca din Barkley Hall, Jack Carter studia hărţile, şezând la birou.

— Oh, aţi sosit – zise el. – Generalul de brigadă Munro lipseşte; s-a dus să-l informeze pe Eisenhower, dar se întoarce până diseară şi amândoi vă vom conduce la Hornley Field. Aveţi vreo problemă?

— Absolut nici una. – Martineau se întoarse la Sarah. – Şi cu tine care-i situaţia?

— Cred că totu-i O.K.

— Apropo, fiecare articol de îmbrăcăminte a fost controlat

chiar şi de două ori; toate sunt originale, de producţie franţuzească – spuse Carter. Poţi fi fără grijă. Iată-ţi actele, Sarah: actul de identitate francez şi cel german, cu alt tip de fotografie. Înţelegi acum de ce era necesar să te schimbi între două fotografii? Bonuri de alimente, tichetul de tutun.

— Din astea primesc şi nefumătorii – îi explică Martineau fetei.

— Actele sunt originale sută la sută – continuă Carter. – Hârtia originală cu semn de control, maşina de scris folosită, ca şi cerneala. Te asigur că nici cel mai specializat agent Gestapo sau Abwehr nu va avea nimic de obiectat! – Îi întinse lui Sarah o bucată de hârtie. – Aici ai datele personale, Anne-Marie Latour, vârsta şi data naşterii sunt cele reale. Te-ai născut în Bretania, nici nu poţi nega, căci te trădează accentul. Ţi-am ales ca loc de naştere Paimpol, la malul mării, din informaţiile noastre cunoşti bine localitatea.

— Da, acolo a locuit bunica; am petrecut multe vacanţe la ea.

— În condiţii normale ţi-am fi acordat timp să te obişnuieşti cu noua identitate, dar situaţia actuală nu ne permite. De altfel, Harry va fi cu dumneata şi apreciez că această situaţie nu va dura mai mult de trei, patru zile.

— Înţeleg.

— Încă ceva, legătura dumitale cu Standartenführerul trebuie să fie convingătoare, pricepi ce înseamnă asta?

— Trebuie să dorm cu el într-o cameră? – îi zâmbi inocent lui Martineau. – Ai ceva împotrivă, colonele?

După multă vreme, Martineau se simţea pentru prima dată stânjenit.

— Curviştină! – îşi încruntă el sprâncenele.

Sarah îi mângâie uşor obrazul, fără nici o jenă, de parcă erau numai ei doi.

— Oh, Harry Martineau, te ador când eşti furios. – Se întoarse spre Carter. Nu-ţi face griji, căpitane! Nu va fi nici o problemă!

— Bine – răspunse Carter tulburat şi continuă rapid. – Citeşte aceste îndrumări, Sarah.

Un ordin obişnuit SAE, precis formulat, fără înfloriturі, cu sarcini detaliate privind păstrarea legăturii prin familia Cresson din Granville. Acţiunea purta numele secret de Jerseyman, iar la subsol sta scris de două ori: CITEŞTE ŞI ARDE! CITEŞTE ŞI ARDE!

— Ai citit-o? – o întrebă Martineau pe fată.

Sarah îi făcu semnul că da, Martineau aprinse un chibrit, ţinu hârtia deasupra flăcării şi o lăsă în scrumieră.

— Mă duc să fac bagajele – anunţă el. – Pe curând!

Garderobierul îi lăsă în cameră, pe pat, un costum gri cu trei piese, o pereche de pantofi, câteva cămăşi albe şi un palton de piele, din acelea de care purtau ofiţerii SS.

Uniforma SS gri-verzui era agăţată în spatele uşii; Martineau o controlă cu grijă, văzu pe mâneca stângă a tunicii însemnele RFSS specifice gărzii personale a lui Himmler şi, deasupra lor, literele SD. În Waffen-far şnurul verde crud care orna uniforma şi chipiul indica apartenenţa purtătorului la Serviciul de Siguranţă SS. Frunze de stejar brodate cu fir de argint ornau gulerul. Pe partea stângă a tunicii văzu Crucea de Fier clasa întâi şi singura podoabă Sacrificiul de sânge, o decoraţie acordată numai camarazilor lui Hitler, care în anii ’20, fuseseră arestaţi din diferite motive politice.

Martineau se dezbracă să încerce uniforma care îi venea ca turnată; îşi încheie tunica şi centura a cărei cataramă era un exemplar rar, având un vultur şi o zvastică împodobită cu inscripţii gotice. Bărbatul ridică chipiul, privi cu atenţie insigna de argint cu cap de mort, o lustrui cu mâneca hainei, apoi îl întoarse, rupse cu unghia căptuşeala, scoase din el întăritura şi-o turti. Aşa făceau cei mai muiţi veterani, deşi era contrar regulamentului.

Martineau îşi puse chipiul pe cap şi o auzi pe Sarah în spatele lui;

— Văd că te descurci bine, n-ai treabă. Îţi place uniforma?

— Îmi place ordinea – răspunse bărbatul. – Uneori cred că mi-am greşit cariera. Trebuia să mă fac actor… Precizia îţi poate salva viaţa, Sarah, niciodată nu-ţi este dată a doua oară şansa.

Cu o expresie de îngrijorare pe chip, fata se apropie de el prinzându-l de braţ.

— Am impresia că nu mai eşti tu, Harry.

— Nici nu sunt eu în această uniformă, ci Standartenführerul Max Vogel, temut ofiţer SD atât de francezi, cât şi de ai săi. Trebuie să înţelegi: acesta nu mai este un joc.

Sarah se înfioră şi-l îmbrăţişă.

— Ştiu, Harry. Ştiu.

— Ţi-e teamă?

— Da’ de unde! – Îi zâmbi complice. – Nu. Ţiganca Sara mi-a ghicit lucruri bune.

Eisenhower stătea la masa de scris, în biroul său din Hayes Lodge, cu ochelarii pe nas, studiind cu interes nişte documente. Terminându-le, îşi scoase ochelarii şi se uită la Dougal Munro pe deasupra mesei.

— Martineau este un om fantastic, cu o viaţă anterioară de excepţie… şi, pe deasupra, este şi american.

— Da, domnule. Mi-a povestit o dată că străbunicul lui a emigrat din Anglia în Virginia, dintr-un orăşel din Lancashire.

— Pentru Lancashire, numele lui are rezonanţă exotică.

— Dar nu-i un caz rar, domnule general. Rădăcinile-i pot ajunge până la normanzi.

Munro avea impresia că Eisenhower trăgea de timp, gândindu-se la cu totul altceva. Generalul se ridică, privi pe fereastră afară şi reveni la masă.

— Mi se pare că ofiţerul de aviaţie Drayton este prea tânără.

— Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră, domnule general, dar, în ciuda acestui fapt, am convingerea că ne poate fi de mare folos.

— Cu siguranţă. Eşti sigur că planul va fi funcţional?

— Pe colonelul Martineau şi pe ofiţerul de aviaţie Drayton îi vom lăsa fără nici o problemă în Franţa; nici traversarea la Jersey nu e periculoasă. Pe baza actelor pe care nimeni nu va îndrăzni să le conteste, Martineau se va bucura de privilegii deosebite. Dacă cineva ar vrea să verifice pe vreun reprezentant personal al Reichsführerului, singurul mijloc ar fi să-l cheme pe însuşi Führerul la telefon.

— Da, asta o ştiu şi eu – zise Eisenhower.

— În schimb, la Jersey, terenul de joc se lărgeşte mult şi îmi scapă dirijarea evenimentelor. Martineau devine totum factumul acţiunii. – Tăcură amândoi câtăva vreme, apoi Munro adaugă: Joi este ziua sosirii lor la Jersey. Martineau are doar câteva zile până duminică, iar duminică este ultimul termen. Doar câteva zile…

— … şi de asta depinde viaţa atâtor oameni. – Eisenhower se aşează în spatele biroului. – O.K., domnule general de brigadă, fă-ţi

datoria şi ţine-mă la curent cu tot ce afli!

Hornley Field, înainte de război, găzduise clubul aviatorilor, dar în timpul războiului avioanele de vânătoare engleze îi foloseau aeroportul; acum nu mai decolau decât Lysander-uri şi câte un Liberator pentru transportul agenţilor pe continent. Pista de decolare nu era betonată, dar gazonul avea o lungime corespunzătoare. Aeroportul consta dintr-un turn de control, câteva barăci pentru soldaţi şi două hangare.

Funcţia de comandant al aeroportului o deţinea un expilot, Barnes, fost căpitan de aviaţie, care în 1940 şi-a pierdut braţul stâng, iar cu pilotarea avioanelor fusese însărcinat locotenentul de aviaţie Peter Green. Pe el îl urmărea Sarah din fereastră. Bărbatul aştepta lângă avion, părând un ursuleţ în scurta îmblănită şi cu casca de pilot.

Deşi era în zori, la două şi jumătate, înăuntru nu era frig; focul duduia în soba care răspândea vesel căldura.

— Mai doriţi puţină cafea, domnişoară ofiţer? – o întrebă Barnes pe Sarah.

Fata se întoarse şi-i zâmbi:

— Nu, mulţumesc. N-aş crede că Westlandul a instalat şi WC în Lysander.

Zâmbi şi bărbatul.

— Cred că n-au mai avut loc.

Martineau stătea lângă sobă cu mâinile băgate în buzunarele paltonului de piele, cu o ţigară în colţul gurii. Nu departe de el, Carter, aşezat într-un scaun, bătea nervos cu bastonul în podea.

— Ar fi vremea să plecăm! – spuse Barnes. – Am prinde condiţii favorabile dincolo; dacă mai stăm mult, se face ziuă până ajungem.

— Nu-mi pot imagina ce s-o fi întâmplat cu generalul de brigadă – spuse Carter.

— Asta n-are importanţă acum. Eşti gata de plecare? – o întrebă Martineau pe Sarah.

Fată dădu afirmativ din cap; îşi trase cu grijă mănuşile elegante de piele. Purta peste rochie un palton negru lat în umeri şi strâmt în talie.

Barnes îi puse pe spate o scurtă îmblănită de aviator.

— Sus e frig.

— Mulţumesc.

Martineau apucă cele două geamantane şi porniră spre Lysander, unde îi aştepta Green.

— E-n regulă? – întrebă Martineau.

— E puţină ceaţă din loc în loc şi un vânt slab din direcţia de zbor. – Pilotul se uită la ceas. – Ajungem cel târziu la cinci.

Sarah urcă prima în avion; îşi prinse centura de siguranţă. Martineau îi dădu geamantanele în avion, apoi îi strânse mâna lui Carter.

— La revedere, Jack!

— Cunoşti codul! – îi aminti Carter. – Cresson nu are decât să transmită, fără mesaj. În ziua fixată, seara la ora zece, în acelaşi loc, va ateriza un avion pentru voi.

Martineau se aşează lângă Sarah şi îşi puse şi el centura de siguranţă. Nu o privi, nici nu-i spuse nimic, dar când Green se aşează în scaunul pilotului, o luă de mână. Motorul avionului acceleră, iar la capătul pistei, pilotul întoarse aparatul.

Austin Princess-ul intra pe poarta principală a aeroportului exact când roţile avionului se desprindeau de pământ. Maşina opri o clipă în faţa gheretei, apoi traversă gazonul spre barăci. Când Dougal Munro ieşi din maşină, Lysanderul se pierdea în întuneric, pe deasupra copacilor.

— La dracu’! – răbufni generalul de brigadă. – Am fost nevoit să intru în Baker Street, Jack. A intervenit ceva. Speram să ajung la timp!

— N-au mai putut aştepta, domnule – explică Barnes. – Riscau să aibă neplăceri dincolo.

— Ştiu – mormăi Munro.

După ce Barnes îi lăsă singuri, Carter îl întrebă:

— Ce-a zis generalul Eisenhower, domnule?

— Ce să zică, Jack? Ce zicem noi? – Munro dădu din umeri. – Acum suntem toţi în mâinile lui Martineau. Totul depinde de el.

— Şi de Sarah Drayton, domnule.

— Da. Mi-a plăcut fata. Când îşi dădu seama că vorbise la trecut, se înfioară ca de un semn rău. – Hai, Jack acasă – spuse el şi urcă în Austin.

Sophie Cresson aştepta la liziera pădurii, la aproximativ şapte kilometri de Granville, la locul stabilit pentru aterizare. Femeia era singură lângă un camion Renault vechi şi fuma. Pe scaunul din dreapta şoferului, se vedeau prin uşa întredeschisă o mitralieră Sten încărcată şi un semnalizator luminos. Sophie Cresson nu plecase de la bar până când Gerard nu primise confirmarea decolării agenţilor din Hornley Field. În asemenea cazuri, sincronizarea trebuia să fie perfectă.

Femeia îşi trăsese o şapcă de lână până peste urechi, purta pantaloni şi paltonul îmblănit de vânătoare al lui Gerard. Nu-şi făcea probleme din eventuala întâlnire cu patrulele militare pentru că îi cunoştea pe toţi şi ei o cunoşteau la rândul lor. Cât îi priveşte pe poliţişti, ştia că se lasă corupţi cu uşurinţă şi Sophie era destul de şmecheră să aibă rezolvare pentru orice. Câţiva pui tăiaţi şi câţiva fazani lăsaţi la vedere în camion dovedea că se angajase într-o călătorie de aprovizionare prin contrabandă.

Aruncă o privire la ceas, porni semnalizatorul, apoi alergă pe câmpul deschis cu trei baterii luate din camion şi le aranjă în formă de L. După aceea se întoarse la maşină şi-şi continuă aşteptarea.

Zborul se desfăşură fără evenimente, graţie îndemânării lui Green; vulpoiul cel bătrân avea la activ mai mult de patruzeci de zboruri şi se împotrivea categoric celor care susţineau că zburând la mică altitudine, pe sub radar, era sigură aterizarea pe ţărmul francez. El încercase o singură dată, dar Marina Militară Regală era gata să-l doboare. De atunci zboară la o înălţime de opt mii de picioare cu Lysanderul, deasupra Cherbourgului, virând spre sud câteva grade.

— Mai avem cincisprezece minute. Pregătiţi-vă! – interveni Green în microfon.

— Nu trebuie să ducem grija avioanelor de vânătoare? – întrebă Martineau.

— Nu. La noapte bombardierele noastre bombardează cu forţe îndoite oraşele ţinutului Ruhr. În această situaţie friţii şi-au trimis avioanele de vânătoare din Franţa pentru apărarea Vaterland-ului.

— Ia uitaţi-vă! – îi întrerupse Sarah. – Se văd nişte lumini.

De la înălţime mai mică se vedea clar forma L.

— Ăsta-i locul! – spuse Green. – Am mai aterizat aici de două ori şi ştiu precis ce trebuie să fac: aterizare rapidă, decolare fulger. Dumneata, domnule colonel, ştii ce înseamnă asta din experienţă.

Aparatul coborî pe deasupra copacilor, atinse pământul pe câmp şi rulă către semnalizatoarele luminoase. Sophie Cresson alergă spre ei; cu o mână făcea semne, în cealaltă strângea mitraliera. Martineau deschise uşa avionului, aruncă geamantanele, sări din avion şi se întoarse s-o ajute şi pe Sarah. Green trăgea deja uşa ca s-o închidă, acceleră, rulă pe gazon şi decolă în trombă.

— Haideţi, haideţi! – spuse Sophie Cresson. – Aduceţi-vă geamantanele; eu trebuie să duc lămpile! – Martineau şi Sarah o urmau spre camion. Femeia deschise uşa din spate a camionului. – Ascundeţi-vă după butoaie, este loc suficient pentru amândoi. Să nu vă faceţi nici o grijă, cunosc toţi copoii din ţinut, dacă ne opresc le dau câte un pui şi putem pleca în treaba noastră.

— Unele lucruri nu se vor schimba niciodată – observă Sarah.

— Ia te uită... o fată bretonă? – Sophie îi lumină faţa cu lanterna şi îşi încruntă sprâncenele. – Doamne Dumnezeule mare! Se trimit în foc şi copiii? – Dădu din umeri. – Urcaţi să ne pierdem urma cât mai repede de pe-aici!

Sarah se ghemui în spatele butoaielor, iar când Sophie porni camionul, genunchii ei îi atinseră pe ai lui Martineau. Deci, asta este, asta este cruda realitate, gândi fata. Ăsta nu mai e joc. Îşi deschise poşeta şi pipăi mânerul Walther-ului PPK. Pistoletul belgian primit de la Kelly îl pusese în geamantan. Va fi oare în stare să-l folosească în caz de nevoie? Timpul îi va răspunde la această întrebare.

Martineau îşi aprinse o ţigară şi i-o dădu lui Sarah. Când inspiră fumul, simţi că, niciodată, nimic nu-i picase atât de bine. Se sprijini de oblonul camionului şi simţi din toată fiinţa ei că trăieşte.

Când se trezi, trecuse de amiază. Căscă cu savoare şi se întinse ridicând mâinile în sus. Camera din pod modest mobilată i se părea extrem de prietenoasă. Ieşi din pat şi se duse la fereastră. Priveliştea ce i se deschidea în faţa ochilor părea de

basm. Uşa din spatele ei se deschise şi intră Sophie, aducând o tavă cu o ceaşcă de cafea.

— Te-ai trezit?

— Ce bine e să fii din nou acasă. Sarah luă ceaşca de pe tavă şi se duse iar la fereastră.

Sophie îşi aprinse o ţigară.

— Ai mai fost pe-aici?

— De nenumărate ori. Mama mea a fost de Ville, jumătate din Jersey, jumătate bretonă. Bunica s-a născut la Paimpol. Copil fiind, veneam des din insulă la Granville. La cafeneaua de pe chei se vindeau cele mai gustoase brioşe şi cea mai bună cafea.

— Nu mai este aşa – spuse Sophie. – Războiul a distrus tot. Priveşte jos!

Portul era plin de vase: şlepuri de pe Rin, vase de război germane. Pe chei, docherii forfoteau, transportau mărfuri de pe vase pe şlepuri.

— Sigur pornesc vapoare în noaptea asta spre insule?

— Da. Unele la Jersey, iar altele la Guernsey.

— Ce părere ai despre ei?

— Despre boşi? – Sophie ridică din umeri. Eu sunt o femeie raţională. Nu urăsc pe nimeni, dar mi-ar place nespus de mult să se cărăbănească din Franţa.

— Întreb numai pentru că în Anglia se aud atâtea atrocităţi.

— Nu fără motiv – răspunse Sophie. – SS-iştii şi diavolii de la Gestapo îşi pun amprenta pe toţi că şi simplul soldat german se teme de ei ca toată lumea. De altfel, din păcate, şi între noi există la fel de răi ca cei de la Gestapo: miliţienii lui Darnan, francezi care lucrează pentru Gestapo, trădându-şi compatrioţii.

— Groaznic! – spuse Sarah.

— Asta-i viaţa, copilă, să nu ai încredere în nimeni. E timpul să te îmbraci şi să vii la masă.

La Gavray, în fosta reşedinţă a contelui cu acelaşi nume, Heini Baum ocupa locul din capul mesei şi accepta cu zâmbetul pe buze urările de pahar şi aplauzele din partea ofiţerilor din regimentul 41 de tanchişti.

— Domnule mareşal, ne-aţi face fericiţi – spuse tânărul comandant, un veteran al frontului rusesc, plin de decoraţii – dacă

ne-aţi adresa câteva cuvinte; ne-aţi onora peste măsură.

Hofer îl privi cu îngrijorare pe Baum, dar acesta din urmă, parcă, făcând abstracţie de el, se ridică în picioare.

— Domnilor – spuse netezindu-şi uniforma – Führerul ne-a încredinţat o sarcină majoră. Să-i ţinem departe pe duşmani de ţărmurile noastre. Da, am zis ţărmurile noastre. Scopul nostru este... o Europă ca un întreg, o unitate indivizibilă. Vom fi învingători! Führerul nostru este trimisul lui Dumnezeu, aşa văd şi simt cei care au un pic de minte. – Ofiţerii n-au sesizat ironia, ci încântaţi, şi înţepeniţi îi sorbeau fiecare cuvânt. Heini Baum îşi ridică paharul. – Domnilor, La mulţi ani! Pentru adoratul nostru Führer, Adolf Hitler!

— Pentru Adolf Hitler! – strigară în cor bărbaţii.

Baum aruncă paharul gol în flăcările căminului, iar ofiţerii înnebuniţi îi urmară pilda; îl aplaudară din nou, iar la plecare le făcură drum, lui şi lui Hofer, printre două şiruri formate de ei.

— Dacă aş fi ştiut că vei ţine un toast... – zise Hofer în maşină, pe drumul spre castelul Cressy, statul major temporar al lui Rommel.

— Nu l-aţi fi aprobat? – întrebă Baum.

— N-am spus asta, ai vorbit foarte bine.

— Iertaţi-mă, domnule maior, în limbaj teatral, curgea de sentimentalisme.

— Înţeleg ce vrei să spui – spuse Hofer. – Pe de altă parte, accept că asta doreau să audă.

„E nebun”, gândi Baum. „Să fiu singurul om normal în viaţă?” Dar odată ajuns în curtea castelului, firul gândurilor sale se rupse. Se îndreptă cu paşi grăbiţi răspunzând la saluturi, spre apartamentul de la etajul întâi.

— Ei, cum a fost?

— Excepţional – răspunse Hofer. – Succes deplin, domnule mareşal. Trebuia să vă ascultaţi discursul.

— Perfect – aprobă Rommel. – Care-i situaţia cu Insulele Canalului? Ai reuşit să vorbeşti cu Schmettow?

— Personal, domnule mareşal, dar azi a primit şi ordinul scris. Aşa cum ştiţi, de la Statul Major al Marinei Militare din Cherbourg participanţii la conferinţă vor călători în insulă noaptea, forţele aeriene duşmane fiind numericeşte superioare; vor porni joi

noaptea din Jersey şi se vor întoarce duminică noaptea.

— Corect – spuse Rommel mulţumit. – Asta înseamnă că dumneata şi Berger veţi zbura joi! – Se uită la Baum. – Ce părere ai, Berger?

— Cred că ar fi foarte interesant să se aprindă avionul cu noi şi să ne prăbuşim în mare. A murit Vulpea Deşertului. – Ridică din umeri. – Recunoaşteţi, domnule mareşal, că un astfel de eveniment ar avea urmări neobişnuite!

Gerard Cresson şedea în scaunul lui de handicapat, lângă masă, şi umplea cănile de vin abia golite.

— Domnişoară, nu vreau să te dezamăgesc – îi spuse lui Sarah, – dar atât în Jersey, cât şi în Franţa, şi, de fapt, în toate ţările ocupate, adevăraţii duşmani sunt trădătorii. Fără ei Gestapo-ul ar fi neputincios.

— Mie mi s-a spus că în Jersey nu există Gestapo.

— În mod oficial, funcţionează acolo o instituţie numită Geheime Feldpolizei, GFP. Asta este un fel de poliţie secretă, se pare, sub comanda SS Abwehrului, serviciul secret militar. Nu-i decât o nadă politică pentru a cosmetiza realitatea pentru a induce în eroare oamenii. Fiind englez, nu te putem da pe mâna Gestapo-ului.

— O minciună sfruntată – adăugă Sophie, aducând cafea proaspătă din bucătărie – nu de alta, dar oamenii de la GFP sunt agenţi ai Gestapo-ului.

— Unde are sediul? – întrebă Sarah.

— În hotelul Silvertide din Havre de Pas. Ştii unde-i?

— Da, acolo mergeam la înot în copilărie.

— Ce mi-e Gestapo, Poliţia Secretă Militară, SD sau Abwehr... Oriunde ai fi, oricine bate la uşă, pentru nenorocitul de arestat nu poate fi altcineva decât Gestapo-ul – interveni Martineau.

— Asta-i situaţia şi la Jersey – îi spuse Gerard. Locuitorii din insulă îl numesc simplu Gestapo; este nesemnificativ faţă de ce se întâmplă în cele din Lyon sau Paris, cu toate acestea, vă sfătuiesc să vă feriţi de un anume căpitan Müller, actualul comandant temporar din Jersey şi de locţiitorul său, inspectorul Kleist.

— SS-işti?

— Nu se ştie, probabil că nu. N-au fost văzuţi încă niciodată în

uniformă. Sigur au fost transferaţi dintr-un oraş mare; încrezuţi ca majoritatea poliţiştilor, dornici să-şi dovedească virtuţile. – Dădu din umeri. – Ca să lucrezi la Gestapo nu e necesar să fie membru SS şi nici măcar al Partidului Nazist.

— Ai dreptate – spuse Martineau. – Ce crezi ce şanse avem să-l scoatem pe Kelso de acolo?

— Nu va fi uşor. Problema cea mai mare e că drumurile civililor sunt foarte controlate. Să-l treci cu vaporul, ilegal, este practic imposibil.

— Mai ales că nu poate umbla… – Sophie dădu semnificativ din umeri.

— SAE aşteaptă semnale de la dumneavoastră în cursul săptămânii – spuse Martineau. – Duminică seara pot trimite Lysanderul după noi.

Gerard izbucni în râs.

— Am o idee splendidă: să-l arestaţi pe Kelso. Găsiţi-l şi arestaţi-l, înţelegi ce vreau să zic? Aduceţi-l aici oficial şi lăsaţi-l să evadeze.

— Foarte frumos – interveni Sarah – dar ce urmări ar avea această acţiune asupra mătuşii mele Helen şi a generalului? N-ar trebui să-i arestăm şi pe ei?

Martineau dădu afirmativ din cap.

— Oricum o reţinem ca pe una din ideile bune, până când nu găsim alta mai bună. Nu vă faceţi griji, vom ghici ceva acolo!

— Ca de exemplu, un glonţ în cap? – propuse Cresson. – Mă gândesc că dacă omul ştie atâtea lucruri câte se spune…

— Trebuie să-i dăm o şansă! – răspunse Martineau. – Până există o singură speranţă de a-l scoate viu, nu pot face aşa ceva. Sigur, în lipsă de altă cale… Îşi duse umerii în faţă. – Hai să schimbăm discuţia. Spuneţi-ne, mai bine, cum putem să ne îmbarcăm pe unul din vapoarele care pleacă în seara asta?

— În ghereta verde de pe chei, un ofiţer de circulaţie eliberează permise de trecere, dar cu actele dumitale totul va merge aţă.

— Cred că putem pleca – zise Martineau.

Sophie umplu patru pahare cu vin roşu.

— Nu vă doresc mult noroc, mai degrabă aş vrea să vă spun ceva.

— Ce? – întrebă Martineau.

Sophie o îmbrăţişă pe Sarah, luând-o pe după umeri.

— Mi-e tare dragă copila asta şi, orice s-ar întâmpla, îţi recomand s-o aduci întreagă, că de nu va fi aşa, şi mai ai tupeu să-ţi bagi nasul pe la noi, eu însumi te voi face ciur! – Zâmbi şi bău în sănătatea lui Martineau.

Capitolul 9

Flotila Schnellboot 5 trăia o agitaţie permanentă ca toate unităţile E-boot; după atacul de la Slapton Sand, vasele s-au retras la baza din Cherbourg, trei fiind dirijate spre Guernsey, pentru însoţirea convoaielor, iar dintre ele S 92 era ancorat lângă cheiul din Granville.

La ceasul înserării şi al pornirii convoiului, portul forfotea de febra lucrului. După ce controlă instalarea tunului de 40 mm la proră, Hans Richter, subofiţer de marină, se opri şi urmări docherii care lucrau pe vasul „Victor Hugo”. Cala fiind plină, ei încărcau saci de cărbuni şi baloturi de fân pe puntea deja arhiplină.

Sistemul de apărare antiaeriană de pe „Victor Hugo” consta din mitraliere de 7,92 mm şi un tun Bofors, prea puţine şi neînsemnate pentru a contracara tipurile acelea blestemate de Beaufighter englezeşti, prevăzute cu reflectoare care se iveau din negura nopţii. Din păcate, în această situaţie şi Luftwaffe era neputincioasă. Richter îl văzu pe Savary discutând pe punte cu locotenentul italian Orsini, comandantul mânuitorilor de muniţii. Bărbatul purta ca totdeauna un chipiu alb şi un fular în culori ţipătoare. În ciuda acestui fapt, Richter îl considera un excelent navigator, deşi acum lua parte numai la acţiuni fără importanţă, căci nimeni nu mai avea încredere în italieni, de când marea lor majoritate lupta alături de aliaţi.

Între timp, Orsini coborî de pe puntea vasului pe puntea debarcaderului, îndreptându-se spre gheretă când auzi că cineva i

se adresează:

— Domnule subofiţer!

Richter îşi îndreaptă privirea în direcţia vocii. În cealaltă parte a balustradei, la câţiva paşi de el, stătea un ofiţer SS, în palton negru de piele, cu insigna de cap de mort care strălucea pe chipiu în lumina opacă a serii. Când Richter descoperi pe gulerul tunicii frunzele de stejar brodate, însemnele rangului de colonel, inima i se făcu cât un purice, iar el luă poziţie de drepţi.

— Domnule Standartenführer! Cu ce vă pot fi de folos?

Avea alături o tânără foarte frumoasă; ea purta o bască, o pelerină de ploaie încinsă cu un cordon, iar păru-i auriu îi aducea aminte lui Richter de fata lui pe care o lăsase la Hamburg. E prea tânără pentru rahatul de SS-ist, gândi subofiţerul de marină.

— Dacă am înţeles bine, comandantul dumitale este Kapitanleutnant Dietrich, conducătorul convoiului – spuse Martineau. – Este pe punte?

— Deocamdată, nu.

— Unde îl pot găsi?

— În ghereta aceea verde a ofiţerului din port, domnule Standartenführer.

— În regulă, am să vorbesc cu el. – Martineau îi arătă cele două geamantane. – Ordonă să ducă cineva geamantanele pe punte! Călătorim cu dumneavoastră până la Jersey.

Richter aşteptă să se îndepărteze, apoi îi făcu semn unui marinar care auzise dialogul.

— Ai auzit ce-a spus! la geamantanele!

— Ăsta-i SD – spuse marinarul. – Aţi sesizat?

— Da – răspunse Richter. – Întâmplător, da. Şi-acum valea!

Erich Dietrich n-avea nici treizeci de ani şi lucrase înainte de război la Hamburg, ca inginer de construcţii. Războiul l-a învăţat că îşi greşise cariera. Nimic nu-l făcea mai fericit decât comanda unui vas, mai ales de tip E. Nu mai dorea sfârşitul războiului; plătise şi el vama ca alţii, dar acum era fericit aplecat asupra hărţilor, în compania locotenentului Schröeder şi a lui Guido Orsini.

— Vânt de gradul trei, cel mult patru, cu nori de ploaie. Nu-i aşa rău.

— Conform informaţiilor, azi vor avea loc mari bombardamente în zona Ruhr-ului. Pentru noi e bine, din punctul de vedere RAF.

— Dacă o înghiţi şi pe asta, înseamnă că tu poţi înghiţi orice – observă Orsini.

— Prea eşti pesimist, Guido! – îi spuse Erich. – Doreşte-ţi lucruri plăcute, şi le vei avea! – aşa-mi spunea mama.

Când în spatele lor se deschise uşa, Schröeder rămase cu gura căscată, Guido cu zâmbetul ofilit pe buze, iar Dietrich, întorcându-se se trezi faţă în faţă cu Martineau, însoţit de Sarah.

— Kapitanleutnant Dietrich? Mă numesc Vogel. – Martineau îşi puse actul de identitate pe masă, anexând şi scrisoarea lui Himmler. – Fiţi drăguţi şi citiţi-o şi pe asta…

Sarah nu mai înţelegea nimic; Martineau nu mai era Martineau, ci un străin cu voce glacială şi seacă. Italianul făcu o grimasă, iar Dietrich îi înapoie actele.

— Sper că ai observat că însuşi Führerul a avut bunăvoinţa să-mi contrasemneze ordinul.

— Fără îndoială, în viaţa mea n-am mai văzut un astfel de document, demn de cea mai înaltă consideraţie, Standartenführer – recunoscu Dietrich. – Vă stăm la dispoziţie.

— Împreună cu domnişoara Latour dorim să ajungem la Jersey. Fiindcă dumneata eşti comandantul convoiului, socotesc că este normal să mergem cu dumneata. Valizele le-am trimis pe punte printr-un subofiţer.

Erich Dietrich, în alte condiţii, şi-ar fi manifestat mânia, dar acum intervenea un factor care-l împiedica s-o facă; în cadrul forţelor armate germane, Kriegsmarine era cel mai puţin nazistă, Dietrich însuşi nu dădea mare importanţă partidului şi asta putea să-l coste în faţa unui ofiţer ca Max Vogel. Deşi era limitat în acţiuni, mai putea încerca ceva.

— Vă stau la dispoziţie, domnule Standartenführer – spuse zâmbind – dar există o problemă serioasă. Conform regulamentului, îmi este categoric interzis să transport persoane civile pe puntea acestui vas de război. Pe dumneavoastră pot să vă iau, dar cu regret, pe tânăra şi graţioasa domnişoară nu.

Discuţiile contradictorii erau inutile, deoarece Dietrich avea perfectă dreptate. În această situaţie, Martineau se purtă ca un

adevărat Vogel, arogant şi distant, nemulţumit de tratament.

— Şi ce propui?

— Un alt vas din convoi. Locotenentul Orsini, comandantul echipei de mânuire a muniţiilor de pe „Victor Hugo” transportă marfă. V-aţi putea duce cu el.

Dar Vogel nu-şi putea permite să se lase atins în prestigiu.

— Nu – spuse cu voce calmă. – Mi-ar place să te văd la lucru Kapitanleutnant, aşa că eu vin cu dumneata, iar domnişoara Latour cu „Victor Hugo”, dacă locotenentul Orsini n-are nimic împotrivă.

— Sigur nu are – spuse Guido, cu ochii aţintiţi pe Sarah. Sunt de-a dreptul încântat.

— E regretabil că domnişoara Latour nu ştie nemţeşte. – Martineau se întoarse la Sarah şi continuă în limba franceză: – Scumpa mea, regulamentul ne obligă să ne despărţim pe timpul călătoriei! Ăsta-i regulamentul. Să nu-ţi faci griji pentru bagaje, le iau cu mine, iar de tine va avea grijă acest tânăr.

— Guido Orsini, la dispoziţia dumneavoastră, signorina – se recomandă galant italianul salutând. Permiteţi-mi, vă rog, să vă conduc la punte! Peste treizeci de minute pornim!

— Max, atunci ne întâlnim mai târziu! – îi spuse Sarah, despărţindu-se de el.

— La Jersey – aprobă flegmatic Martineau.

Orsini deschise uşa şi fata ieşi.

— Fermecătoare fiinţă – observă Dietrich.

— Da. – Martineau se aplecă asupra hărţii. – Se prevede o noapte fără evenimente? După câte ştiu, convoaiele sunt des atacate de avioanele de vânătoare RAF.

— În mod obişnuit, domnule Standartenführer – răspunse Schröeder. – În noaptea asta RAF-ul va acţiona în altă parte.

— Ca totdeauna, şi de această dată încearcă intimidarea populaţiei civile din marile noastre oraşe prin bombardamente – adăugă Martineau, considerând că la asta se aşteptau din partea unui membru de partid fanatic. – Dar flota Regală Britanică?

— Da, vasele lor (MTB) sunt foarte active în zonă – recunoscu Dietrich şi arătă pe hartă. – Obişnuiesc să pornească de la bazele din Falmouth şi Devon.

— Şi nu vă îngrijorează?

— Domnule Standartenführer, ce să vă spun, sporesc pe zi ce trece, dar E-boot-urile noastre sunt şi acum mai rapide decât copăile lor. Veţi constata în noaptea asta. – Adună hărţile. – Şi-acum v-aş ruga să mă însoţiţi pe punte.

Convoiul format din zece vase – socotind şi şlepurile – porni după ora zece. Vasul S 92 dirijă ieşirea convoiului din port, apoi viră în stânga lui. De pe puntea vasului, Dietrich scruta întunericul cu luneta de noapte Zeiss în ploaia care burniţa, avându-l alături pe Martineau. Dedesubt, în cabina de comandă, ofiţerii tehnici, timonierul, mecanicul, navigatorul, care stăteau la o măsuţă şi se înghesuiau în săliţa strâmtă, pe când radiofonistul se bucura singur de o încăpere.

— Nu este prea mult loc pe vasele acestea – observă Martineau.

— Noi obişnuim să spunem că tot vasul este motor – îl apără Dietrich.

— Şi ce armament are?

— Torpile, la proră un obuzier Bofors, tunuri de 20 mm în partea noastră şi opt mitraliere. Ne descurcăm.

— Şi, bineînţeles, radar.

— Da, greu de folosit în aceste ape cu multe bancuri de nisip, stânci şi insuliţe. Este imposibil să te descurci pe ecran. Când englezii ne atacă, fac exact ca mine, când îi atac eu.

— Adică?

— Decuplez radarul şi introduc pauză de radio, în felul acesta nu ne pot repera.

Martineau aprobă şi privi în urma lor, unde se vedeau celelalte vase în întuneric.

— Cu ce viteză se deplasează convoiul?

— Cu şase noduri pe oră.

— Atunci dumneata te simţi ca un cal de curse silit să tragă o căruţă.

Dietrich izbucni în râs.

— Da, dar am sub mine două mii de cai! – lovi parapetul. – E un sentiment deosebit să ai siguranţa că se avântă în galop când le-o ceri.

Ploaia şi picăturile de apă se izbeau de fereastră, dar puntea de comandă a vasului „Victor Hugo” părea o lume sigură şi închisă. Savary stătea lângă cârmaci, iar Sarah şi Guido vorbeau aplecaţi asupra mesei cu hărţi.

— Asta e ruta convoiului de la Granville la insulele Chausey. Marina militară le numeşte Weg Ida.

Italianul câştigă simpatia lui Sarah din clipa în care acesta se întoarse la ea şi o privi, în baraca de pe chei. Incontestabil, era frumos. Era latin din cap până în picioare, iradia o forţă irezistibilă, iar când zâmbea…

Orsini o atinse cu umărul.

— Pofteşte în salon! Îţi aduc o cafea, apoi intră în cabina mea dacă vrei să te odihneşti.

Savary se întoarse către ei.

— Nu acuma, domnule conte, vreau să controlez sala motoarelor. Preia până atunci puntea de comandă.

Sarah aşteptă să iasă căpitanul, apoi întrebă:

— Conte?

— În Italia sunt mulţi conţi. Să nu te doară capul de asta.

Orsini o servi cu o ţigară. Fumau într-o linişte intimă şi ascultau zgomotul motoarelor.

— Ştiam că Italia a capitulat anul trecut – spuse Sarah.

— Da, cu excepţia fasciştilor fanatici care au decis să lupte alături de Germania, mai ales de când Otto Skorzeny l-a ajutat pe Mussolini să emigreze la Berlin, de unde continuă sfânta bătălie.

— Şi dumneata eşti fascist?

Orsini privi chipul atrăgător al fetei şi simţi brusc o slăbiciune pe care n-a mai simţit-o pentru nici o femeie. Poate pentru că putea vorbi cu ea sincer.

— N-am nici o culoare, nu mă interesează politica. Îmi aduc aminte întotdeauna de senatorul roman care a spus: „Nu mă pârâţi mamei că sunt politician! Ea ştie că sunt pianist la un bordel.”

Sarah râse vesel.

— Drăguţă glumă.

— Cei mai mulţi dintre camarazii mei activează la Marina Militară Americană sau Britanică, pe mine însă m-au dirijat la Flotila 5 Schnellboot din Cherbourg pentru servicii speciale. Când

Italia a decis să se alăture celor care luptau pentru pace, nu mi-au mai rămas prea multe opţiuni. Nu prea-mi plac lagărele de prizonieri. Fiind italian, fireşte, nu mai au atâta încredere în mine încât să-mi încredinţeze comanda unui E-boot. Cred că de teamă să nu trec de partea englezilor cu el.

— Ai fi în stare?

Savary reveni pe punte exact în clipa aceea, rămânând fără răspuns.

— Acum putem coborî la o cafea – spuse italianul.

Sarah o luă înainte, iar el o urmări cum pluteşte pe scări în jos şi simţi din nou o emoţie neobişnuită. Cunoscuse multe femei, mult mai frumoase decât Anne-Marie Latour, cu părul ei vopsit şi totuşi ceva nu era în regulă cu ea. Una era aparenţa, şi alta felul ei de a vorbi...

„Sfântă Fecioară Maria, Guido, ce se întâmplă cu tine?” – se întrebă el urmând-o pe scările dinspre cabină.

Căpitanul Karl Müller, şeful Poliţiei Militare din Jersey, stătea la masa de scris din biroul instalat în Hotel Silvertide şi studia nişte documente. Dosarul conţinea extrase din „anonimele binevoitoare”, fără de care unitatea lui Müller n-ar fi valorat o ceapă degerată. Printre delicte, de la speculă, bursă neagră, deţinere ilegală de radio până la înlesnirea evadării unui rus, se găseau de toate. Müller le pretindea subordonaţilor săi să descopere autorii anonimelor. Dacă-i prindeau, aceştia se lăsau şantajaţi ca nu cumva să afle prietenii şi vecinii de ce fuseseră în stare să facă.

Oricum, ceea ce făceau ei, faţă de ce se întâmpla la Statul Major al Gestapoului din Paris de pe strada Saussaies, era ridicol. Müller n-a lucrat niciodată la SS, dar era membru de partid şi inspector şef al secţiei de urmărire penală din cadrul Poliţiei din Hamburg. Din nefericire pentru el, îi murise între mâini, în timpul interogatoriului, o franţuzoaică tânără, care, în ciuda torturii, nu trădase numele colaboratorilor săi, oameni foarte importanţi ai Rezistenţei şi din foarte înalte cercuri pariziene. Şefii lui l-au pedepsit pentru zelul manifestat trimiţându-l în insula asta uitată de Dumnezeu. Se străduia din răsputeri să-şi dovedească talentul pentru a ajunge din nou în miezul lucrurilor.

Se ridică şi se întinse. Avea vreo şase picioare înălţime, aproximativ cincizeci de ani, dar nu i se vedea în părul închis la culoare nici un fir alb. Era gata să se îndrepte spre fereastră ca să vadă ce timp e afară, când sună telefonul.

Müller ridică receptorul.

— Da.

După zgomotele din linie părea să fie un apel venit de departe.

— Căpitanul Müller? Aici Schröeder, ofiţerul portului din Granville.

După zece minute, stătea la fereastră şi privea înţepenit în întuneric când se auziră bătăi în uşă. Müller se aşează din nou la birou.

Doi bărbaţi, ofiţeri ai GFP-ului, îmbrăcaţi civil ca şi Müller, intrară în birou. Primul era Willi Kleist, locţiitorul lui, un om bondoc, cu ochi de culoarea oţelului, lat în umeri, tip caracteristic de slav. El, ca şi şeful lui, fusese transferat aici de Gestapo de la fosta Poliţie din Hamburg, unde lucrase ca detectiv. Se cunoşteau de mult. Celălalt era mult mai tânăr, cu ochi albaştri şi obraz îngust. Pe plutonier îl chema Ernst Greiser şi venise acum şase luni la GFP de la Poliţia Militară.

— O noutate interesantă în desfăşurarea evenimentelor – spuse Müller. – Mi-a telefonat Schröeder din Granville despre un anume Vogel, colonel SD care s-a prezentat la el cerându-i să-l treacă pe el şi pe dama lui la Jersey. Dama vine cu „Victor Hugo”, iar Vogel cu Dietrich pe S 92.

— Oare de ce vine aici, căpitane? – întrebă Kleist. – N-am fost anunţaţi. Ce vrea să facă aici?

— Vestea proastă este – continuă Müller – că posedă un document semnat de însuşi Reichsführerul Himmler şi contrasemnat de Führer, conform informaţiei primite de la Schröeder.

— Cerule mare! – spuse Greiser.

— Aşa că prieteni, fiţi gata pentru primire! Ernst, dumneata controlezi pasagerii care vin cu convoiul la St. Helier, nu-i aşa? – îl întrebă Müller pe Greiser.

— Da, domnule căpitan!

— Te vom ajuta şi noi. Oricare ar fi motivul venirii

Standartenführer-ului, vreau să fiu acolo când soseşte. Pe curând!

După plecarea celor doi, Müller îşi aprinse o ţigară şi se duse iar la fereastră. N-a mai fost demult aşa emoţionat.

Trecuse deja ora unsprezece, când Helen de Ville urca în camera ei, pe scările din spate, ducând o tavă în mâini. Aceste scări nu erau folosite de ofiţeri, pentru că se ştia că duceau la apartamentul personal, dar nu strica prudenţa: pusese numai o ceaşcă pe tavă şi câte o bucată din toate mâncărurile, ca şi când luase hotărârea să cineze singură în camera ei.

Închise uşa pe dinăuntru, se apropie de bibliotecă şi deschise uşa secretă. Înainte de a urca pe scările înguste, avusese grijă să închidă uşa în urma ei. Kelso şedea în pat, rezemat pe perne şi citea la lumina unei lămpi de petrol. Fereastra frontală avea pe dinafară jaluzele, iar pe dinăuntru o acopereau perdele grele.

Colonelul îşi ridică privirea şi zâmbi.

— Ce avem bun la cină?

— Nu prea multe. Ceai – ăsta măcar e original – şi sandviş cu caşcaval. Mai nou eu pregătesc caşcavalul, sper să-ţi placă. Ce citeşti?

— Una din cărţile aduse, Eliot „Cele patru cvartete”.

— Inginer şi citeşti poezii? – femeia se aşează în capul patului şi-şi aprinse o ţigară Gitanes primită de la Gallagher.

— Odinioară nu mă interesau, dar războiul ăsta… – Kelso dădu din umeri. – Ca mulţi alţii caut şi eu un răspuns la „Începutu-mi este ascuns în sfârşit” spune poetul. Dar în realitate ce rost au?

— Dacă afli răspunsul să mi-l destăinui şi mie! – Helen observă fotografia de pe noptieră. – Te gândeşti mult la ele?

— Tot timpul. Ele reprezintă totul pentru mine. Căsătoria noastră a funcţionat foarte bine. Nu mi-am dorit nimic altceva şi războiul a distrus totul.

— Da, are obiceiuri proaste acest război.

— Nu prea am de ce mă plânge. Pat comod, mâncare suportabilă, iar lampa de petrol creează o atmosferă nostalgică.

— La nouă seara se decuplează lumina în partea asta a insulei. Să fiu sinceră, eu cunosc oameni care ar fi fericiţi să aibă o lampă ca asta.

— Chiar aşa proastă-i situaţia?

— Da! – În vocea femeii se simţi o doză de mânie. –Totuşi la ce te aşteptai. În loc să te bucuri de ceaşca de ceai!? În altă parte ai fi primit o zeamă de gust mai puţin plăcut, preparată din păstârnac sau din frunze de mur. Se vede că nu cunoşti gustul cafelei de ghindă, care-ţi lasă o impresie pe viaţă.

— Şi cu proviziile cum staţi?

— Am învăţat să ne săturăm din mai puţin. Aceeaşi poveste cu tutunul. – Îşi scoase ţigara din gură. – Asta-i adevărată, dacă ai relaţii, ori o grămadă de bani la dispoziţie, îţi pot face rost de orice. Bogaţii trăiesc şi-acum bine. Băncile nu primesc decât mărci de-ale Reichului. – Zâmbi. – Vrei să ştii cum se trăieşte la Jersey sub ocupaţie?

— Dacă vrei să mărturiseşti…

— Plictisitor. – Îi aranjă perna. – Mă duc la culcare.

— Mâine e ziua cea mare – spuse Kelso.

— Dacă îl credem pe Savary. – Helen luă tava. – Încearcă să dormi puţin!

Orsini îi puse lui Sarah la dispoziţie cabina. Avea ferestrele camuflate, abia încăpeau în ea dulapul, spălătorul şi patul, dar înăuntru era cald. De zgomotul monoton al motoarelor pe Sarah începea s-o doară capul, se culcă, închise ochii şi încercă să se destindă. I se păru că vasul o ia înainte, poate e numai o părere, gândi Sarah. Se ridică pe şezut şi auzi o explozie zguduind aerul.

După aceea, parcă totul se încetini, motoarele amuţiseră aşteptând parcă ceva. Se mai auzi o explozie care scutură de data asta şi vaporul. Sarah ţipă. Încercă să se ridice, dar vaporul se înclină pe o parte, izbind-o de uşă. Poşeta îi căzu de pe dulap, o prinse automat, încercă să deschisă uşa, dar nu reuşi. Disperată, fata scutură clanţa; uşa se deshise atât de brusc încât Sarah se pomeni în peretele din faţă.

Orsini stătea în uşă cu o expresie ce nu suporta nici o împotrivire.

— Mişcă-te repede! – strigă el. – Grăbeşte-te! – Nu avem timp de pierdut!

— Ce s-a întâmplat? – întrebă Sarah când Orsini o trase de mână din cabină.

— Atac de torpile. Ne-au nimerit de două ori. Mai avem doar

câteva minute. Copaia asta bătrână se va scufunda ca un pietroi.

În salonul pe care abia îl părăsiră, Orsini îşi scoase mantaua marinărească şi i-o dădu fetei.

— Îmbrac-o! – Sarah şovăi. Abia acum observă că-şi strângea poşeta în mâini. Se execută, îşi înghesui poşeta într-unul din buzunarele enorme ale mantalei. Orsini îi legă un pieptar de salvare, luă şi el unul, o conduse apoi pe puntea superioară.

Sus domnea o învălmăşeală de nedescris, matrozii încercau să lase la apă bărcile de salvare, în timp ce mânuitorii de muniţii trăgeau cu mitralierele. Drept revanşă primiră o ploaie de gloanţe care mătură puntea de unde Savary dădea comenzile. Căpitanul strigă speriat şi se aruncă peste parapet, căzând peste baloturile de fân de pe cealaltă punte. O grenadă distruse o latură a unei bărci de salvare.

Orsini o trase pe Sarah pe după sacii de cărbuni. Se auzi din nou o explozie, de data asta din interiorul vasului. O parte din proră se rupsese şi elibera în noapte limbi enorme de flăcări din măruntaiele vasului. Vasul se înclină spre stânga şi încărcătura – sacii de cărbuni şi baloturile de fân – se loviră de parapet.

Tragedia se desfăşurase atât de repede încât nu mai era timp pentru folosirea bărcilor de salvare. Mulţi oameni căzuseră în apă, cu Savary în frunte. Orsini îşi pierdu echilibrul, Sarah căzu pe spate şi alunecă pe puntea udă atunci când parapetul dispăru sub apă.

Abia se auzi prima explozie, că E-boot-ul o luă înainte cu toată viteza. Dietrich, neobosit, scruta întunericul cu luneta de noapte. Martineau se sprijini să nu cadă din picioare din cauza vitezei.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu exact – răspunse Dietrich. În clipa aceea se deschideau în faţa lor florile de foc ale nopţii, la o distanţă de aproximativ cinci sute de yarzi. Căpitanul îşi îndreptă luneta spre „Victor Hugo”. În pata de lumină văzu alunecând o umbră, apoi o altă umbră. MTB-urile britanice torpilaseră vasul „Victor Hugo”.

Apăsă pe butonul alarmei al cărei sunet sinistru acoperi duruitul motoarelor Mercedes-Benz, care funcţionau cu toată forţa. Matrozii îşi ocupau în grabă locurile stabilite. Tunurile Bofors şi mitralierele bubuiră trasând dungi roşii în noapte.

Martineau nu se putea gândi decât la Sarah. Îl trase de mânecă pe Dietrich.

— Oamenii, trebuie să-i ajutăm!

— Mai târziu! – căpitanul îl dădu la o parte. – Acum am alte obligaţii. Nu-mi staţi în drum.

Sarah disperată dădea din picioare, străduindu-se să se depărteze de „Victor Hugo”. Pe suprafaţa apei, dincolo de proră, ardea uleiul scurs. Oamenii se luptau să înoate cât mai departe de pata care creştea văzând cu ochii; unui bărbat nu-i reuşi să iasă din ea, se auzi un strigăt disperat din adâncul gâtlejului, apoi dispăru între valuri.

Sarah se mişca foarte greu, paltonul şi pieptarul parcă strânseseră în ele toată apa Canalului. Abia acum, când apa ca de gheaţă îi pişca picioarele înţelegea de ce îi dăduse Orsini paltonul. Oare unde-o fi italianul? Sarah îl căuta printre figurile pline de ulei. Un MTB ocoli prora lui „Victor Hugo” ridicând apa şi o dată cu ea câţiva oameni. Se auzi apoi o mitralieră.

Sarah simţi din spate o mână care-i apucă pieptarul de salvare. Se întoarse şi se găsi faţă-n faţă cu Orsini.

— Încoace, cara! Fă ce-ţi spun!

În apă pluteau bucăţi ale epavei şi baloturi de fân. Italianul o trase pe fată spre un balot şi se agăţă de frânghiile acestuia.

— Cine-au fost? – gâfâi fata.

— MTB-urile.

— Englezi?

— Sau francezi, sau olandezi. Toţi au baza la Falmouth.

Se auzi din nou un sunet şuierător, erau gloanţe de mitralieră care despicau apa, în timp ce un MTB îşi făcea drum între oameni şi epavă. Un trasor descrise un arc în noapte, apoi peste ape totul deveni vizibil în lumina unei rachete.

Puţin mai încolo două MTB-uri se depărtau din faţa E-boot-ului care le urmărea cu motoarele urlând.

— Nimereşte-i Erich, pe mizerabili! – strigă Orsini.

Sarah era gata să i se alăture. „Doamne, îşi zise, ce situaţie. Ne omoară ai noştri!”

— Trebuie să tragă în oamenii din apă?

— Războiul cara, e un lucru groaznic. Toţi îşi pierd capul. Mai

ai putere să te ţii?

— Braţul mi-a obosit deja.

Prin faţa lor plutea o uşă, pe care Orsini o trase destul de greu aproape de fată.

— Urcă-te pe ea.

Îi veni foarte greu s-o facă, dar reuşi.

— Şi dumitale?

— Îmi place să stau spânzurat – râse italianul. – Nu-ţi face griji, am mai fost la apă de câteva ori. Sunt un tip norocos, de aceea îţi propun, lipeşte-te de mine.

Sarah îşi aduse aminte de târgul de primăvară şi de ţiganca Sara cu focul şi cu apa. Începu să râdă zeflemitor.

— E bine?

— Minunat. Insulele Canalului constituie locul ideal de vacanţă în această perioadă a anului. Te poţi scălda de minune în mare… – Îşi dădu seama că vorbise englezeşte.

Bărbatul se apropie de ea, o privi şi-i spuse într-o engleză perfectă:

— Probabil nu ţi-am spus că mi-am terminat o parte din studii la Winchester? Tatăl meu susţinea că numai o şcoală particulară engleză este capabilă să facă din mine om. – Râse. – Din prima clipă am bănuit că ceva nu-i în regulă cu dumneata, cara! – Iar râse, acum mai iritat. – Ceea ce înseamnă că nici bunul Standartenführer Vogel nu-i în regulă!

— Poftim…

— Nu fi îngrijorată, cara! M-am îndrăgostit de dumneata de cum ai intrat în baraca de pe chei. Îmi placi, şi nu vreau pentru nimic în lume să păţeşti ceva! Aşa suntem noi, italienii, ne lăsăm uşor cunoscuţi.

Tuşi, îşi şterse uleiul de pe obraz. Sarah îl prinse de mână.

— Guido, mi-ai salvat viaţa!

Se auzea zgomotul unor motoare înecate. Orsini se uită în spate; văzu o barcă pescărească cu fund dublu, aparţinând vaselor însoţitoare.

— Da – spuse într-un târziu. – Cred că, într-adevăr, ţi-am salvat viaţa.

Peste puţin timp barca pescărească, prevăzută cu plase laterale, ajunse la ei. Doi, trei marinari nemţi se aplecară şi o

traseră pe Sarah, apoi pe Guido, pe punte. Italianul istovit căzu pe podea.

Un locotenent tânăr coborî de pe puntea vaporului.

— Tu eşti Guido? – întrebă nemţeşte.

— Ca totdeauna, Bruno – răspunse Guido în aceeaşi limbă.

— Şi dumneata, Fräulein, te simţi bine? Pot să-ţi împrumut cabina…

— Mademoiselle Latour nu vorbeşte nemţeşte – îi spuse Guido franţuzeşte locotenentului. – Veniţi să vă conduc jos.

Capitolul 10

Sarah tocmai îşi îmbrăca pulovărul alb, când auzi bătăi în uşa cabinei lui Bruno şi se grăbi s-o deschidă.

— Locotenentul Feldt vă transmite salutările sale. Curând sosim la St. Helier – îi spuse în limba franceză marinarul de la uşă.

După ce plecă, Sarah se duse la spălător şi încercă să-şi aranjeze cumva părul, dar fără succes. Apa sărată se dovedise catastrofală pentru părul ei, care semăna cu o claie de fân, atât la culoare cât şi la consistenţă. În final, renunţă şi, aplecându-se îşi suflecă până peste glezne pantalonii largi marinăreşti, tip salopetă, specifici Kriegsmarinei.

Conţinutul poşetei – pe care Orsini i-o îndesă în buzunar – depăşi în mod surprinzător aventura. Actele de identitate şi celelalte acte se udaseră, dar reuşi să le usuce pe o ţeavă de apă caldă. Se auziră din nou bătăi în uşă şi intră Guido.

— Cum te simţi? – întrebă franţuzeşte.

— Minunat – răspunse fata – dacă fac abstracţie de păr. Arăt ca o sperietoare de ciori.

Bărbatul ţinea în mâini o manta marinărească.

— Îmbrac-o! Dimineaţa se anunţă umedă.

Cum se ridică de pe pat, îi căzu poşeta şi o parte dintre lucruri, bineînţeles şi Waltherul căzu pe jos. Guido îl ridică şi

spuse:

— Aşa armă mare la o fetiţă aşa mică! Câtă taină şi mister, cara!

Sarah luă arma şi o puse la loc.

— Asta dovedeşte cât sunt de pătimaşă.

— Foarte, dacă ascunzi aşa ceva în poşetă.

Acum o privea pe Sarah cu toate seriozitatea, ea zâmbea şi, condusă de o pornire instinctivă, îl sărută pe obraz.

O imagine cunoscută din copilărie. Portul, în stânga golfului castelul Elisabeth, cheiul Albert, casele din St. Helier şi, pe dealul din spatele lor, fortul Regent. Acelaşi de demult, şi parcă, totuşi altul. Fortăreţe pretutindeni, iar în port erau atâtea vase ca niciodată. Şlepurile din convoi sosiseră deja în port, dar S 92 nu se vedea.

— Unde este E-boot-ul? – întrebă Sarah şi se sprijini de balustradă alături de Guido şi de locotenentul Feldt.

— Sigur controlează încă o dată dacă n-au rămas supravieţuitori în apă! – răspunse italianul, în timp ce vaporul se apropia tot mai mult de portul Albert.

Pe ţărm se vedeau soldaţii viermuind; docherii începuseră deja descărcarea mărfurilor. Pe punte, vreo şase marinari francezi rămaşi din echipajul vasului „Victor Hugo”, pe care Guido îi recuperase după ce o salvă pe Sarah, aşteptau debarcarea, tropăind nerăbdători în hainele lor de împrumut. Doi dintre ei, care aveau arsuri pe obraji, erau legaţi la cap, iar pe o brancardă se vedea un bărbat care înghiţise ulei.

— Savary nu-i nicăieri – observă Orsini.

— L-o fi luat altcineva – spuse Bruno Feldt. Văd că GPF-ul ne aşteaptă. Oare de ce se vede pe ei de departe că sunt poliţişti?

— GPF? – întrebă Sarah dispreţuitor.

— Geheime Feldpolizei, Poliţia Militară Secretă, o lămuri Guido. Pe cel înalt, pe căpitanul Müller l-au luat cu împrumut de la Gestapo, ca şi pe ticălosul de lângă el, lătăreţ cât zidul, inspectorul Willi Kleist. Tânărul blond, plutonierul Ernst Greiser face excepţie, nefiind ex-gestapovist.

— Dar i-ar place să fie! – adăugă Bruno Feldt.

Abia atinse puntea de debarcare pământul, că cei trei erau

deja pe vas. Greiser se opri între marinarii francezi, Müller, urmat îndeaproape de Kleist, se îndreptă glonţ spre puntea de comandă. Sarah se trezi că Guido căuta ceva în buzunarul ei. Se întoarse la el şi până să înţeleagă ce, că vroia s-o scape de Walther, Müller ajunse pe punte.

— Herr Leutnant! – se uită către Feldt, apoi i se adresă lui Orsini. – Am auzit că aţi avut o noapte grea. – Müller purta un palton de piele şi o pălărie. Se întoarse la Sarah şi, maliţios, o întrebă pe franţuzeşte.

— Dumneata ai călătorit pe „... Hugo", domnişoară...?

— Latour – completă Orsini. – Amândoi am fost la apă.

— Salvare miraculoasă – observă Müller. – Şi actele ţi s-au pierdut?

— Nu – răspunse Sarah. – Sunt la mine. – Scoase poşeta din buzunar şi vru s-o deschidă.

Müller întinse mâinile.

— Poşeta, vă rog, domnişoară!

Pentru o clipă i se păru că toată lumea aştepta acest moment cu încordare şi i-o dădu.

— Poftiţi!

— Dacă ne permiţi, îţi ocupăm cabina pentru câteva minute – îi spuse Müller lui Bruno Feldt.

Pare atât de înţelegător, gândi Sarah, politicos şi totuşi toţi sunt îngroziţi de moarte, afară de Guido, fireşte, care-i strânse braţul, zâmbindu-i.

— Te aştept, cara, şi dacă nu vine colonelul, te conduc la de Ville Place, la casa ofiţerilor de marină. Am o gazdă formidabilă, îţi va îndeplini toate dorinţele, îţi promit! E un loc excepţional! Exclusiv pentru ofiţeri de marină.

Sarah se întoarse în cabina locotenentului Feldt, urmată de Müller, iar Kleist se rezemă de canatul uşii deschise.

— Atunci, ia să vedem, domnişoară! – Müller se aşeză pe marginea patului şi răsturnă poşeta din care căzură acte, vopsele de ochi, o cutie de pudră, pieptenele, căzu şi Waltherul. Müller nu spunea nimic. Deschise actul de identitate franţuzesc, îl analiză cu atenţie, făcu la fel cu Ausweis-ul nemţesc şi cu tichetele de alimente. După ce termină le puse cu grijă în poşetă şi-şi aprinse o ţigară, abia acum luă în mână Waltherul, punându-şi un deget

pe tragaci.

— Cred că ştii care-i pedeapsa civililor asupra cărora se găseşte orice fel de armă de foc.

— Da – răspunse Sarah.

— Presupun că arma este a dumitale.

— Da. Am primit-o de la un prieten îngrijorat pentru securitatea mea. Trăim vremuri grele, domnule căpitan!

— Ce fel de prieten este acela care te încurajează să încalci legea? Oare nu se face şi el la fel de vinovat?

În spatele lui se auzi o voce glacială, vorbind germana.

— Mie ar trebui să-mi pui această întrebare!

Harry Martineau stătea în uşă, iar în spatele lui, Guido. Martineau avea o înfăţişare ameninţătoare în uniforma SS, cu paltonul de piele şi chipiul turtit, cu cap de mort.

Karl Müller îl recunoştea pe dracu' de cum se-ntâlnea cu el, de aceea sări în picioare.

— Standartenführer.

— Dumneata…?

— Karl Müller, căpitan, şeful Poliţiei Militare Secrete, iar acesta este locţiitorul meu, inspectorul Kleist.

— Numele meu este Vogel. – Martineau îşi scoase legitimaţia SD şi i-o întinse. Müller o controlă şi i-o înapoie. Martineau îi înmână şi scrisoarea lui Himmler. – Citiţi-o amândoi!

Müller se supuse. Kleist, din spatele şefului, se holbă la Martineau speriat şi surprins. Căpitanul se comporta mai lejer. Împături scrisoarea şi i-o dădu înapoi.

— Cu ce vă pot fi de folos, Standartenführer?

— Mademoiselle Latour călătoreşte sub protecţia mea. – Martineau ridică Waltherul şi-l puse în poşetă. – Am avut onoarea să mă aleagă pe mine ca prieten. Compatrioţii ei nu o văd cu ochi buni, de aceea are nevoie să se apere, dacă s-ar ivi o situaţie neplăcută.

— Înţeleg, Standartenführer.

— Bine. Atunci, fii aşa de bun şi aşteaptă-mă sus!

Müller nu încercă nici măcar să se împotrivească.

— Fireşte, Standartenführer. – Îi făcu semn lui Kleist şi ieşiră.

Martineau închise uşa după ei şi se duse la Sarah. – Zâmbi, devenind brusc Harry.

— Arăţi groaznic. Eşti bine?

— Da, graţie lui Guido.

— Nu mai este Orsini, ci Guido?

— Mi-a salvat viaţa, Harry. Crede-mă, n-a fost o experienţă prea plăcută, flăcări de ulei, urlete de oameni... – Se înfioră. – Mitralierele MTB trăgeau în noi şi în apă. Până acum am crezut că numai nemţii obişnuiesc s-o facă.

— Asta numai în filme, draga mea. – O servi cu o ţigară. – În realitate, toţi fac la fel.

— Am o mare problemă – gemu Sarah. – În apă, fără să-mi dau seama, i-am vorbit lui Guido în limba engleză.

— Sfinte Dumnezeule!

Sarah se apără ridicându-şi mâna.

— M-am simţit foarte incomod, de altfel vorbeşte şi el engleza, mi-a spus că a învăţat-o la Winchester.

— Destul! – răbufni Martineau. – Tot mai rău.

— Nu tocmai. După ce ne-au scos din apă, i-a spus comandantului că înţeleg numai franceza, ştia şi de pistol, dar a tăcut.

— N-ai fost precaută de loc.

— El nu-i fascist, Harry. Este un aristocrat italian pe care nu-l interesează politica. De aceea este aici, pentru că nu era unde trebuia când guvernul italian a capitulat.

— Înţeleg. Atunci de ce riscă pentru tine?

— Poate pentru că îi plac.

— Îi placi? Dar te cunoaşte numai de ieri.

— Ştii cum sunt latinii ăştia. – Zâmbi copilăreşte, iar Martineau îşi scutură capul.

— Şi mie mi-au spus că ai nouăsprezece ani! Ai mai mult de o sută nouăsprezece.

— Încă ceva, Harry. Guido stă la tanti Helen în de Ville Place cu alţi ofiţeri de marină. A zis că mă duce acolo dacă nu soseşti la timp.

— Perfect. În ce priveşte treaba cealaltă, îi spunem că mama ta a fost englezoaică şi că ai păstrat secretul de teama urmărilor.

— Va crede?

— De ce nu? Hainele îţi sunt în ordine?

— Da. Am în geamantan palton, pantofi, pălărie, tot de ce am

nevoie.

Urcară pe scările dinspre cabină. Müller stătea pe puntea de comandă şi vorbea cu Feldt şi cu Orsini. Jos, Greiser şi Kleist îi conduceau pe marinarii francezi în port.

— Anne-Marie zice că eşti găzduit într-un loc plăcut – îi spuse Martineau lui Orsini în limba franceză. – Într-o casă numită de Ville Place.

— E adevărat, colonele.

Martineau se întoarse spre Müller.

— Cred că-mi va conveni locul acela. Aveţi ceva împotrivă?

— Ce-aş putea avea, Standartenführer, răspunse zelos Müller. – Casa a fost repartizată pentru ofiţerii Kriegmarine şi la ora actuală Mrs. De Ville are cu opt sau nouă locatari mai puţini.

— Atunci, ne-am înţeles.

— Dacă doriţi, vă duc eu acolo – îi propuse Orsini. – Mi-am lăsat maşina în port.

— Bine. Atunci zic să pornim! – propuse Martineau.

Coborâră pe puntea de debarcare pe chei. Marinarul de lângă E-boot luă geamantanele şi-i urmă. Orsini şi Sarah mergeau înainte, în spatele lor, Martineau însoţit de Müller.

— Fireşte, după ce ne instalăm, vin în oraş să-l salut pe comandantul militar, colonelul Heine, nu?

— Ştiţi bine, Standartenführer. După informaţiile mele, mâine pleacă la Guernsey, la întâlnirea cu generalul von Schmettow.

— Doresc să-i spun doar câteva cuvinte – îi zise Martineau. – Singurul lucru de care am nevoie este o maşină. Cred că cea mai bună ar fi Kubelwagen, având în vedere că nu voi locui în oraş.

Kubelwagen-ul în armata germană era similar cu jeepul folosit în scopuri generale, putându-se circula cu el minunat pe orice fel de teren.

— Nu-i problemă, Standartenführer, vă ofer cu plăcere un şofer dintre oamenii mei.

— Nu-i nevoie – răspunse Martineau. – Îmi place să conduc eu însumi lucrurile, Müller. Nu mă voi pierde în insula asta mică, crede-mă!

— Dacă aş putea şti scopul vizitei dumneavoastră… ieşi Müller cu propunerea.

— Scrisoarea specială de recomandare, semnată de însuşi

Reichsführerul Himmler şi contrasemnată de Führer. Oare ai vreo îndoială asupra originalităţii?

— Nu, fireşte.

— Bine... – Ajunseră la Morris-ul lui Orsini. Marinarul puse geamantanele în maşină. – Când va veni vremea, vei şti tot. Mai târziu o să-ţi fac o vizită. Unde îţi este statul major?

— În Hotel Silvertide, Havre des Pas.

— Îl voi găsi dacă-mi trimiteţi Kubelwagen-ul la timp.

Sarah şedea deja pe bancheta din spate, Orsini la volan, Martineau se aşază pe locul soacrei şi maşina porni.

În timp ce treceau prin golf, pe calea Victoriei, paralelă cu calea ferată, Martineau deschise geamul ca să-şi poată aprinde o ţigară Gitanes din cele primite de la familia Cresson.

— Îţi place aici? – îl întrebă pe Orsini.

— Există în lume locuri mai rele decât ăsta pentru a aştepta sfârşitul războiului. Vara e foarte frumos aici.

— Cred că trebuie să lămurim o confuzie. Tatăl lui Anne-Marie a fost breton, dar mama englezoaică. Pentru că îi era teamă de urmări Anne-Marie a ascuns acest fapt.

— Interesantă poveste, colonele – observă Orsini. – Oricum poţi conta pe discreţia mea. Nu m-aş bucura ca domnişoarei Latour să i se întâmple ceva.

— Bine. Ştiam că vei înţelege.

Müller era în birou şi se gândea; după o vreme deschise interfonul.

— Trimite-l la mine pe inspectorul Kleist şi pe plutonierul Greiser!

Se duse la fereastră şi se uită afară. Cerul se limpezise, iar fluxul lăsase în urma lui o spumă albă ce se zdrobea de pietrele de pe ţărm. Uşa se deschise şi intrară cei doi poliţişti.

— Ne-aţi chemat, domnule căpitan? – întrebă Kleist.

— Da, Willi. – Müller se reaşeză şi se sprijini de spătarul scaunului, îşi aprinse o ţigară; începu să fumeze suflând fumul spre plafon.

— Ce s-a întâmplat? – întrebă inspectorul.

— Vă aduceţi aminte de bătrânul Dieckhoff, şeful detectivilor din Hamburg?

— Cum să-l fi uitat?

— Îmi vine mereu în minte legea numărul unu din Legile lui Dieckhoff.

— Nu are importanţă aspectul unui ou; dacă miroase, ceva nu-i în regulă cu el. – zise Kleist.

— Exact – aprobă Müller. – Şi ăsta miroase, Willi. – Se ridică şi se plimbă de colo până colo prin încăpere... – Cu credibilitatea şi cu prezenţa nu-i nici o problemă, dar flerul meu de poliţist îmi şopteşte că lucrurile nu sunt aşa cum se arată. Aş vrea să ştiu mai multe despre Standartenführer Vogel.

Pe chipul lui Kleist se oglindi îngrijorarea.

— Domnule căpitan, omul e curat, n-avem altă posibilitate decât să dăm telefon Reichsführerului şi să-l întrebăm cine îi sunt reprezentanţii, lucru imposibil, aşa ceva nu se poate.

— Sigur, ai dreptate. – Müller se întoarse. – Dar mai este o posibilitate, Ernst. Fratele dumitale n-a lucrat la Statul Major al Gestapo-ului din strada Prince Albert?

— Peter? Ba da, domnule căpitan, însă acum este la statul major din Stuttgart, la evidenţa delictelor, răspunse Greiser.

— Sunt convins că mai are legături la Berlin. Fă o comandă cu fratele dumitale! Vreau să ştiu cât este de important Vogel!

— Să nu dau mai bine un telex? Merge mai repede.

— Doresc o urmărire discretă, nebunule! – îi zise Müller nervos. – Nu una publică.

— Nu uitaţi, domnule, că Germania nu se poate chema decât prin Cherbourg şi Paris. Cu toată prioritatea noastră, comunicarea se face în cincisprezece, şaisprezece ore.

— Fă acuma comanda, Ernst!

Tânărul ieşi.

— Duceţi Kubelwagen-ul în de Ville Place, să se bucure de el până poate!

Helen întindea pătura din făină de cartofi în bucătărie, când intră Gallagher.

— Vii la ţanc, trebuie să cureţi peştele!

Se vedeau câţiva peşti lângă chiuvetă, pe o placă de marmură. Gallagher scoase un cuţit din buzunar, apăsă pe un buton şi din mânerul de fildeş sări o lamă dublă.

— Ştii că nu-mi place nici vederea acelui cuţit – spuse Helen.

— Când bunicul meu avea doisprezece ani, a navigat singur, pe un skuner, până la sud de Newfoundland la Grand Banks, ca să pescuiască ton. Tatăl lui l-a recompensat cu acest cuţit, iar el mi l-a lăsat prin testament. Cât priveşte cuţitele, armele în general, contează numai scopul în care se utilizează, Helen.

— Vrei să te aplaud? – întrebă femeia când el se apucă să cureţe peştele. De afară se auzea zgomotul unui motor. – Sigur e Guido. Ce drum o fi avut oare?

De pe coridor se auzeau paşi, apoi o bătaie în uşă şi Guido intră în bucătărie, cu două geamantane. Le lăsă jos şi se îndreptă de spate.

— A fost uşoară traversarea? – întrebă Helen.

— Nu. „Hugo” a fost torpilat. Savary a dispărut, trei marinari şi patru mânuitori de muniţii mi-au murit. – Apăru Sarah însoţită de Martineau. Orsini continuă:

— Domniţa aceasta este Anne-Marie Latour, a călătorit pe „Hugo”, am plutit împreună pe apă. – Arătă cu capul spre Martineau. – Standartenführerul Vogel.

Helen păru tulburată.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Să ne găzduieşti, Mrs. de Ville – răspunse Martineau în limba engleză. – Rămânem câteva zile în insulă.

— Imposibil – îi spuse Helen. – La noi nu putem găzdui decât ofiţeri Kriegsmarine.

— Am auzit că acum ai locuri disponibile. Oricât ar fi de neplăcut, nu ne târguim, fiţi drăguţă şi arătaţi-ne o cameră potrivită.

Helen nu mai fusese atât de nervoasă de câţiva ani. Siguranţa glacială a bărbatului, uniforma SS, nemaivorbind de târfa asta mică cu păr vâlvoi, în mantaua marinărească în care se pierdea…

— Atunci eu fac o baie şi dorm puţin. – spuse repede Guido. – Pe curând!

Uşa se închise în urma lui, Gallagher stătea nemişcat lângă chiuvetă, cu cuţitul în mână. Helen se întoarse, îl dădu la o parte din drumul ei şi îşi clăti mâinile de făina de cartofi. Deveni atentă la o voce moale şi plăcută.

— Tanti Helen, nu mă recunoşti?

Helen rămase împietrită, ca şi Gallagher de altfel, care le privi peste umăr.

— Nenea Sean? – şopti Sarah, apoi când se întoarse Helen: Sunt eu, tanti Helen, eu, Sarah.

Helen aruncă cârpa de bucătărie, se duse la ea, o prinse de umeri, şi-o privi ţintă în ochi. O dată cu recunoaşterea fetei, i se iviră lacrimi în ochi. Cu un râs nervos, îşi băgă mâna în câlţii lui Sarah.

— Doamne? Sarah! Ce-ai devenit? – Cele două femei se îmbrăţişară.

— Ce se va întâmpla? – întrebă Hugh Kelso. Nici venirea încoace n-a fost o călătorie de plăcere, cum ne vom întoarce?

— Eu nu ştiu numai ce va face Sarah; imediat o baie fierbinte – spuse Helen de Ville. – Voi trei puteţi sta de vorbă până când vreţi.

— Mrs. Vilbert trebuie să vină după masă, dar oare n-ar fi mai bine să-i dăm liber?

— Ba da, aprobă Helen. Anunţ-o tu!

Helen şi fata coborâră.

— Atunci care vă este planul? – întrebă Kelso.

Se simţea un fel de nelinişte în vocea lui.

— Abia am sosit, prietene. Lasă-mi timp să răsuflu! Când va veni vremea plecării, dumneata vei fi primul anunţat.

— În planul cu care aţi venit există şi un glonţ pentru capul meu? – întrebă Kelso. Dacă ăsta va fi sfârşitul, mă vei anunţa sau mă vei executa fără să-mi spui?

Martineau lăsă întrebarea fără răspuns şi coborî tăcut în dormitor, unde îl aşteptă pe Gallagher. Irlandezul închise uşa secretă şi dădu din umeri.

— A trecut săracul prin prea multe şi pe deasupra rănile de la picior îi provoacă încă dureri.

— Pe toţi ne doare câte ceva – zise Martineau.

Porni spre uşă, dar generalul îi puse mâna pe umăr:

— Kelso vorbea serios despre glonţul în cap?

— Poate, da – răspunse Martineau. – Vom vedea. Cred că fac şi eu o baie.

Dougal Munro îşi lua micul dejun acasă la el când sosi Jack Carter.

— Veşti de la Jersey: una bună, una rea, domnule.

— Începe cu cea rea, Jack!

— Am primit un mesaj de la Cresson, totul s-a desfăşurat conform planului, Martineau şi Sarah au pornit noaptea trecută spre Jersey.

— Şi?

— Am mai primit un mesaj de la Cresson din care am înţeles că MTB-urile au atacat convoiul. Din păcate, nu avem alte veşti.

— Şi dumneata, Jack?

— Am luat legătura cu serviciul de informaţii al marinei. Se pare că atacul a fost iniţiat de Marina Regală Olandeză, din baza Falmouth şi a fost executat de MTB. Au scufundat un vas comercial, apoi vasele însoţitoare le-au alungat.

— Cerule, nu vrei să spui Jack că Martineau şi fata călătoreau pe vasul acela?

— Nu ştiu, domnule şi ce-i mai rău, nici nu putem afla.

— Exact. Ocupă loc, linişteşte-te şi bea o ceaşcă de ceai! Ştii care e problema dumitale? – Munro se întinse după pâine prăjită. – Nu eşti destul de optimist.

Sarah se spălă pe cap cu săpun făcut de Helen în casă, cu toate acestea părul îi rămase încâlcit şi când Helen se duse în camera de baie observă:

— Încă nu-i bine, numai coaforul te mai poate ajuta!

— Mai există pe insulă?

— Doar în St. Helier. Prăvăliile mai importante funcţionează mai toate, cu program redus, două ore dimineaţa, două ore după-amiază.

Luă pieptenul şi încercă să-i improvizeze ceva care să semene cu a frezăr, dar părul lui Sarah nu se supuse.

— Cum este viaţa pe aici?

— Nu prea bună, nici prea rea, dacă te ştii purta. Unii îi consideră corecţi pe nemţi şi ei sunt, dacă nu întreci nişte limite! Trebuie să faci ce zic ei! Au reuşit să impună în Jersey legile antisemite. Unii îşi liniştesc conştiinţa cu faptul că evreii au plecat; dar eu cunosc doi care mai trăiesc la St. Brelade.

— Şi ce se întâmplă dacă oficialităţile îi descoperă?

— Numai Dumnezeu ştie! Pe câţiva i-au trimis în lagăre de concentrare, despre care vorbeau prizonierii ruşi evadaţi, pe care i-am ascuns şi noi o vreme. Am o prietenă la Jersey, profesoară la Liceul de fete; tatăl ei deţinea ilegal un aparat de radio şi era la curent cu toate ştirile BBC transmiţându-le cunoştinţelor sale, până când într-o zi se trezi cu Gestapo-ul pe capul ei, în urma unei scrisori anonime.

— O scrisoare anonimă? Vrei să zici că un localnic…

— Între merele sănătoase se găsesc şi viermănoase, Sarah! Nici Jersey-ul nu face excepţie. Sigur, există şi fapte frumoase, poştaşii se străduiesc să piardă cât mai multe scrisori adresate Gestapo-ului. – Termină pieptănatul. – Mai bine nu pot.

Sarah se aşează şi-şi trase ciorapii de mătase.

— N-am mai văzut aşa ceva de patru ani – zise Helen. – Dar rochia… – O ajută s-o îmbrace şi îi trase fermoarul. – În ce relaţii eşti cu Martineau? Ar putea să-ţi fie tată!

— Nu mi-e tată. – zâmbi Sarah, trăgându-şi pantofii în picioare. Cel mai nesuferit bărbat pe care l-am întâlnit, totodată cel mai fantastic.

— Dormiţi împreună?

— Eu joc rolul prietenei lui Vogel, tanti Helen.

— Cine ar crede că, ultima dată când te-am văzut, erai o fetiţă cu codiţe! – oftă Helen.

Helen puse două linguriţe de ceai chinezesc de mare valoare în vremuri de război, în cana de ceai, iar Gallagher se ridică, deşi aroma seducătoare îi gâdila nările.

— Mă duc să-i spun lui Mrs. Vilbert că are zi liberă – spuse el. – Ar încurca numai lucrurile dacă s-ar învârti şi ea pe aici. Şi-apoi ar putea să te recunoască, Sarah!

Generalul ieşi. Helen, Sarah şi Martineau se aşezară la masă ca să ia ceaiul şi să fumeze. Se auziră ciocănituri la uşă. Helen deschise uşa la care stătea Willi Kleist. Martineau se ridică.

— Pe mine mă cauţi?

— Am adus Kubelwagen-ul, Standartenführer – răspunse Kleis.

Martineau ieşi să vadă maşina. Avea capotă din pânză impermeabilă şi o caroserie de culoarea camuflajului.

— Pare bună.

Ernst Greiser era la volanul unui Citröen.

— Cu ce vă mai putem fi de folos? – propuse Kleist.

— Cred că cu nimic.

— Până nu uit, căpitanul Müller m-a rugat să vă spun că a vorbit cu colonelul Heine, comandantul militar. Va fi la primărie după-masă, dacă vreţi să-l vedeţi.

— Mulţumesc, îl voi căuta!

Cei doi nemţi plecară, iar Martineau intră în casă.

— Problema circulaţiei este rezolvată. După masă mă duc în oraş să-l văd pe comandant, apoi pe Müller şi pe amicii lui la Silvertide.

— Mai bine te-ai duce şi tu la coafor – îi propuse Helen lui Sarah.

— Cunosc o coafură excepţională la Charing Cross. Puteţi face apel la mine. – Se întoarse spre Martineau. – Primăria este aproape de ea.

— Minunat – fu de acord Martineau – cu o singură rectificare: să nu se folosească de recomandarea dumitale! În condiţiile actuale ar părea interesant. – Se ridică. – Nu mi-ar strica să respir puţin aer curat; nu mă conduci, Sarah, în jurul domeniului?

— Ce idee bună! – încuviinţă Helen. – Pe diseară am de gătit pentru opt persoane şi timpul îmi este măsurat la secunde. Ne întâlnim mai târziu.

Kleist şi Greiser o luară înapoi pe acelaşi drum de la de Ville de Place. După cam un sfert de milă de drum, inspectorul îi atinse braţul tânărului cu mâna şi-i spuse:

— Ia-o pe drumul de ţară şi ascunde maşina! Să dăm o raită prin pădure.

— Are plimbarea asta vreun scop deosebit?

— Aş vrea să arunc doar o privire, atâta tot.

Drumul pentru căruţe era năpădit de ierburi şi Greiser rulă maşina până i se păru că nu se mai vede din drum. Coborâră din Citröen şi o luară pe o potecă din pădurea proprietăţii de Ville. Era plăcut, vreme bună, nu se auzea decât ciripitul păsărelelor. Din spatele unui zid despărţitor de la capătul proprietăţii, apăru pe neaşteptate o tânără purtând un coş. Nu i se putea distinge

chipul, avea un batic pe cap, purta o rochie destul de strâmtă ca să i se vadă de departe trupul împlinit şi matur, bine scos în evidenţă. Tânăra nu-i văzu pe cei doi şi-şi continuă fără grijă drumul pe poteca spre pădure.

— Ce interesant – spuse Kleist. – Ce părere ai, plutonier Greiser, n-ar trebui să anchetăm cazul mai profund?

— Ba da, domnule inspector – răspunse tânărul.

Tânăra era fata lui Mrs. Vilbert, căreia Sean Gallagher îi dăduse zi liberă, şi care îşi aminti că-i promisese doamnei Helen nişte ouă pentru cină, pe care le căra fata în coş.

Avea doar şaisprezece ani, înfloritoare, nu prea deşteaptă, dar simplă şi frumoasă. Îi plăcea peisajul de ţară, florile, păsările şi se simţea cu adevărat fericită plimbându-se singură prin pădure. În drumul ei trecea pe lângă un grajd părăsit, construit din granit, fără acoperiş, cu uşi ţinute în ţâţâni doar de sfântul duh. Mary încerca un sentiment de teamă de fiecare dată când trecea pe lângă el, acum însă parcă o atrăgea ceva, o forţă de neexplicat spre clădirea în ruină. Se apropie şi-şi băgă capul pe uşă.

— Ce faci aici, fetiţo? – o întrebă o voce dură.

Mary se întoarse şi dădu de Kleist şi de Greiser.

După ce vorbi cu Mrs. Vilbert, Sean Gallagher se îndreptă spre păşunea dinspre miazăzi unde păşteau trei vaci legate cu lanţ lăsat lung, după obiceiul din Jersey. În vremurile acelea grele însemnau o mare avere; stătu câtva timp lângă ele, apoi se duse acasă.

Era destul de departe de pădure când îi văzu pe cei doi nemţi urmărind-o pe Mary. Îşi puse mâna straşină la ochi ca să nu-l deranjeze razele soarelui şi văzu cum fata, însoţită de cei doi nemţi, dispărea printre copaci. Îl cuprinse un sentiment de nelinişte, şi-şi grăbi pasul. Era abia la jumătatea drumului către pădure, când auzi primul ţipăt. Înjură şoptit şi începu să fugă.

Sarah se plimba cu Martineau pe sub brazi, pe o cărare şerpuitoare, bucurându-se de minunata primăvară, plăcută şi caldă. Un covor de narcise galbene înflorite, alături de brânduşe, ghiocei şi camelii, iar dincolo de copaci apele verzi-albăstrui ale golfului, un peisaj de paradis înviorat de cântecul vioi al păsărilor.

Sarah îl luă la braţ pe Martineau.

— Doamne ce urgie de mirosuri! Îmi duce aminte de copilărie şi de verile mele lungi. Uneori mă întreb dacă a fost realitate sau vis.

— Nu – zise bărbatul. – Era pură realitate. Cei patru ani trecuţi sunt un vis.

— Mi-e foarte drag locul ăsta – continuă fata. – Poporul nostru este foarte vechi: primii s-au aşezat aici normanzii şi numele de Ville este la fel de vechi ca ei. Robert de Ville a luptat la Hastings alături de William, prinţul Normandiei.

— De partea lui William Cuceritorul?

— Da. El guverna Jersey-ul înainte de a deveni Anglia regat, aşa că noi am colonizat Anglia şi nu invers.

— Are rezonanţă de trufie ceea ce spui.

— Acestea sunt rădăcinile mele. – răspunse fata. – Aparţin acestui loc, asta este patria mea. Tu de cine aparţii, Harry?

— Nu aparţin de nimeni – spuse vesel. Ani de zile am fost doar un american care lucra şi trăia în Europa. Nu am nici neamuri.

— Eşti cetăţean al lumii?

— Nu chiar. – Dintr-o dată îşi pierdu calmul… – Pur şi simplu nu aparţin nimănui. Poate era mai bine să fi murit în tranşee, în 1918. Poate cineva, acolo sus, a greşit şi eu n-ar fi trebuit să fiu aici.

Sarah se întoarse nervoasă spre el.

— E groaznic ce spui! M-am săturat de cinismul tău, Harry Martineau! N-ai vrea să te destinzi din când în când? Măcar atunci când eşti cu mine!

Înainte de a răspunde, liniştea pădurii fu tulburată de un ţipăt. Se întoarseră şi privind spre grajd o văzură pe Mary zbătându-se deznădăjduită în mâinile lui Kleist, iar pe Greiser foarte aproape de ei, urmărind scena râzând.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Harry, fă ceva! – spuse Sarah.

— Bine, dar tu să nu te amesteci!

Porni pe pantă în jos, în clipa când Gallagher apăru alergând dintre copaci.

Kleist era excitat de trupul arcuit care se zbătea între braţele lui.

— Taci! – se oţărî el la ea. – Dacă eşti fată cuminte, nu-ţi fac nimic.

— Nu uita, inspectore, juma-juma! – Asta e deviza mea.

Din fugă, Gallagher îl dădu la o parte pe plutonier şi trase cu avânt un şut în genunchiul stâng al lui Klesit. Cum îl lăsară picioarele, generalul începu să-i umfle la pumni în zona rinichilor. Kleist se rostogoli şi căzu, lăsând-o din mâini pe fată, speriată de moarte.

Gallagher luă coşul de pe jos, i-l dădu lui Mary şi-i mângâie obrajii.

— Totul e-n ordine, drăguţă – îi spuse el. – Fugi repede la Mrs. de Ville. Nimeni nu-ţi va mai face rău!

Fata fugi ca un iepuraş speriat. Când Gallagher sê întoarse, Greiser cu ochii în sânge îşi soase Mauser-ul.

— Nu, Ernst – îi strigă Kleist. – E un ordin! El este al meu! – Se ridică şi îşi dezbrăcă pelerina de ploaie. – Dumitale ca tuturor irlandezilor îţi lipseşte o doagă. Dar acum te-nvăţ minte!

— Nu sunt irlandez decât pe jumătate, aşa că nu-mi lipseşte numai o jumătate de doagă, ca să spunem adevărul până la capăt. – Sean Gallagher îşi scoase vestonul şi-l aruncă pe jos. – Nu ţi-am povestit încă de bunicul meu, Harvey le Broque. La doisprezece ani naviga pe skunere pescuind ton, mai târziu a fost căpitan pe vase care transportau cereale din Australia. La douăzeci şi trei de ani ocolise de douăsprezece ori Capul Horn.

— Destul cu vorbăria! – zise Kleist şi începu să-i dea ocol. – Tot nu-ţi foloseşte. – Pe neaşteptate şi din avânt, vru să-l lovească pe Gallagher, dar acesta păşi uşor din faţa lui.

— În timpurile acelea, şeful echipajului era ales după pumni, şi bunicul meu a fost un bun şef de echipaj, foarte bun. – Făcu un pas şi-i măsură un pumn neamţului între ochi. – Când veneam vara la el din Irlanda, copiii de aici mă băteau, că vorbeam altfel decât ei. Şi când o dată m-am întors acasă plângând, el m-a dus la grădină şi mi-a făcut prima instrucţie. Tehnica, temporizarea şi lovirea contează, nu fizicul! Dar a accentuat mereu că violenţa nu trebuie să conducă lumea.

Neamţul îi ocoli pe cât putu toate loviturile, dar el părea că nimereşte acolo unde vrea. De la câţiva metri, de pe deal, Sarah, Martineau şi fata doamnei Vilbert urmăreau în tăcere cursa la

care-l obliga Gallagher pe inspector.

Într-o clipă, imprevizibil, piciorul drept al generalului alunecă pe iarbă şi căzu. Profitând de ocazie, Kleist îl lovi pe Gallagher cu genunchiul în frunte şi între coaste. Cu o iuţeală surprinzătoare, Gallagher se rostogoli pe o parte şi se ridică pe un genunchi.

— Dumnezeule, dar dumneata nu ştii nici să tragi un şut!

Când Gallagher se ridică, Kleist porni spre el urlând. Generalul făcu un pas lateral şi-i puse o piedică neamţului care căzu cu capul în peretele grajdului, îl mai ajută cu câte o directă de dreapta şi de stânga în rinichi. Kleist ţipă ca din gură de şarpe, dar Gallagher nu se opri, îl prinse de reverul vestonului şi dădu cu capul în el, rupându-i nasul. Atunci se trase în spate şi-l lăsă pe inspector să cadă.

— Căcăciosule! – strigă Greiser.

Gallagher se întoarse şi se pomeni faţă-n faţă cu ţeava Mauser-ului. În clipa aceea se auzi o împuşcătură care ridică praful de lângă piciorul lui Greiser. Martineau cobora dealul cu Waltherul în mână.

— Jos arma! – îi ordonă neamţului.

Greiser stătu nemişcat până când Kleist îşi reveni şi-i spuse:

— Fă ce-ţi spune, Ernst!

— Corect – spuse Martineau, când Greiser se supuse: – Voi doi faceţi Reichul de ruşine! Despre asta voi vorbi mai târziu cu comandantul vostru. Sunteţi liberi!

Greiser încercă să-l ajute pe Kleist, dar acesta îl dădu la o parte şi porni înapoi pe cărare. Gallagher se întoarse şi îi strigă lui Mary Vilbert:

— Du-te, fetiţo, în casă!

Fata fugi. Sarah îşi luă batista şi şterse sângele de pe buzele lui Gallagher.

— Nici n-am ştiut că amestecul de jerseyez şi de irlandez este atât de periculos.

— Ce vreme frumoasă avem, slavă domnului. – Gallagher clipi din ochi privind soarele printre coroanele copacilor. – Vin vremuri mai frumoase. – Râse şi se uită la Martineau. – N-ai o ţigară? Se pare că le-am uitat acasă pe ale mele.

Capitolul 11

Martineau şi Sarah rulau în direcţia Bel Royal, lăsând în urma lor fortificaţii şi baterii de tunuri. Soarele îşi trimitea razele calde dintr-un cer albastru, dar, de după fortăreaţa Elisabeth, orizontul se vedea întunecat de nori grei.

— Vezi, ăştia sunt nori de ploaie – zise fata. Asta-i vreme tipică de primăvară: cer însorit acum, apoi, din senin, apar nori de furtună aduşi de vânt dinspre golf, uneori doar pentru câteva minute.

— E mai cald decât mi-am închipuit, iar clima e aproape mediteraneană. – Arătă cu capul spre grădinile de lângă drum. – Iar palmierii ăştia… La asta nu m-am aşteptat.

Sarah se sprijini cu spatele de spătarul scaunului, închise ochii şi-şi dilată nările:

— Aerul acestei insule are arome deosebite primăvara, ca nicăieri în lume. – Îşi deschise ochii şi zâmbi. – Acum vobeşte jumătatea mea de Ville, care este extraordinar de părtinitoare. Mărturiseşte-mi ceva: de ce nu eşti în uniformă?

Martineau purta tot paltonul de piele, dar sub el avea o vestă cu cămaşă albă şi cravată neagră. Borurile largi ale pălăriei cădeau în faţă şi în spate, deopotrivă.

— Tactică – răspunse bărbatul. – Graţie lui Müller toţi cei care deţin puţină putere vor afla că sunt aici şi cine sunt. Nu-i necesar să port uniforma, dacă nu vreau. Ofiţerii SD umblă în civil cel mai adesea. Acest fapt ne sporeşte puterea, impresia devine mai înfricoşătoare.

— Ai spus „ne sporeşte puterea”…

— Da.

— Uneori mă îngrozeşti, Harry.

Martineau trase Kubelwagen-ul la marginea drumului.

— Hai, să ne plimbăm!

O ajută să coboare. Aşteptară trecerea unui tren militar, apoi trecură peste şine, la un dig de apărare. În apropierea unei uriaşe cazamate funcţionase o cafenea, abandonată acum, închisă încă înainte de război.

O neaşteptată distracţie părea să fie un aparat de radio

portabil care se auzea dintre doi tineri soldaţi aşezaţi pe dig. Jos, pe ţărm, copiii se jucau pe ţărm sub supravegherea mamelor care discutau stând cu spatele spre dig şi cu faţa spre soare. În mare înotau câţiva soldaţi în compania a două, trei tinere.

Martineau şi Sarah se sprijiniră cu coatele de balustrada de beton.

— Surprinzător, câtă pace, nu? – Martineau o servi cu o ţigară.

Soldaţii o priveau cu interes pe Sarah, dar privirea întunecată a bărbatului îi potoli, făcându-i să se uite în altă parte.

— Da – răspunse Sarah. – Dar nu-i ce mă aşteptam.

— Dacă te uiţi bine, vezi că cei mai mulţi soldaţi de aici sunt încă nişte copii de cel mult douăzeci de ani. Este imposibil să-i urăşti. Dacă-i nazist, atunci da, ştii cu cine ai de-a face. Dar nişte băieţi de douăzeci de ani îmbrăcaţi în uniformă, sunt numai nişte băieţi în uniformă – oftă el.

— Harry, tu ai vreo credinţă? Ce-ai vrea să realizezi în viaţă? – Fata aştepta răspunsul cu atenţie mărită.

— Aşa cum ţi-am mai spus o dată, eu sunt existenţialist extremist. „Ce poţi face astăzi, nu lăsa pe mâine!” – Cea mai dragă deviză a lui Churchill, care înseamnă că naziştii trebuie învinşi definitiv. Filozofia hitleristă nu are ce căuta în nici o comunitate umană.

— Şi când se va termina tot, cu tine ce se va întâmpla?

Se aplecă peste zid şi privi sumbru marea.

— În tinereţe îmi plăceau nespus de mult gările, mai ales noaptea. Mirosul de aburi, fluierul unui tren ce se depărta; şinele pustii noaptea, în uriaşele palate victoriene; febra plecării undeva, oriunde. Îmi plăcea la nebunie şi, totuşi, simţeam o nelinişte teribilă, ceva asemănător cu starea celui care se urcă din greşeală în alt tren. – Se întoarse către Sarah. – Dacă urci greşit în tren şi pleacă, numai există coborâre.

— „Orice gară prevesteşte răul către miez de noapte” – şopti fata. – „Speranţa-i o scrisoare neînmânată”.

Bărbatul o privi surprins.

— Unde-ai auzit versurile astea?

— E una din poeziile tale proaste – răspunse Sarah. – În ziua când ne-am întâlnit prima oară la tine acasă mi-a citit-o generalul de brigadă. Tu i-ai luat hârtia, ai mototolit-o şi ai aruncat-o în

cămin.

— Şi tu ai scos-o?

— Da.

Sarah credea că bărbatul va face o criză de nervi, dar acesta zâmbi.

— Aşteaptă-mă aici! – Se duse la Kubelwagen, deschise uşa şi se întoarse cu un aparat de fotografiat Kodak. – Mi l-a dat Helen împrumut, spunându-mi că filmul are cel puţin patru ani şi de aceea nu garantează pentru rezultat.

Martineau se duse la cei doi soldaţi şi după ce vorbi cu ei îi dădu unuia dintre ei aparatul.

— Nu uita să zâmbeşti! – îi spuse lui Sarah. Îşi aprinse o ţigară, apoi îşi băgă mâinile în buzunarele paltonului de piele.

Sarah îl ţinea de braţ.

— De ce le facem?

— Ca să-ţi aduci aminte de mine.

Răspunsul lui o nelinişti; îi strânse braţul, cu mai multă putere. Tânărul soldat le făcu o fotografie.

— Încă una – îl rugă Martineau în limba germană – ca să fiu sigur că reuşesc.

Tânărul îi înapoie aparatul de fotografiat, zâmbi, salută şi plecă.

— Le-ai spus cine eşti? – întrebă Sarah.

— Fireşte, da. – O prinse de braţ. – Hai să mergem, că astăzi mai am şi altceva de lucru. – Traversară şinele şi urcară în maşină.

Karl Müller era mândru de stăpânirea sa de sine, de indiferenţa afişată, care nu-l părăsea nici în cele mai fierbinţi situaţii. O considera drept cea mai de preţ calitate a lui şi, totuşi, stând la fereastra biroului, simţea pentru prima dată în viaţa lui că-l părăsea.

— Ce-i asta? Ce s-a întâmplat?

Kleist arăta groaznic; cercuri roşii şi vinete în jurul ochilor, faţa umflată din cauza nasului rupt.

— O neînţelegere, Herr Kapitän.

Müller se întoarse spre Greiser.

— Care-i versiunea dumitale? Tot o neînţelegere?

— Nu vroiam decât s-o interogăm pe fată, Herr Kapitän, dar ea a intrat în panică şi chiar atunci a sosit Gallagher. Iar el a înţeles totul şi cu totul diferit situaţia.

— După cum o dovedeşte obrazul – adăugă Müller. – Şi Vogel cum de s-a amestecat?

— A sosit chiar în momentul cel mai nepotrivit la faţa locului – răspunse Greiser.

— Şi după cum se înţelege din cele spuse de dumneata, şi el a interpretat greşit situaţia. – Lui Müller îi venea să urle de furie. – Totdeauna trebuie să ţin spatele pentru voi. Plecaţi, dispăreţi din ochii mei!

Se întoarse spre fereastră şi lovi cu palmele în perete.

Urmând îndrumările lui Sarah, Martineau rula pe Gloucester Street, pe lângă închisoare.

— Să nu uiţi un lucru! – îi spuse fetei. – Când venim în oraş, să vorbeşti franţuzeşte cu mine. Nu poţi şti niciodată cine ne urmăreşte. Ai înţeles?

— Fireşte.

Înainte de a coti spre aleea de promenadă se auzi muzică. Între statuia generalului Don, fostul guvernator al insulei, şi monumentul eroilor cânta o orchestră militară nemţească, în jurul căreia asculta o mulţime de oameni, îndeosebi civili şi câţiva militari.

— Asta-i exact ca emisiunea BBC „Ora muncitorilor” – observă Martineau. – Îi obligă pe oameni să-şi uite problemele zilnice…

— Aici te poţi opri! – spuse Sarah. – De aici, primăria e doar la câţiva paşi.

Martineau trase maşina la marginea trotuarului. Bineînţeles, atenţia oamenilor fu atrasă imediat de maşina nemţească. Unii o priveau cu indiferenţă, dar erau – mai ales femei în vârstă – care nu-şi puteau ascunde dispreţul, când o văzură pe Sarah.

— Târfă nazistă – mormăi cineva când fata trecu pe lângă ei.

Martineau se răsuci rapid şi luând chipul lui Vogel se uită drept în ochii unei femei cărunte care vorbise.

— Aţi spus ceva, doamnă? – întrebă el.

— Eu? Eu nu – se bâlbâi speriată femeia. – M-aţi confundat cu cineva. – Se întoarse şi plecă în grabă, îngrozită.

Sarah îi strânse braţul lui Martineau.

— Să ştii că sunt clipe când şi eu te urăsc, Harry Martineau.

Trecură pe lângă intrarea primăriei împodobită cu drapelul nazist. Un soldat Luftwaffe o păzea cu puşca în mână. Traversară strada New York Street şi ajunseră la Charing Cross.

Sticlele vitrinelor erau încă lipite cu panglici de hârtie, care ţineau laolaltă bucăţile de sticlă sparte. Era aşa din 1940, când Luftwaffe aruncase bombe asupra St. Helier-ului, pentru că, sigur, nu RAF bombardase oraşul. Proprietarii prăvăliilor îndepărtaseră o parte din benzile lipite.

Se opriră în faţa unei uşi care înlesnea intrarea în două prăvălii, dintre care una era salonul de coafură, după cum suna indicaţia unei tăbliţe.

— Îmi amintesc de locul ăsta – spuse Sarah.

— Crezi că nu te vor recunoaşte?

— Sper. Ultima oară când am fost aici aveam zece ani şi venisem să-mi tai părul.

Sarah urcă scările, apăsă clanţa uşii transparente şi intră. Martineau o urmă. Salonul de coafură avea două chiuvete şi câteva căşti de uscat părul. În colţ, o femeie de vreo patruzeci de ani, drăguţă, cu o faţă plăcută, citea ziarul. Privi în sus zâmbind cu prietenie şi dintr-odată zâmbetul de pe buze i se stinse.

— Poftiţi? – întrebă ea.

— Aş dori să-mi aranjaţi părul – îi răspunse Sarah pe franţuzeşte.

— Nu vorbesc limba franceză – scutură din cap coafeza.

— Domnişoara a călătorit pe puntea vasului „Victor Hugo” ieri noapte – îi spuse Martineau în limba engleză. – Cred că aţi aflat care-i soarta vaporului şi că vă puteţi imagina câtă vreme a stat domnişoara în apă. Necunoscând limba engleză, sunt nevoit să vorbesc eu în locul ei. După cum vedeţi, are nevoie să-i aranjaţi părul.

— N-o pot ajuta, sunt ocupată.

Martineau se uită în jur şi nu văzu pe nimeni.

— Văd. Actul dumneavoastră de identitate, vă rog!

— De ce? N-am făcut nimic.

— Aţi vrea să continuăm această discuţie la Silvertide?

În ochii femeii se citi groaza. Sarah nu se simţea niciodată aşa

mizerabil. Martineau continuă:

— Mă numesc Vogel, Standartenführer Vogel. Am o întâlnire la primărie cu comandantul militar, colonelul Heine. Mă întorc peste o oră, aş dori ca freza domnişoarei să fie gata până atunci. Sunt sigur că va arăta excepţional. – Deschise uşa. – Dacă vă trece prin minte să n-o serviţi, ordon închiderea prăvăliei până nici nu apucaţi să clipiţi din ochi.

Sarah şi femeia ascultau cum coboară scările. Apoi doamna Johnson luă un halat de după uşă şi zâmbindu-i mieros se întoarse către ea:

— Bine, târfo, îţi fac coafura aşa ca să-i placi călăului! – îi spuse englezeşte, zâmbindu-i şi mai larg. Şi sper din suflet să primeşti, cândva, ceea ce meriţi.

Sarah ar fi aplaudat-o cu cea mai mare plăcere, dar trebuia să se abţină.

— Ah, paltonul – observă ea în franceză. Şi-l scoase, îmbrăcă halatul şi se aşeză în scaunul cel mai apropiat.

La intrarea în primărie, atenţia lui Martineau fu atrasă de un poliţist britanic, un adevărat „bobby”, îmbrăcat în uniforma tradiţională cu cască, prins în conversaţie cu un soldat de pază.

— Standartenführer Vogel. Am venit la comandant.

Soldatul luă poziţie de drepţi, iar englezul păli.

— Comandantul a sosit acum douăzeci de minute, Herr Standartenführer.

Martineau intră în hol, unde, la o masă de lângă scări, şedea un plutonier. Se uită în sus.

— Sunt Vogel – îi spuse Martineau. Comandantul mă aşteaptă.

Plutonierul sări de pe scaun şi ridică receptorul.

— Standartenführer Vogel a sosit, domnule maior. – Puse receptorul la loc. – Maiorul Necker vă va lua imediat în primire, domnule.

— Mulţumesc. – Martineau se depărtă şi se uită prin uşa deschisă, spre stradă. După câteva clipe se auzi bocănitul cizmelor pe scări. Un tânăr maior de infanterie cobora în fugă. Nu putea avea mai mult de treizeci de ani.

Se opri, pocni din călcâie şi întinse mâna dreaptă.

— Felix Necker, la ordinele dumneavoastră, Herr

Standartenführer!

Bun analist, Martineau deduse, dintr-o cicatrice care urca până la ochiul drept, că tânărul supravieţuise multor bătălii. Asta o dovedeau şi Crucea de Fier clasa întâi, Ordinul de Merit al răniţilor – primit de cei care sufereau răni de război de cel puţin trei ori – Ordinul de Merit al infanteriştilor şi Medalia pentru luptă corp la corp. Martineau avusese întotdeauna atenţia distributivă, lucrurile mărunte îi divulgau foarte multe amănunte despre purtătorii lor. În acest caz, ele dovedeau că acest bărbat era un adevărat erou al războiului.

— Încântat, Herr Major – răspunse. – Lucrezi demult la Jersey?

— Numai de câteva luni – răspunse Necker. În realitate nu aparţin de divizia 319, m-au dat doar împrumut.

Urcară scările; tânărul bătu la uşă, se dădu la o parte şi-i permise lui Martineau să intre. Biroul era bine şi util mobilat, cu siguranţă înainte de război aparţinuse unui funcţionar. Ofiţerul care se ridică de la masa de scris să-şi întâmpine oaspetele făcea parte din tipul bine cunoscut de Martineau, puţin băţos, demodat, militar şi domn în acelaşi timp, dar nicidecum nazist.

— Herr Standartenführer, ce onoare! – Strângerea de mână era hotărâtă, prietenoasă, dar ochii lui dezvăluiau cu totul altceva.

— Colonelul Heine? – Martineau îşi deschise paltonul şi îşi scoase adeverinţa SD.

Colonelul o controlă şi i-o înapoie.

— Ocupaţi loc! Cu ce vă pot fi de folos? Cred că pe maiorul Necker, locţiitorul meu l-aţi cunoscut. Este venit aici temporar de la Paris, s-ar putea spune, într-o scurtă vacanţă. Nu de mult a ieşit din spital. A făcut frontul rusesc.

— Serios? – întrebă Martineau întinzându-i între timp scrisoarea lui Himmler.

Heine o citi cu o privire serioasă, apoi i-o trecu lui Necker.

— Aş putea şti scopul vizitei…

— Deocamdată nu vă pot spune nimic. – Martineau luă scrisoarea de la Necker. – Am o singură pretenţie, colaborare perfectă când şi cum vreau eu.

— Se înţelege de la sine – spuse Heine şovăind. – Dacă am înţeles bine, aţi tras la de Ville Place.

— Da, la sosire am vorbit cu căpitanul Müller de la GFP, s-a

arătat deosebit de serviabil, mi-a oferit o maşină extraordinară, deocamdată nu am nevoie de nimic. Ar fi util să-i anunţaţi pe comandanţii de unităţi de prezenţa mea aici.

— Natural. Încă ceva – adăugă el. – Împreună cu comandantul civil suntem convocaţi de generalul von Schmettow la o conferinţă care va avea loc la sfârşitul săptămânii la Guernsey.

Martineau se uită la Necker.

— Până atunci, dumneata îl vei înlocui pe comandant?

— Da, domnule Standartenführer.

— Nu văd să fie vreo problemă. – Martineau se ridică.

— La întoarcere ne mai întâlnim? – întrebă Heine.

— Probabil, da. – Strânse mâinile celor doi. – Mă bucur de cunoştinţă, Herr Standartenführer. Nu vă mai deranjaţi. Nu te obosi, domnule maior, ies singur.

Uşa s-a închis în urma lui şi de pe faţa lui Heine dispăru masca bunăvoinţei.

— Mă înfior ori de câte ori apar oamenii de la Siguranţa SS. Ce părere ai, Felix, ce dracu' vrea?

— Dumnezeu ştie, domnule colonel. Dar actele... – Necker dădu din umeri. – Nu numai semnătura lui Himmler, ci şi cea a lui Hitler.

— Ştiu. – Heine îşi desfăcu braţele. – Fii precaut! Când ajung la Guernsey îi voi cere părerea lui von Schmettow. În orice caz, să faci tot ce-ţi cere. Ultimul lucru de care avem nevoie e să ajungem în conflict cu Himmler!

— Am înţeles, domnule colonel!

— Bine. Să ne continuăm treaba. Introdu-i pe oamenii de la Comisia Controlului Alimentelor.

Martineau aprecie că mai are destul timp şi se angajă într-o plimbare prin oraş. Oamenii mişunau pe străzi, foarte mulţi civili, ici şi colo, câte un soldat. Păreau mai slabi decât trebuia, purtau haine vechi, ponosite, fapt lipsit de importanţă în vremuri de război. Văzu şi câţiva copii, al căror loc era mai degrabă la şcoală decât pe stradă, oricum, ei arătau mai bine, ceea ce adeverea faptul că pentru oricine contează în primul rând copilul.

Oamenii se descurcau greu, dar se descurcau. Martineau ştia de la Helen de Ville că bucătăriile comunităţilor şi brutăriile făceau

economie la combustibili, că orăşenii trăiau mai greu decât cei de la ţară. Pe Queen Street, Martineau fu atent la mulţimea de oameni din faţa unei vitrine în care erau expuse conserve, cartofi şi făină, şuncă, sticle de vin, şampanie. Nu vorbeau, ci priveau muţi la ea. Pe sticla vitrinei un afiş anunţa: „Marfă de contrabandă. Duşmanul poate fi chiar vecinul tău. Ajută-ne să-l învingem!” Dedesubt, semnătura lui Müller. Lui Martineau i se strânse inima văzând feţele chinuite ale privitorilor. Părăsi mulţimea adunată şi se duse la Charing Cross.

Când intră în salonul de coafură, Sarah îşi aranja pălăria privindu-se în oglindă. Părul îi arăta minunat. O ajută să-şi îmbrace paltonul.

— Sunteţi mulţumit de ea? – întrebă Emily Johnson.

— Foarte. – Martineau scoase din portofel o bancnotă de zece mărci.

— Nu! – se mânie femeia. – N-am nevoie de banii dumitale! Ai dorit să-i aranjez părul prietenei dumitale, am făcut-o. – I se iviră lacrimi în colţul ochilor. – Plecaţi de-aici.

Martineau o împinse pe Sarah spre uşă, apoi se-ntoarse. Spre surprinderea doamnei Emily Johnson i se adresă pe un ton prietenos. Parcă nu mai era SS-istul brutal, rol pe care-l jucase atât de bine.

— Toată stima, Mrs. Johnson. Sunteţi o femeie minunată – şi ieşi.

Femeia se aşeză cu capul în mâini şi începu să plângă.

Martineau parcă Kubelwagen-ul în apropiere de Silvertide Hotel din Havre de Pas.

— Nu stau mult sus.

Sarah zâmbi.

— Pentru mine să nu-ţi faci griji. Fac o plimbare de-a lungul digului. În copilărie aici veneam la bazinul de înot.

— Bine, bine, dar ai grijă! Să nu stai de vorbă cu bărbaţi străini!

Müller îi urmărea din fereastră. Când Martineau ajunse în clădire, un tânăr poliţist în civil îl aştepta deja.

— Standartenführer Vogel? Poftiţi încoace!

Îl conduse în biroul lui Müller. Căpitanul se ridică de la masa

de scris.

— Vă salut din inimă, Herr Standartenführer.

— Ar fi bine s-o pot face şi eu – răspunse Martineau. – Ai vorbit cu Kleist şi cu Greiser?

— Despre regretabila neînţelegere de la de Ville Place? Da, mi-au explicat că…

— Neînţelegere ai spus? – repetă Martineau glacial. – Te rog să-i chemi imediat, căpitane. Timpul meu e limitat.

Martineau stătea la fereastră, cu mâinile la spate, aşteptând ca Müller să-i cheme pe Kleist şi pe Greiser. Cei doi apărură în câteva clipe dar, Martineau nu le dădu nici măcar consideraţia de a se întoarce spre ei: privea în continuare partea de dig unde stătea Sarah.

— Inspectore Kleist – spuse încet – dacă bine am înţeles, dumneata consideri o regretabilă neînţelegere cele întâmplate azi dimineaţă.

— Păi, da, Herr Standartenführer.

— Minţi! – Vocea scăzută a lui Martineau era prevestitoare de rău. – Amândoi minţiţi. – Se întoarse la ei. – Mă plimbam prin pădure cu Mademoiselle Latour, când am auzit ţipătul fetei. Animalul, aici de faţă, căpitane, trăgea spre grajd o fată, o copilă de nici şaisprezece ani, în timp ce celălalt îl privea rânjind. Vroiam să intervin când apăru la faţa locului generalul Gallagher, dându-i lui Kleist ceea ce merita.

— Înţeleg – interveni Müller.

— Situaţia s-a agravat când a trebuit să scot pistolul. Dacă n-aş fi tras un foc de avertisment, idiotul ăsta l-ar fi împuşcat pe Gallagher în spate. Sfinte Dumnezeule! Îţi poţi imagina ce prost eşti, Greiser? – Îi vorbi încet, explicit ca unui copil. – Omul acela este irlandez, adică neutru, iar Führer-ul se străduieşte să fie în relaţii bune cu Irlanda. În plus, acasă la el, este considerat erou naţional, eroul Revoluţiei. E general, astfel de oameni nu se împuşcă din spate! Înţelegi?

— Da, Herr Standartenführer.

Martineau îşi îndreptă atenţia spre Kleist.

— Şi cum Führer-ul vrea să instituie o politică hotărâtă de pace cu locuitorii Jersey-ului, nu violăm fete de şaisprezece ani. – Cuvinetele i le adresă lui Müller. – Comportarea acestor oameni

este o ruşine pentru Reich şi pentru onoarea germană!

Martineau se distra de minune în sinea lui, mai ales când Kleist izbucni nervos:

— Nu sunt copil! Pe mine să nu mă dădăcească nimeni!

— Kleist! Ca membru al Gestapo-ului ai depus un jurământ de credinţă Führer-ului – îi aminti Martineau – un legământ sfânt. Dacă bine-mi aduc aminte, zice aşa: „Jur că mă voi supune ordinelor dumneavoastră sau ale superiorilor numiţi de dumneavoastră până la moarte!” Aşa este, am spus bine?

— Da – răspunse Kleist.

— Atunci bagă-ţi bine în cap: eşti aici ca să te supui ordinelor! Dacă te întreb ceva, dumneata răspunzi: „Jawohl, Standartenführer!”, dacă-ţi ordon ceva, dumneata spui: „Zu befehl, Standartenführer!” mă urmăreşti?

După o scurtă tăcere Kleist mormăi:

— Jawohl, Standartenführer!

Martineau se uită la Müller.

— Nici acuma nu-ţi dai seama de ce m-a trimis aici Reichsführerul Himmler?

Apoi fără un cuvânt ieşi din încăpere, trecu prin hol şi se grăbi la Kubelwagen. Sarah şedea pe capotă.

— Cum a fost? – întrebă ea.

— Oh, cred că i-am speriat serios. – Îi deschise uşa. – Acum arată-mi insula ta.

Müller râdea în hohote.

— Dacă te-ai vedea, Willi. Nu-ţi mai lipsesc decât pantalonii scurţi.

— Mă jur pe Dumnezeu, că-l voi…

— Nu vei face nimic, Willi, aşa cum nici noi! – deschise uşa dulapului unde găsi o sticlă de cogneac şi un pahar. Trebuie să recunosc că s-a purtat ca Reichsführer-ul însuşi, în zilele lui proaste. Textul acela absurd despre onoare. Fraze răsuflate.

— Mai doriţi să vorbesc cu fratele meu, domnule căpitan – întrebă Greiser. – Am reuşit să fac o comandă pentru zece seara, cu Stuttgart.

— De ce n-aş vrea? – Müller îşi turnă un pic de cogneac în pahar. – Pentru numele lui Dumnezeu, pieriţi din ochii mei!

Rommel se găsea într-o vilă de lângă Bayeux, într-un ţinut lăturalnic şi destul de izolat. Casa era folosită de comandantul militar din zonă pentru odihna de la sfârşitul săptămânii. I-o pusese cu plăcere la dispoziţia mareşalului, când acela îşi exprimă dorinţa de odihnă la sfârşit de săptămână. Clădirea era administrată de discreţii soţi Bernard. Femeia gătea excepţional, bărbatul îndeplinea şi rolul de valet.

În după-amiaza acelei zile, Baum se opri în faţa casei cu un Kubelwagen, purta de data asta uniforma lui de Fallschirmjäger şi, la insistenţele lui Rommel îşi acoperi ochiul drept cu un petic de piele. Fără uniformă, machiaj şi suportul de gumă care să-i lăţească faţa, Baum nu semăna deloc cu mareşalul. Adevărata schimbare se întâmpla în el. Dacă-şi închipuia că este Rommel, devenea Rommel, şi în asta consta unicul său talent actoricesc.

Hofer sosi mai târziu cu un Mercedes condus de plutonierul Dreschler, un veteran din Afrika Korps. Madame Bernard servi destul de târziu masa de prânz celor doi ofiţeri, în salon. După ce terminară, Hofer trimise după Baum.

— Corect, să cântărim bine lucrurile! – propuse Rommel.

— Berger şi cu mine plecăm dimineaţă, la nouă de aici cu Kubelwagen-ul. La un kilometru distanţă, există o colibă goală, acolo se va îmbrăca Berger, domnule mareşal.

— Apoi?

— Ne continuăm drumul spre aeroportul de necesitate Luftwaffe, care se află la mai puţin de zece kilometri.

La ordinul dumneavoastră personal, un pilot ne aşteaptă într-un Fiestler Storch, Oberleutnant Sorsa.

— Sorsa? Ăsta nu-i cumva nume finlandez? – întrebă Rommel.

— Ba da, domnule.

— Atunci ce caută la Luftwaffe, de ce nu vânează avioane ruseşti, împreună cu ai lui, pe frontul de Est?

— Sorsa nu-i om obişnuit. Este un adevărat maestru pilot, unul dintre cei mai buni piloţi zburători de noapte. Avem mai mult folos dacă, zburând deasupra Reichului, vânează bombardiere Lancaster. Nu puteam găsi om mai potrivit pentru această misiune. El este total independent de Luftwaffe.

— Finlandezii nu ne prea agreează. – observă Rommel. – N-am avut niciodată încredere în ei. – Îşi aprinse o ţigară. – Continuă

totuşi.

— Sorsa va afla destinaţia zborului numai după decolare. După părerea mea, vom ateriza la Jersey în jur de unsprezece. Am ordonat Cartierului General al Armatei B ca la amiază să informeze Berlinul despre zborul nostru la Jersey. Le-am spus că întârzierea este necesară, pentru a vă putea garanta securitatea.

— Aici ce se va întâmpla?

— Generalii Stulpnagel şi Falkenhausen sosesc după masă, stau peste noapte şi pleacă sâmbătă dimineaţa.

— Iar dumneavoastră vă întoarceţi seara.

— Da. Familia Bernard va şti că sunteţi aici, dar nu va şti că în acelaşi timp sunteţi la Jersey. Nici plutonierul Dreschler. Totuşi, dacă ar fi ceva problemă cu el, îl aranjez eu.

Rommel se întoarse spre Baum.

— Şi dumneata, prietene, te vei descurca?

— Da, Herr Feldmarschall. Puteţi fi liniştit – răspunse Baum.

— Bine. – Rommel ridică sticla de Dom Perignont din frapiera pe care domnul Bernard o aduse, şi îi scoase dopul. Umplu trei pahare. – Să bem, prieteni, pentru acţiunea de la Jersey.

Sarah şi Martineau petrecură împreună o după-amiază plăcută. S-au dus la Gorey, unde fata vru să-i arate cel mai frumos castel din Europa, Mont Orjeuil, dar clădirea era acum fortăreaţa cea mai apărată a duşmanului.

În golful Fliquet au întâlnit o echipă de prizonieri care construiau un drum spre o baterie de coastă.

Martineau nu văzuse niciodată oameni mai zdrenţuiţi, mai murdari şi mai subnutriţi. I se prezentă plutonierului şi află de la el că prizonierii erau ruşi.

Ironia soartei făcea ca la câţiva kilometri Armata de Eliberare Rusă, mai ales batalionul format din ucrainieni, apăra ţărmul de Nord, în golful Bonne Nuit.

Îşi continuă drumul spre Grosnez, unde admirară ruinele unei cetăţi medievale şi peisajele picturale oferite de Sark, Herm, Jethou, spre Guernsey. Cel mai interesant i se păru lui Martineau că nu fuseseră opriţi niciodată, nici când au trecut pe Five Mile Road, care era paralel cu golful St. Queen, partea cea mai apărată a insulei.

Era deja întuneric când se opriră în faţa bisericii de la St. Brelade. Sarah şi Martineau coborâră din maşină şi aruncară o privire în curtea cimitirului. O parte era ocupată de mormintele soldaţilor germani; se vedea pe ele o cruce la căpătâi, iar în mijlocul fiecărei cruci câte o zvastică.

— Nu ştiu ce ar zice Christos de crucile astea. – zise Martineau.

Fata se înfioră.

— La biserica asta veneam des, aici mi-am făcut prima împărtăşanie.

Martineau se plimbă printre crucile nemţeşti.

— Sunt pe-aici şi câţiva italieni şi un rus. – Se duse spre cimitirul vechi, printre monumente şi pietre funerare. – Interesant, spuse. – Mă simt acasă.

— Ăsta-i un gând înfricoşător – se îngrozi Sarah.

— Nu tocmai. Pur şi simplu îmi place liniştea asta profundă şi splendida vedere către golf. Ar fi timpul să plecăm.

Au urcat în Kubelwagen şi porniră spre Mont Sohier.

— Acum că am terminat turul insulei, ce părere ai? – întrebă Sarah.

— Cam strâmtă insula asta.

— Şi cum îl scoatem pe Hugh Kelso?

— Drept să-ţi spun, habar n-am. Dacă-ţi dă ceva prin gând să-mi spui.

Se concentrară din nou asupra drumului, fluieră doar printre dinţi.

Martineau şi Sarah cinau în sufragerie împreună cu Guido Orsini, Bruno Feldt, Kapitänleutnant Dietrich. La masă, în dreptul fiecărui loc liber, pâlpâia flacăra unei lumânări. Sarah găsi atmosfera îngrozitoare, dar faţă de ea, tinerii ofiţeri erau curtenitori şi atenţi, şi s-ar fi lansat şi mai mult, dacă nu s-ar fi jenat de prezenţa lui Martineau. Aceasta, respectând ceremonialul cinei, purta uniforma, timorându-i pe comeseni cu ea.

Helen de Ville alerga de colo-colo cu farfuriile, iar Sarah, plictisită de conversaţia forţată, îi ajută să strângă masa, apoi ieşi în bucătărie, unde Sean Gallagher curăţa farfuriile de resturi, mănâncându-le.

— Nu mai suportam să stau acolo. Harry ăsta parc-ar fi turnat

din oţel rece ca gheaţa – oftă fata.

Helen puse pe o tavă cina lui Kelso:

— I-o duc până sunt toţi în sufragerie.

Urcă pe scările din spate, deschise uşa dormitorului, pe când Guido Orsini dădea colţul coridorului. Se furişă cu grijă, şovăind o clipă, apăsă clanţa de la uşa dormitorului. De data asta Helen uită să închidă uşa cu cheia. Orsini îşi băgă capul în cameră, văzu uşa secretă pe jumătate deschisă, se apropie pe vârful picioarelor; de sus se auzeau voci. Ascultă preţ de-o clipă, apoi ieşi închizând uşa în urma lui.

Când intră Guido în bucătărie, Sarah vorbea în şoaptă cu Sean.

— Ah, eşti aici – spuse italianul. – Ceilalţi fac politică. Facem o plimbare?

— Ce zici, pot avea încredere în el? – îl întrebă fata pe Gallagher.

— Nu mai multă ca în alt bărbat. Mai ales că-i vorba de o fetiţă dulce ca dumneata.

— Totuşi risc... Dacă m-ar căuta colonelul Vogel, spune-i că vin imediat! – adăugă fata de dragul aparenţelor.

În peisajul feeric de noapte, luna şi stelele accentuau cu razele lor conturul palmierilor cu coroane îndreptate spre cer. Florile umede încă de ploaie îşi revărsau belşugul de mirosuri îmbătătoare.

— Azaleele – inspiră adânc Sarah, – florile mele preferate.

— Eşti o fată deosebită. Nu te superi dacă continuăm să vorbim englezeşte? Nu-i nimeni în jur, iar mie îmi prieşte.

— Bine. – aprobă fata.

— Ai mai fost la Jersey?

— Nu. După moartea mamei m-a crescut bunica din Paimpol.

— Înţeleg. Deci mama a fost englezoaică.

— Da.

Sarah şedea pe un zid scund de granit, cu spatele la lună. Curiozitatea italianului o îngrijora. Guido o servi cu o ţigară.

— Fumezi Gitanes, nu-i aşa?

Sarah, care se obişnuise deja cu fumatul, aprobă.

— Dar omul se obişnuieşte cu ce are.

Guido îi dădu un foc.

— Foarte interesant. Vorbeşti franceza cu puternic accent breton.

— Şi ce ţi se pare aşa de interesant. Bunica a fost bretonă.

— Ştiu. De fapt, mi se pare interesant cum vorbeşti engleza: excelent. Crede-mă, ştiu ce spun, am studiat-o la Wichester.

— Chiar? Atunci eu sunt o fată norocoasă. – Se ridică. – Trebuie să intru, Guido! Lui Max nu-i place să mă ştie departe, multă vreme, cu alt bărbat.

— E firesc.

Sarah se agăţă de braţul lui şi porniră înapoi printre azalee.

— Îmi placi, Anne-Marie Latour – continuă Guido. – Îmi placi mult. Aş vrea să nu uiţi asta.

— Îţi plac? Odinioară ziceai că mă iubeşti. – Sarah intra într-un joc periculos. Ştia bine, dar nu se putea stăpâni să nu întindă firul până unde se poate.

— Bine – se predă Guido, – te iubesc. – Şi trăgând-o spre el o sărută cu patimă. – Acum eşti mulţumită?

— Da, Guido – şopti Sarah. – Cred că da.

Martineau apăru pe terasa scăldată de lumina lunii.

— Anne-Marie, unde eşti? – strigă franţuzeşte.

— Vin acuşi! – îi răspunse Sarah, mângâind obrazul italianului. – Pe mâine, Guido – şi fugi în sus pe scările terasei.

Gallagher, Martineau, Helen şi Sarah şedeau toţi patru în salonul dinspre terasă. Irlandezul turnă vin de Burgundia în patru pahare, iar Helen deschise uşa de la balcon. Inspiră adânc mirosul florilor, apoi trase perdelele grele.

— Ce vom face acum? – puse Gallagher întrebarea.

— Un lucru e cert: în starea actuală nu poate umbla! – spuse Helen. – George Hamilton l-a consultat; dacă-şi mişcă piciorul, îl paşte pericolul amputării.

— Noroc că acolo sus e în siguranţă – zise Sarah.

— Nu poate sta acolo până se încheie războiul – stabili Martineau. – Trebuie să-l aducem la Granville! Acolo familia Cresson va intra în legătură radio cu Londra şi în aceeaşi seară vine după noi un Lysander.

— Întrebarea e cum să-l ducem acolo – zise Gallagher. –

Circulaţia vapoarelor este ţinută în întregime sub control. De-a lungul ţărmului au înfiinţat posturi de observaţie, după cum ai văzut şi dumneata. N-aţi ajunge prea departe. Nici cel mai mic vas de pescuit nu poate ieşi în larg fără control.

— Atunci care-i soluţia? – întrebă Sarah. – Trebuie să facem ceva!

La uşa balconului se auzi o mişcare, perdelele se dădură la o parte. Martineau se întoarse şi-şi scoase Walther-ul. Guido Orsini intră în încăpere:

— V-aş putea ajuta eu – spuse englezeşte.

Capitolul 12

A doua zi dimineaţa, Martineau urmărea de pe ultimul terasament al cheiului Albert, plecarea colonelului Heine, comandantul cu probleme civile şi guvernatorul insulei, cu E-boot-ul lui Dietrich, la Guernsey. Sprijinit de digul de apărare, îl aştepta pe Orsini de la cartierul general al Kriegsmarinei, instalat la Hotel Pomme d'Or.

Intrarea italianului în scenă, pe după perdelele din salon, în noaptea trecută, a fost dramatică, dar nu surprinzătoare, prin dorinţa manifestă a acestuia de a se ataşa grupului lor. Chiar dacă ar fi fost fascist convins, în acest război nu mai erau îndoieli în privinţa învingătorului. În Italia, mulţi discipoli ai lui Mussolini trecuseră fără nici o şovăire de partea câştigătorului. Era lucru cert că Orsini nu era ca ei, cel puţin asta încercau să-i demonstreze lui Martineau, Helen şi Gallagher, iar cu mai mult zel, Sarah. Tânărul italian urcă scările, salută câţiva marinari, apoi se apropie de Martineau.

— Să mergem până în capătul cheiului!

— Ţi-a venit vreo idee? – întrebă Martineau după ce porniră.

— O posibilă ieşire; duminică, în zori, soseşte de la Guernsey un convoi mai mic; căpitanul unuia dintre vase, olandezul Jan

Kruger s-a îmbolnăvit şi va fi înlocuit de ofiţerul de punte.

— Şi ce-i cu asta?

— De la Jersey până la Granville vasul trece sub comanda bravului nostru prieten Savary.

— Merită să cântărim această posibilitate – recunoscu Martineau. – Când vorbeşti cu el?

— Asta-i problema! După ce „Victor Hugo” s-a scufundat, pe el l-a luat un vas de salvare şi nu soseşte decât mâine seară din Granville, cu o vedetă rapidă.

— Oare ar fi de acord să-l treacă dincolo pe Kelso?

Orsini dădu din umeri.

— Din câte cunosc rolul lui Savary în acest caz, sunt convins că, dacă ştim cum să-l luăm, devine un executant excelent. Fiind deja implicat, nu mai poate spune nu.

— E drept – fu de acord Martineau. – Savary ştie clar că la orice greşeală familia Cresson îi aranjează înmormântarea gratuit şi fără nici un impozit. – Martineau zâmbi. – Ştii, domnule conte, am convingerea că ne vei fi de mare folos!

— Mă bucur din suflet, dar trebuie să vă mărturisesc ceva.

— Dă-i drumul!

— M-am săturat de moarte şi de distrugere, ca şi de crime şi de politică! Aliaţii vor câştiga acest război în mod sigur. Pentru un om inteligent, insula Jersey este un loc ideal pentru a aştepta sfârşitul războiului. Să nu trăiţi cu impresia că ceea ce se întâmplă aici ar avea vreo influenţă asupra finalului. Chiar dacă Kelso ar încape pe mâna nemţilor, asta ar întârzia doar planurile lui Eisenhower. Până la urmă tot el câştigă. Noi participăm aici la un joc interesant, ce-i drept, un joc periculos, dar rămâne un joc!

— Şi-atunci de ce optezi să fii jucător? – întrebă Martineau.

— Sunt sigur că bănuieşti – răspunse Guido coborând scările. Zâmbi amical. – Ai grijă, prietene! Nimic nu-i mai periculos ca un filfizon îndrăgostit de o fată frumoasă!

Felix Necker era gata de plecare la o cavalcadă pe ţărmul mării, la St. Aubin, când sună telefonul din birou. Ridică receptorul; expresia feţei îi deveni din ce în ce mai speriată.

— Doamne Dumnezeule! Când soseşte? Bine. Scoateţi garda de onoare! Sosesc imediat!

Trânti receptorul. Şedea rumegând fiecare cuvânt auzit, luă iar receptorul şi chemă statul major al GFP-ului.

— Domnule maior – spuse Müller – cu ce vă pot ajuta?

— Rommel soseşte peste patruzeci şi cinci de minute la aeroport.

— Cine soseşte?

— Rommel, idiotule! Soseşte din Normandia cu un Fiesler Storch, însoţit de maiorul Hofer, adjunctul lui.

— Dar de ce? – făcu pe prostul Müller. – Nu înţeleg.

— Ei, dar eu da, acum mi-a picat fisa. În primul rând, ordinul conform căruia Heine şi ceilalţi s-au dus la Guernsey, a fost ca să-i ţină departe pentru a putea controla aici după bunul lui plac. Cunosc metodele lui Rommel, Müller. Va controla tot, şi cele mai mici baterii de tunuri.

— Cel puţin un mister s-a dezvăluit – observă Müller.

— Ce mister?

— Prezenţa lui Vogel aici, abia acum se îmbină părţile.

— Da, cred că ai dreptate – spuse Necker. – Să nu ne ocupăm acum de asta! Ne întâlnim la aeroport!

Necker şovăi puţin, apoi ceru de la centrală de Ville Place. Îi răspunse la apel Helen, din bucătărie.

— Eşti căutat – îi strigă lui Martineau, care sosea în clipa aceea cu Guido – Maiorul Necker.

Martineau luă receptorul.

— Aici Vogel.

— Bună dimineaţa – îl salută Necker. – Cred că nu sunteţi surprins, Rommel soseşte la aeroport peste o jumătate de oră.

— Înţeleg – răspunse Martineau, stăpânindu-şi uimirea.

— Presupun că doriţi şi dumneavoastră să fiţi prezent la primire. Ne întâlnim la aeroport!

Sarah şi Gallagher tocmai atunci veneau din grădină.

— Ce s-a întâmplat, Harry? – întrebă fata. – Arăţi rău!

— Am toate motivele! – răspunse el. – Am senzaţia că-mi cade cerul în cap.

La Silvertide, în camera de baie, Müller îşi îmbrăca în grabă uniforma. Se auzi uşa deschizându-se şi vocea lui Kleist:

— Sunteţi aici, domnule căpitan? Ni s-a spus că ne căutaţi.

— Da, poftiţi înăuntru.

Miiller păşi în birou, încheindu-şi tunica, apoi îşi încinse centura prevăzută cu un toc pentru pistol Mauser.

— S-a întâmplat ceva? – întrebă Kleist. Inspectorul arăta groaznic. În jurul ochiului era rănit, nici leucoplastul nu-i putea înfrumuseţa imaginea.

— Te cred! Adineaori am fost informat că Rommel ne face o vizită-fulger. Ai putea să mă duci la aeroport Ernst – îi spuse lui Greiser.

— Şi cu mine ce va fi? – se indignă Kleist.

— Cu mutra asta? Nu mi-ar face plăcere să te văd prin jurul lui Rommel! Mai bine scoate-ţi câteva zile libere, Willie, numai să nu ne încurci! – Se întoarse către Greiser. – Să mergem!

După ce plecară, Kleist deschise dulapul de băuturi al căpitanului. Scoase coniacul şi se servi într-un pahar pântecos, îl dădu peste cap dintr-odată şi se duse la baie. Se privi în oglindă. Arăta groaznic; nasul îl ustura încă şi toate astea mulţumită blestematului de irlandez.

Îşi mai turnă un pahar.

— Acum e rândul meu, porcule – sâsâi el. – N-aş vrea să fiu în locul tău! – Ridică paharul spre imaginea din oglindă şi-l goli.

— Îmi vine în minte că am reuşit să vorbesc cu fratele meu din Stuttgart – spuse Greiser pe faleză.

— Ţi-a spus ceva important?

— Nu, a fost în concediu. Abia astăzi începe slujba cu tura de noapte, îl chem iar.

— Nu că ar fi foarte important – continuă Müller. – Misterul din jurul lui Vogel s-a descifrat. A venit să pregătească vizita mareşalului, şi-atâta tot.

— Dar ce vrea Rommel aici?

— Gândeşte-te că de la Dieppe spre sud, jumătate din fortăreţele şi bateriile de apărare a coastei franceze sunt concentrate pe aceste insule, – îi explică Müller tânărului. – Înainte de invazie vrea să cunoască situaţia de pe teren. – Căpitanul se uită la ceas. – Nu-ţi bate capul cu asta, dă-i gaz, că nu mai avem decât zece minute!

Martineau se opri la aeroport, prezentă actul de identitate santinelei, şi fiind în uniformă, controlul fusese doar o formalitate.

Lângă poarta principală erau parcate câteva maşini – fireşte maşini ale oficialilor, cu şoferii lângă ele. Pe capota Austin-ului faţă fâlfăia drapelul comandantului militar. Martineau parcă Kubelwagen-ul lângă Citröen-ul lui Müller, la volanul căruia stătea Greiser, singurul şofer în haine civile. Martineau nici măcar nu-i răspunse la salut când intră în clădirea aeroportului. Pretutindeni se vedeau uniforme, mai ales de Luftwaffe. Martineau avu un sentiment ciudat, dar nicidecum de teamă. Hotărâse să-şi joace cărţile, dacă soarta i le servise.

Necker, Müller şi un grup de ofiţeri aşteptau în faţa pistei de aterizare. Garda de onoare Luftwaffe, în poziţia de drepţi. Maiorul, urmat de Müller, se apropie de Martineau.

— Avionul soseşte în câteva minute – îi comunică cu un zâmbet forţat, întinzându-i tabachera de argint. – Vizita mareşalului cade ca un fulger din cer senin! Deşi cred că dumneata nu eşti deloc surprins.

Martineau înţelese îndată, tot. Aceştia cred că prezenţa lui neînţeleasă până acum este legată de vizita neaşteptată a mareşalului.

— Serios? Nu înţeleg la ce te referi, dragă Necker.

Necker îl privi dezamăgit pe Müller. Nici unul din ei nu-l credea pe Martineau, ceea ce îi convenea de minune şi se potrivea bine cu situaţia. Martineau, cu mâinile la spate, se depărtă încet, apoi privi cu atenţie în jurul său. Văzu un hangar apărat de şapte turnuri de control, construite probabil de nemţi, şi prevăzute cu mitraliere. Prin uşa deschisă a unuia descoperi un aparat acoperit de tablă ondulată, având alături cele trei motoare aparţinătoare. Era un JU-52, avion de transport Junkers, „Calul de bătaie” al armatei germane. Alt aparat nu se mai vedea.

— Tot mai face pe misteriosul! – îi spuse Necker lui Müller, cu jumătate de gură.

— Nu mi se pare prea bogat parcul de avioane Luftwaffe.

— Din păcate, nu. În această zonă, inamicul stăpâneşte văzduhul.

Martineau făcu un semn cu capul spre hangarul cu uşa deshisă.

— Ce caută acolo un JU-52?

— Transportă poşta, săptămânal o dată, doar cu pilotul şi cu

un însoţitor de bord, şi totdeauna pe timp de noapte. Aseară s-au întors.

— Şi când se duc înapoi?

— Mâine seară.

De departe se auzea zgomotul unui avion. Toţi scrutară cerul cu privirile. Dinspre golful St. Queen se apropia un Storch. Aterizarea reuşi perfect. Pilotul, Oberleutnant Sorsa, îndreptă avionul spre spaţiul de dirijare, timp în care Hofer îşi puse mâna încurajator pe braţul lui Baum. Heine dădu din cap, îşi aranjă chipiul şi mănuşile. „Începe spectacolul, Heini" – îşi spuse el. – „Să fii la înălţime!"

Sorsa deschise uşa. Hofer coborî, îl ajută apoi pe Baum, care îşi descheie pelerina de ploaie ca să i se vadă Blue Max şi Crucea de Cavaler de pe gulerul tunicii. Necker îi ieşi în întâmpinare, salutându-l ceremonios, ca de la militar la militar.

— Domnule mareşal! Ce onoare!

Baum îşi ridică neglijent bastonul de mareşal la chipiu.

— Dumneata...?

— Felix Necker, domnule, locţiitor de comandant! Colonelul Heine a plecat la Guernsey la o conferinţă convocată de generalul Schmettow pe sfârşitul săptămânii.

— Da, ştiu despre ea.

— Dacă am fi ştiut că ne vizitaţi, domnule... – continuă Necker.

— Dar nu puteaţi şti. Konrad Hofer, adjunctul meu. Mi-i prezinţi pe domni?

Necker începu cu Martineau.

— Standartenführer Vogel pe care presupun că îl cunoaşteţi.

— Nu – răspunse Martineau în locul lui Rommel.

— Din păcate încă nu am avut fericirea de a-l întâlni pe domnul mareşal!

Toţi văzuseră privirea dispreţuitoare a lui Rommel. Mareşalul trecu mai departe, îl salută pe Müller şi pe ceilalţi ofiţeri, apoi trecu în revistă garda de onoare. După ce termină, se îndreaptă fără un cuvânt spre cea mai apropiată baterie antiaeriană. Ofiţerii îl urmau; mareşalul schimbă câteva cuvinte cu echipajul bateriei, apoi se îndreptă spre hangar, unde era aşteptat de personalul terestru Luftwaffe, în poziţie de drepţi.

Se întoarse spre clădirea principală a aeroportului.

— Avem vreme bună – îşi ridică capul spre cer. – Oare va rămâne aşa?

— După previziuni, da, domnule mareşal – răspunse Necker.

— Minunat! Aş dori să văd tot! Aţi înţeles? Probabil plec mâine seară; aşa că am nevoie de un loc de cazare, dar despre asta mai avem timp să discutăm.

— La popota ofiţerilor Luftwaffe, vă aşteaptă o masă uşoară. Ne-ar onora, dacă aţi accepta invitaţia, domnule mareşal.

— Cu plăcere, domnule maior, apoi la lucru! Am foarte multe de văzut! Încotro?

Popota ofiţerilor era la etaj, acolo unde fusese restaurantul înainte de război. Soldaţii Luftwaffe în halate albe serveau o masă rece, formată din salată, pui fript şi şuncă. Ofiţerii sorbeau fiecare cuvânt al mareşalului, bucurându-se să stea în apropierea acestui bărbat. Baum se distra de minune cu un pahar de şampanie în mână. Se simţea în cea mai bună formă.

— Ne-a surprins ora din zi aleasă pentru zbor – spuse Necker.

— Şi fără nici un avion însoţitor – adăugă Müller.

— Totdeauna mi-au plăcut surprizele – le răspunse Baum. – Şi-apoi nu uitaţi că nu oricine a condus avionul, ci locotenentul major Sorsa, viteazul nostru finlandez. De altfel el zboară pe un JU-88 S, avion de vânătoare de noapte, având în cont 38 de Lancaster-uri care explică Crucea de Cavaler. – Baum arătă spre omuleţul puternic, modest şi blond, care avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, şi continuă: – Ce să vă spun, zburam atât de jos, că nu ne mai temeam de avioanele RAF, ci de valuri.

Cuvintele-i fură urmate de un râs general, după care Rommel se retrase cu Hofer în spălător.

Martineau, rezemat de perete, privea ce se întâmplă în jurul lui. Abia băuse ceva. Müller se apropie de el.

— Ce om minunat!

— Oh, da – aprobă Martineau. – Unul dintre adevăraţii eroi ai războiului. Cum se simte inspectorul Kleist?

— E un om de nimic! – observă Müller. – Dumitale nu trebuie să-ţi explic. Puţină şampanie?

În spălător, Baum îşi privea imaginea.

— Ce zici, mă descurc? – îl întrebă pe Hofer.

— Nici că se putea mai bine! – Hofer era foarte bine dispus. – Uneori nici eu nu te pot deosebi de bătrân, mai ales când vorbeşti.

— Atunci e foarte bine! – Baum se pieptănă, îşi aranjă suporturile de cauciuc ale măştii. – Colonelul ăsta SS nu se potriveşte nicicum cu planul.

— Vogel? – Hofer deveni serios o clipă. – Am vorbit despre el cu Necker. Zice că a apărut pe insulă ieri, cu o scrisoare de recomandare deosebită, semnată de Himmler şi de însuşi Führer-ul. Până acum n-a mărturisit scopul venirii sale pe insulă.

— Nu ştiu cum să spun – mărturisi Baum. – De rahaţii ăştia mi-e cam groază. Eşti sigur că nu-i venit pentru noi?

— Cum ar putea fi? Statul major al armatei B a anunţat abia acum o oră că Rommel va face o vizită la Jersey. N-ai nici un motiv de panică! Hai, înapoi pe scenă!

— Vă rog, domnule mareşal, să poftiţi la telefon în biroul comandantului! Vă cheamă generalul von Schmettow de la Guernsey – spuse Necker.

Baum se aşeză relaxat pe marginea mesei şi luă receptorul:

— Dragă von Schmettow, de cel puţin o mie de ani…

— Este o neaşteptată onoare pentru noi toţi. Heine este aproape în stare de şoc şi vrea să meargă cu orice preţ înapoi.

— Spune-i că dacă îndrăzneşte îl trimit în faţa plutonului de execuţie – glumi Baum. – Şi tânărul Necker îmi poate prezenta insula. Este un militar de excepţie!

— Aveţi în vedere şi Guernsey?

— Nu, de data asta nu. Mâine mă întorc în Franţa.

— Putem conta pe dumneavoastră pentru o dată apropiată? – linia începe să cedeze.

— Sigur, vă promit că nu veţi aştepta mult! Mult succes!

Baum puse receptorul jos.

— La lucru! – se întoarse spre Necker. – Aş dori să văd sistemul de apărare de-a lungul ţărmului.

La de Ville Place, în grădină, Sarah şedea pe zidul dinspre golf,

iar Guido fuma alături de ea.

— Sarah – îi spuse fetei în limba engleză – am senzaţia că ar trebui să te cunosc încă o dată. – Îşi scutură capul. – Oricine a susţinut că vei fi privită ca târfă franceză, a greşit mult. Eu am simţit din prima clipă că ceva nu-i în regulă cu dumneata.

— Şi Harry? L-ai bănuit şi pe el?

— Nu. El mă îngrijorează, prea bine joacă rolul lui Vogel!

— Ştiu. – Fata se înfioră. – Mă întreb cum se descurcă acum.

— Nu-ţi face griji, cu siguranţă, bine! Îţi place, nu-i aşa?

— Da – răspunse Sarah. – S-ar putea spune că da. – Îşi întrerupseră discuţia, pentru că Helen şi Gallagher se apropiau de ei dinspre pajişte.

— Ce puneţi la cale? – întrebă Helen.

— Nimic – răspunse nepoata. – Ne întrebam cum s-o fi descurcând Harry.

— Banul rău nu piere! – observă Gallagher. – Ştie să-şi poarte de grijă, asta-i sigur! Mai bine ne-am gândi ce se va întâmpla cu Kelso. Poate îl mutăm din pod în vila mea.

Guido îl aprobă cu capul.

— Bună idee! De-acolo poate fi dus mai uşor în port, după ce-l lămuresc pe Savary.

— Chiar crezi că ţine ideea? – întrebă Sarah.

— Îi dăm un act de identitate fals şi facem din el marinar francez. Eu şi generalul putem rezolva uşor – o linişti Guido pe fată.

— Îl pansăm la cap, motivând că a suferit grave arsuri de ulei – adăugă Gallagher. – În seara asta îl mutăm pe Kelso la mine. – zâmbi încurajator şi o îmbrăţişă pe Sarah. – Ai încredere în mine, totul va fi bine!

Martineau se alătură şirului de maşini care, părăsind aeroportul se îndrepta spre strada principală St. Peter. Persoana lui Rommel îl fascină, ca şi ideea că se afla în apropierea celui mai bun militar al războiului, a comandantului zidului de vest, la umbra aceluia care trebuia să împiedice invazia aliaţilor.

Mareşalul dispunea de rezerve nebănuite de energie. În comuna St. Lawrence au vizitat o clădire subterană construită în doi ani de ofiţeri tehnici şi de prizonieri. Acum vroiau să

transforme fostul depozit de muniţii în spital militar.

După aceea, i-au vizitat pe ruşi în sectorul nordic de apărare, ca şi fortăreţele Greve de Lecq, Plemont şi Les Landes. Mareşalul controlă chiar şi vizuinile de vulpe, şi, în amănunţime, fiecare baterie de tun.

S-a oprit şi la cimitirul din St. Brelade, vizitându-i biserica. Soldatenheim, casa militarilor, nu era departe de-acolo, instalată într-un hotel deasupra golfului. Rommel intră şi aici, spre marea bucurie a gazdei. În casă se desfăşura ceremonialul unei căsătorii la distanţă, procedură aprobată de guvernul nazist, având în vedere că soldaţii din serviciul militar activ călătoreau rar în concediu şi nu puteau lega căsătorii conform tradiţiei. Un plutonier voluminos era mirele, iar pe mireasa berlineză o înlocuia o infirmieră de cruce roşie. Nuntă nazistă, tipică, fără ceremonie religioasă. Lui Baum i se părea deosebit de ironică accentuarea atât din partea miresei, cât şi a mirelui, că sunt arieni, că n-au nici urmă de sânge evreiesc în vine.

Când ajunseră la St. Aubin, se înserase şi asistenţa abia mai stătea în picioare. Baum observă pe harta primită de la Necker bateria înstelată la Monte de la Rocque şi-i rugă să-l conducă acolo. Îi însoţi şi Martineau, tot în cap de coloană. După o curbă periculoasă, le apărură în faţă în vârf de munte şi nişte case cu acoperişuri teşite.

— Un pluton de artilerie, domnule mareşal – spuse Necker, când Baum coborî din maşină.

Casa cea mai îndepărtată, înconjurată de un zid de piatră, fusese botezată Septembertide. Cea de lângă ea primise numele franţuzesc Hinguette. Din grădina ei, un drum îngust conducea în sistemul de buncăre. În case locuiau numai soldaţi. Atât ei, cât şi comandantul lor, căpitanul Heider, stăteau respectuoşi şi consternaţi în faţa lui Rommel.

Aflară că Septembertide este locuinţa căpitanului. Când mareşalul îşi exprimă dorinţa de a o vizita, el o luă înainte şi-i arătă drumul. Intrară toţi în pas cadenţat în grădină de unde se deschidea o minunată privelişte de feerie, cu golful St. Aubin la dreapta, iar la stânga St. Helier. Grădina era mărginită de un zid de beton, iar dincolo de el, terenul se întindea în pantă abruptă spre un drum şerpuitor.

— Aici ar fi nevoie de armata din Alpi, domnilor! – observă Baum. Privi în sus spre casă. În faţa camerei de zi, o terasă uriaşă, deasupra dormitorul pe toată lungimea, şi încă unul. – Prietenos. – Trebuie să-mi pun şi eu capul undeva, n-ai vrea să mi-o împrumuţi?

Heider nu-şi găsea cuvintele de fericire.

— Ar fi o mare cinste pentru mine, domnule mareşal! Mă mut la Hinguette cu locţiitorul.

— Sunt sigur că între oamenii dumitale se găseşte vreunul care ştie găti.

— Cu siguranţă, domnule!

Baum se întoarse spre Necker.

— Vezi, dragă Necker, aici am tot ce-mi trebuie! Locul acesta corespunde dorinţelor mele. Din partea aceasta nu este acceptabil, iar din partea cealaltă este păzit de căpitan şi de băieţii lui. Ce-aş putea să-mi mai doresc?

— Speram să cinaţi cu noi la clubul ofiţerilor, la Bagatelle! – spuse Necker descurajat.

— Altă dată! Ziua asta a fost lungă şi aş dori să intru cât de curând în pat. Să mă chemi dimineaţa, dar nu prea devreme. Să zicem la zece. Continuăm cu cealaltă parte a insulei.

— La ordinele dumneavoastră, domnule mareşal!

Sosi clipa despărţirii generale, Heider îl conduse pe Baum şi pe Hofer în camera de zi, largă şi bine mobilată.

— Aşa am preluat-o – îi lămuri căpitanul. – Dacă îmi permiteţi, îmi scot lucrurile personale din dormitor, apoi caut un bucătar. – Urcă scările. Baum îl privi pe Hofer.

— E bine?

— Fantastic! – răspunse Hofer. – Locul este impecabil, nimeni nu ne va deranja. Eşti un geniu, Berger!

Până ajunse Martineau în de Ville Place, lumea se aşezase la cină. Martineau se uită pe fereastră şi o văzu pe Sarah şezând la masă cu Guido şi cu vreo jumătate de duzină de ofiţeri de marină. Hotărî să nu intre, înconjură casa şi intră în bucătărie pe uşa din spate. Helen spăla vasele, iar Gallagher le ştergea.

— Cum a fost? – întrebă irlandezul.

— Fără absolut nici o problemă, dacă la asta te gândeşti.

— L-ai văzut pe mahăr?

— Am stat aşa de aproape de el ca de dumneata, dar mi-a dat de înţeles că nu SS este organizaţia lui preferată.

Helen îi turnă o ceaşcă de ceai.

— Până ai fost plecat am luat nişte hotărâri – îi comunică Gallagher. Îi spuse că-l vor muta pe Kelso la el. Când termină, Martineau îl aprobă.

— Mi se pare o idee bună. O şi punem în aplicare pe la unsprezece.

Martineau urcă la etaj şi se culcă în patul comun. Deşi dormeau într-un pat, Sarah şi el n-au mai făcut dragoste de la prima lor întâlnire. Nu căuta nici o explicaţie, pur şi simplu, nu simţea nevoia. Sigur, asta nu-i adevărat. Nu era sincer cu el însuşi. Nu Sarah era vinovată, în el exista ceva, o veche rană sufletească care-l împiedica să se dăruiască total. Poate o teamă surdă că iar va suferi o decepţie... Sau simplu, numai această fată deosebită, fermecătoare şi dureros de tânără îl va forţa să accepte realitatea! Îl va readuce la viaţă.

Fuma cu ochii pironiţi în tavan, gândind câtă energie se adunase în Rommel şi cât era de vulnerabil. Se ridică din pat, îşi puse la brâu un PPK, deschise geamantanul şi scoase din el un amortizor Carswell, pe care-l puse în buzunar.

Coborî scările. Ceilalţi erau încă în sufragerie, el se duse în spate la bucătărie. Helen îşi ridică surprinsă capul.

— Iar ieşi?

— Am treabă! – Martineau se uită la Gallagher. – Dacă mă caută Sarah, vin repede!

Irlandezul îşi încruntă sprâncenele.

— Eşti bine? S-a întâmplat ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic – îl asigură Martineau. Vin numaidecât! – cu asta ieşi.

În lumina lunii, pe deasupra copacilor, şirurile de pe deal păreau nişte dungi albe. Martineau opri Kubelwagen-ul pe o cărare, acolo unde se întâlnesc La Haule Hille şi Mont de la Rocque. Stătu nemişcat o clipă, revăzu situaţia, coborî din maşină şi porni în sus printre copaci.

N-are nici un sens: dacă-l omoară pe Rommel, în mai puţin de-o oră, insula va fi pieptănată de la un capăt la celălalt, iar de fugit

n-ai unde. Cu siguranţă ar lua prizonieri pe care nu i-ar elibera, numai dacă se predă atentatorul. Aşa se-ntâmplă în alte ţări, de ce ar face excepţie Jersey.

Dar în ciuda judecăţii sale lucide şi a principiilor logice, gândul acesta nu-l lăsa în pace. Martineau urca imperturbabil dealul.

Capitolul 13

Müller mai lucra în birou şi încerca să recupereze întârzierea în acte, când cineva bătu la uşă. Greiser îşi băgă capul şi întrebă:

— Lucrezi încă la ora asta, domnule căpitan?

— Mi-am mâncat toată ziua cu mareşalul şi probabil nici mâine nu va fi altfel – răspunse Müller. – Avem cel puţin douăsprezece cazuri de tribunal. Mă gândeam că ar fi bine să trec peste ele în noaptea asta. – Se întinse şi căscă. – Dumneata ce cauţi aici?

— Am vorbit adineaori cu fratele meu din Stuttgart.

Müller îşi ascuţi urechile.

— Ce ştie despre Vogel?

— Păi, la Statul Major al Gestapo-ului din Berlin nu l-a întâlnit niciodată, dar a accentuat că statul major SD din strada Prince Albrecht este în capătul celălalt. Nu cunoaşte nominal pe nimeni afară de şefi mari, ca Heydrich, sau Walther Schellenberg înainte de-a fi fost ucis. Dar era un secret ştiut de toată lumea că în Berlin, Reichsführerul folosea oameni ca Vogel dându-le sarcini speciale. Mai spunea că nimeni nu ştie cine sunt aceştia.

— Şi asta este esenţa acestui lucru – observă Müller.

— Fratele meu ştie că au fost repartizaţi unităţilor SD aparţinând biroului Reichsführerului, adică la Cancelaria Imperială. Întâmplător are acolo o cunoştinţă.

— Pe cine cunoaşte?

— Lotte Neumann, o SS-istă, prietena lui din anii petrecuţi la Berlin. Este secretara unui locţiitor al Reichsführerului.

— Vorbeşte cu ea?

— A prenotat o convorbire cu Berlinul pe mâine dimineaţă şi dacă ar afla ceva m-ar suna imediat. Vom vedea cât de important e acest Vogel. Femeia aceea trebuie să ştie ceva despre el.

— Minunat! – Müller dădu din cap. – Nu l-ai văzut pe Willi în seara asta?

— Din păcate, m-am întâlnit cu el la club. De acolo, m-a luat şi pe mine într-un local de-o reputaţie dubioasă, la St. Helier.

— A băut? – Pentru că Greiser şovăia, căpitanul continuă. – Hai, vorbeşte, omule!

— Da, domnule căpitan, foarte mult. Eu n-am putut ţine ritmul cu el, după cum ştiţi, beau foarte rar. Am stat cu el o vreme, dar, ca de obicei, devenea tot mai agresiv. Mi-a spus să plec. Atunci se comporta cu violenţă.

— Pe dracu! – oftă Müller. – Nu mai putem face nimic. Sigur a ajuns la vreo femeie. Ai face mai bine să te culci. Am nevoie de dumneata, mâine. Mâine la ora zece să fii la Septembertide.

— Da, domnule căpitan.

Greiser plecă, iar Müller deschise următorul act şi-şi luă stiloul de pe masă.

Kleist îşi oprea, în clipa aceea, maşina pe o cărare, lângă proprietatea de Ville, aproape de casa lui Gallagher. Era atâta de beat că abia mai stătea pe picioare. Scoase sticla de şampanie din buzunar, bău din ea şi-o puse înapoi. Coborî din maşină, şi cu paşi nesiguri, se îndreptă spre casă.

Printre perdelele trase se strecura o fâşie de lumină. Bărbatul lovi uşa cu piciorul, ca un bădăran. Neprimind nici un răspuns, mai trase un picior în uşă, apoi apăsă clanţa. Uşa se deschise şi Kleist pătrunse în salonul gol; pe masă ardea o lampă de petrol, iar în cămin mai era jăratic.

Kleist se opri în baza scărilor.

— Gallagher, unde dracu’ eşti?

Nu-i răspunse nimeni. Inspectorul turmentat ridică lampa de petrol. Urcă la etaj şi nu găsi pe nimeni în nici unul din dormitoare. Coborî scările cu mare efort, se întoarse în camera de zi şi puse lampa pe masă.

Suflă lampa. În camera scufundată în întuneric nu se vedea

decât lumina jăratecului încins în cămin. Se aşeză într-un jilţ cu faţa spre curtea scăldată în lumina lunii.

— Nu-i nimic, căcatule, tot vei veni tu acasă!

Îşi scoase Mauser-ul din buzunar şi-l puse în braţe.

La Septembertide, Baum şi Hofer avură parte de o cină rafinată: pui fript cu cartofi de Jersey, pentru „gargară”, un excelent vin de Saucerre, oferit de căpitan. Îl băură pe terasă, încântaţi de frumuseţea golfului St. Aubin în noaptea argintată de razele lunii.

După câtăva vreme apăru caporalul, în uşă.

— Am pus totul la loc, domnule maior – îi raportă lui Hofer. Bucătăria este în ordine, v-am pregătit cafeaua şi laptele pe masă. Ce-aş mai putea face?

— Nimic, în seara asta – răspunse Hofer. – Micul dejun, la nouă fix. Ouă, şuncă, ori ce poţi procura. Acum eşti liber.

Caporalul pocni din călcâie şi se retrase.

— Ce noapte! – observă Baum.

— Ce zi, dragă Berger! – îi spuse Hofer. – Cea mai însemnată din viaţa mea.

— Aşa cum spui, dar cum abia urmează actul doi, nu ne-ar strica un pic de somn.

— Având în vedere rangul dumitale mai mare, vei ocupa apartamentul de sus. Eu voi dormi în dormitorul care se deschide din coridor. Ferestrele acestuia dau spre faţada clădirii, astfel voi putea urmări ce se întâmplă jos.

Urcară scările; Baum mai ţinea paharul în mână.

— La cât ne sculăm? – întrebă el.

— Dacă n-ai fi treaz la şapte şi jumătate, te trezesc eu – răspunse Hofer.

— Rommel s-ar trezi la cinci, dar nu poţi avea această pretenţie de la un biet artist! – zâmbi Baum. Închise în urma lui uşa apartamentului şi intră în dormitor prin vestibul. Camera era mobilată, bineînţeles, cu mobila proprietarului izgonit: un pat franţuzesc, două dulapuri, o masă de toaletă. Baum trase la o parte perdelele grele de catifea roşie, lungi până în podea, deschise uşa şi ieşi pe balcon.

De la această înălţime priveliştea era şi mai frumoasă,

văzându-se în depărtare portul St. Aubin. În tăcerea nopţii se auzea doar lătratul depărtat al unui câine.

În St. Helier camuflajul nu era total, din numeroase locuri se vedeau puncte luminoase: marea fremăta şi trimitea la mal horbote albe de spumă; din bolta înstelată picura lumina pe pământ, o noapte fantastică, un dar al lui Dumnezeu.

Baum îşi ridică paharul.

— L'chayim – spuse el încet. Îşi făcu loc printre perdele şi se întoarse în cameră lăsând uşa deschisă în urma lui.

În douăzeci de minute Martineau ajunse pe deal. Vegetaţia deasă şi scundă nu-l ajuta în căţărare, dar în apropierea zidului de beton, după cum observase, nu-i împiedica trecerea. Deşi trecuseră douăzeci de minute încă nu ştia ce vrea de fapt. Se căţăra pe zidul de beton şi se retrase sub umbra unui palmier. Uitându-se în sus, îi văzu pe Hofer şi pe Rommel, vorbind pe terasă.

Martineau asculta surprins dialogul. După ce ofiţerii intrară în camerele lor, traversă în fugă gazonul. Peste câteva minute apăru mareşalul pe balcon, privind întinderea golfului, îşi ridică paharul pentru toast.

— L'chayim – spuse în şoaptă şi intră în cameră.

L'chayim înseamnă „pentru viaţă" şi era cea mai veche urare evreiască, de pahar. Martineau trase nişte concluzii din acest gest. Se agăţă de balustrada balconului de jos şi se căţără în sus.

Heini Baum îşi scose Blue Max-ul, iar de pe gulerul tunicii Ordinul Cavalerului cu frunze de stejar, săbii şi diamante şi le puse pe masa de toaletă. Îşi scoase suporturile de cauciuc din gură, se privi în oglindă şi-şi trecu degetele prin păr.

— Nu-i rău, Heini, nu-i rău! Ce impresie ar avea şeful dacă ar şti că un evreu joacă rolul lui.

Îşi deschise tunica. În acest timp Martineau înşuruba amortizorul Carswell şi ieşi din spatele perdelelor. Baum îl observă imediat în oglindă şi, ca vechi soldat, şi-ar fi înşfăcat Mauser-ul de pe masă.

— Dacă aş fi în locul dumitale, n-aş face-o! – îl atenţionă Martineau. – Bună treabă au făcut cei care au îmbunătăţit tipul acesta de amortizor. Dacă aş fi tras în dumneata din spate nici n-

ai fi auzit. Şi-acum mâinile pe cap şi aşează-te!

— E vreun complot ţesut de SS împotriva mea? – întrebă Baum care-şi juca rolul în continuare. – Totdeauna am ştiut că Reichsführer-ul nu mă suportă, dar n-aş fi crezut că într-atâta.

Martineau se aşează pe marginea patului. Cu o mână scoase un pachet de Gitanes şi scutură din el o ţigară.

— Am auzit discuţia cu Hofer – spuse aprinzându-şi ţigara. – Te-a numit Berger.

— Te înşeli, cu siguranţă!

— Acum câteva minute cum vorbeai singur, deci, la subiect! În primul rând, dumneata nu eşti Rommel.

— Dacă spui?!

— În regulă, să mai încercăm! – propuse Martineau. – Dacă aş fi părtaş la complotul SS şi ar trebui să te omor la ordinul lui Himmler, n-ar avea rost s-o fac, dacă dumneata nu eşti Rommel. Fireşte, dacă totuşi…

Ridică PPK-ul. Baum inspiră adânc.

— Eşti foarte inteligent!

— Deci, dumneata nu eşti Rommel?

— Cred că-i clar.

— Cine eşti dumneata? Actor cumva?

— Un actor devenit soldat şi iar actor.

— Superb – mormăi Martineau. – L-am văzut anul trecut la Paris, asemănarea este surprinzătoare. El ştie că eşti evreu?

— Nu. – Baum îl privi fără înţeles pe Martineau. Spune-mi ce fel de ofiţer SS eşti dumneata?

— Nu sunt. – Martineau îşi odihni PPK-ul pe pat. – Sunt colonel al armatei britanice.

— Nu cred – gemu Baum surprins.

— Păcat că nu vorbeşti limba engleză, ţi-aş dovedi-o.

— Vorbesc – răspunse Baum într-o excelentă engleză. Am jucat la Londra, Leedes şi Manchester, „Regele mlaştinii” între 1935-1936.

— Şi te-ai întors în Germania? – se miră Martineau. – Ce nebunie!

— Părinţii mei – dădu din umeri Baum – ca toţi bătrânii nu credeau că se va întâmpla. Eu m-am ascuns în armată folosind identitatea cuiva care a murit în timpul unei explozii la Kiel.

Numele meu real este Heini Baum. Pentru Rommel sunt Erich Berger, caporal la regimentul 21, paraşutişti.

— Harry Martineau.

Baum şovăi o clipă, apoi strânse mâna întinsă de Martineau.

— Vorbeşti excelent limba germană!

— Mama a fost nemţoaică – explică Martineau. – Mărturiseşte-mi unde-i Rommel?

— În Normandia.

— Ce scop are această deghizare? Ori nici dumneata nu ştii?

— Teoretic, n-ar trebui să ştiu, dar şi eu ştiu asculta pe la uşi, ca toată lumea. – Baum scoase o ţigară din tabachera de argint a lui Rommel, o introduse într-un ţigaret de fildeş primit de la Rommel şi o aprinse. – Are o întâlnire secretă cu generalii Stulpnagel şi Falkenhausen, fiind vorba de un complot. Ei şi un grup de generali au înţeles că războiul e pierdut, de aceea vor să scape de Hitler. Aşa vor să împiedice distrugerea finală.

— S-ar putea – meditä Martineau.

— Toţi sunt nebuni – spuse Baum.

— Dumneata nu eşti de acord cu ei? Mă surprinde.

— Războiul e oricum pierdut. Totul e o problemă de timp, de aceea nu au sens intrigile. Căcăciosul de Himmler, mai devreme sau mai târziu, îi va trimite la spânzurătoare. Nu că m-ar deranja, că dacă ei nu l-ar fi ajutat la vremea aceea, Hitler n-ar fi ajuns la putere.

— E adevărat.

— Pe de altă parte nu sunt numai evreu, ci şi german. Acum câteva zile am avut ocazia să-l cunosc pe Rommel, este un om bun, dar nu-i de partea bună, asta-i tot. Acum ştii totul despre mine. Urmezi dumneata. De ce eşti aici?

Martineau îi povesti pe scurt de Kelso, dar nu-i vorbi de legătura lui cu acţiunea Overlord.

— Îţi doresc mult noroc! – îi spuse Baum, după ce Martineau tăcu. Din cele spuse nu va fi o sarcină uşoară să-l scoateţi pe compatriotul dumitale cu vaporul. Eu plec mâine noapte cu avionul; o călătorie uşoară şi rapidă.

În mintea lui Martineau totul deveni foarte clar privitor la rezolvarea situaţiei. Genial.

— Spune – îl întrebă – după acest rol eşti obligat să te întorci

la unitate?

— Probabil, da.

— Ceea ce înseamnă că în următoarele luni vei avea şanse să-ţi zboare creierii. Timpul invaziei nu mai este departe şi paraşutiştii vor fi în miezul ei.

— Cred şi eu.

— N-ar fi mai bine să mergi în Anglia?

— Glumeşti? – întrebă Baum împietrit. – De ce-aş face-o?

— Gândeşte-te! – Martineau se ridică de pe pat şi începu să se plimbe de colo colo prin cameră. – Care-i cel mai mare avantaj al acestei situaţii?

— Spune dumneata!

— Toată lumea face ce zici dumneata: de exemplu, mâine te duc la aeroport să te întorci în Franţa cu un Storch.

— Şi?

— Este acolo un JU52, avion poştal, care porneşte cam în acelaşi timp. Ce crezi, ce-ar spune, dacă mareşalul Rommel, înainte de decolare, însoţit de un Standartenführer, de un bărbat rănit şi de o tânără franţuzoaică, ar pretinde folosirea avionului în scopuri militare?

Baum zâmbi.

— N-ar avea nici o obiecţie!

— Cu un JU52, distanţa până în punctul cel mai apropiat din Anglia se face într-o jumătate de oră.

— Doamne sfinte! Serios vorbeşti?

— Ai vrea să mergi, sau nu în Anglia? Gândeşte-te bine; dacă nu te-ai fi întâlnit cu mine, mâine ai pleca în Franţa la mareşal şi, numai Dumnezeu ştie, ce-ţi rezervă viitorul. O nouă tentativă nereuşită împotriva Führer-ului ar putea avea urmări dramatice asupra lui Rommel. Bănuiesc că asta s-ar răsfrânge şi asupra anturajului său, şi să fim sinceri, Himmler şi Gestapo-ul ar avea toate motivele să te ia şi pe dumneata în colimator.

— Trebuie să recunosc, eşti foarte convingător, mânuieşti bine cuvintele! – spuse Baum.

Martineau aprinse o ţigară.

— Chiar dacă ai rămâne în viaţă, prietene, Berlinul va arăta ca o cărămidărie, ruşii vor sânge; aliaţii îi vor lăsa să-şi facă damblaua. – Privi în grădină printre perdele. – Nu, cred că

propunerea mea este unica posibilitate acceptabilă de un om inteligent.

— Ai face avere ca agent de asigurări – notă Baum şi continuă: Întâmplător, am un verişor în Leeds-ul englezesc, mai exact, în Yorkshire. Este singura mea rudă, dacă mai trăieşte. Am nevoie de cineva care să spună Kaddish-ul pentru mine. Asta este o rugăciune care se spune pentru morţi.

— Ştiu ce este – spuse Martineau răbdător. – Ne-am înţeles?

— Berlinul o cărămidărie. – Baum îşi scutură capul şi zâmbi. – Îmi place.

— Atunci, ne-am înţeles. – Martineau deşurubă amortizorul iar PPK-ul îl puse în toc.

— Ce se va întâmpla cu Hofer?

— De ce, ce-i cu el?

— Nici el nu-i om rău; nici noi nu suntem mai acătării decât el. N-aş vrea să i se întâmple ceva!

— Mă voi mai gândi, voi discuta şi cu prietenii mei. Mâine voi fi şi eu în suită, dar de data aceasta, să fii mai prietenos cu mine. Să găseşti o ocazie să mă întrebi în prezenţa lui Necker unde am tras, la care, eu îţi voi vorbi despre de Ville Place, o să-l laud cât e de frumos şi de plăcut. Dumneata să-i spui lui Necker că vrei să faci o vizită acolo, mai mult, să iei masa acolo. Insistă! Acolo vei afla detaliile.

— Actul trei scris atât de târziu că nu mai am timp să repet spuse Baum cu voce seacă.

— Ştii ce se răspunde la o chestie de asta? – îl consolă Martineau. – Asta-i show buisness – spuse alunecând printre perdele.

La câteva minute după miezul nopţii, Sean Gallagher şi Guido îl aduseră pe Kelso pe scările strâmte în camera lui Helen. Sarah stătea la uşa pe jumătate deschisă aşteptând semnul lui Helen din cealaltă parte de coridor. Când îl primi deschise uşa.

— Acum! le spuse celor dinăuntru.

Gallagher şi Guido îl scoaseră pe Kelso grăbiţi; scările din spate erau mai largi aşa că ajunseră în câteva minute în bucătărie unde-l aşezară pe un scaun. Helen închise uşa din spate cu cheia.

— Până acum a mers lin – respiră uşurat Gallagher. – Te simţi

bine, colonele?

Americanul părea agitat, totuşi, dădu zelos din cap.

— E un sentiment plăcut să te poţi mişca.

— Bine! Drumul prin pădure este mai scurt, în zece minute suntem la mine acasă.

Helen le făcu semn să tacă.

— Aud un zgomot de maşină.

Sarah stinse repede lampa şi se apropie de fereastră. Desfăcu perdelele; intră în curte.

— E Harry – îi linişti pe ceilalţi.

Helen aprinse lampa, iar Sarah îi deschise uşa lui Martineau, care intră foarte sprinten în bucătărie şi închise uşa după el. După cele întâmplate la Mont de Rocque, era bine dispus, plin de energie, iar pe obrajii palizi i se citea emoţia.

— Ce-i cu tine, Harry? – întrebă Sarah. S-a întâmplat ceva?

— Te cred, îţi spun mai târziu! Eşti gata de plecare?

— Ca niciodată! – răspunse Kelso.

— Atunci cât mai repede!

— Sarah şi cu mine mergem înainte să vedem dacă găsim tot de ce are nevoie – spuse Helen, luând două pelerine de ploaie din cuier. Una i-o dădu fetei, cealaltă o luă ea.

Stinse lampa din nou, deschise uşa şi se grăbi să treacă prin curte. Gallagher şi Guido îl ridicară pe Kelso, iar acesta se sprijini cu mâinile de gâtul lor.

— Eu mă duc în faţă – le comunică Martineau – dacă obosiţi să-mi spuneţi!

Îi lăsă să iasă din casă, apoi închise uşa şi se grăbi în faţă.

Lumina palidă a lunii se filtra printre ramuri şi lumina cărarea. Aerul era plin de mirosurile îmbătătoare ale florilor. Sarah o luă la braţ pe mătuşă-sa. Între ele plutea o atmosferă de intimitate; Sarah simţea iar căldura şi sentimentul de siguranţă pe care-l remarcase după moartea mamei ei, când Helen, îi întinsese nu numai mâna, ci chiar viaţa.

— Ce se va întâmpla după – întrebă Helen –, după ce vă veţi întoarce în Anglia?

— Presupunând că ne vom întoarce.

— Nu fi prostuţă, vei reuşi! Dacă cineva îşi cunoaşte meseria,

atunci Harry Martineau, da! Deci, ce va fi? Te întorci la spital ca infirmieră?

— Dumnezeu ştie! – oftă Sarah. – Serviciul ăsta a fost mereu provizoriu, ceea ce m-a interesat mereu sunt ştiinţele medicale.

— Da, îmi amintesc.

— Sigur, după toate acestea, cine ştie? Totul pare ca un vis nebun. Niciodată n-am cunoscut bărbaţi ca Harry, niciodată n-am trăit zile atât de emoţionante.

— Toate sunt trecătoare, Sarah, ca şi războiul. Nu-i pentru tine o astfel de viaţă, dar nici Harry Martineau! Să mă ierte Dumnezeu, dar el nu-i nici pentru sine!

La marginea luminişului, la câţiva metri de casa scăldată în lumină, se opriră.

— Nu am ce face – spuse Sarah. – Nu ştiu ce mi se întâmplă. Nebunie!

Kleist le observă de la fereastră de cum ieşiră dintre copaci. Îi bătu la ochi relaţia intimă dintre ele; ceva nu era în regulă aici. Inspectorul se ridică şi crăpă puţin uşa; spre marea lui surprindere femeile vorbeau englezeşte.

— A iubi pe cineva şi a fi îndrăgostit, sunt două lucruri total deosebite, dragă. Iubirea este o stare de supraîncălzire şi cu vremea trece, crede-mă! Hai înăuntru, în câteva clipe ajung şi ceilalţi. – Puse mâna pe uşă. – Mi se pare că este deschisă.

Atunci uşa se deschise brusc şi o mână îi înşfăcă pelerina.

— Înăuntru, Frau de Ville! – spuse dur Kleist, apăsând ţeava Mauser-ului de obrazul ei. – Mi-ar place să primesc o explicaţie la faptul că această curvuliţă de franţuzoaică, nu numai că vorbeşte impecabil englezeşte, pe deasupra îţi este şi prietenă.

Helen nu se putea gândi la nimic decât la ţeava rece care-i apăsa obrazul. Kleist îşi întinse mâna şi o trase pe Sarah de păr.

— Dacă aud bine, aşteptaţi pe cineva. Oare pe cine? – Se dădu înapoi, pe Sarah o trăgea de păr, iar arma o apăsa în continuare în carnea lui Helen. – Nici o prostie, că mă obligaţi să apăs pe trăgaci. – Brusc dădu drumul părului fetei. – Du-te! Trage perdelele! – Fata-i dădu ascultare. – Bine, aprinde lampa! Să fie totul aşa cum trebuie să fie. – La lumină, Sarah văzu faţa asudată a bărbatului, spaimă şi durere pe cea a lui Helen. – Vino înapoi!

Degetele i se încurcară din nou în părul fetei, Sarah se chirci

de durere, ar fi vrut să urle ca să-i atenţioneze pe ceilalţi, în acelaşi timp o vedea pe Helen cu capul dat pe spate, cu Mauser-ul sub bărbie. La auzul vocilor care se apropiau, Kleist, care duhnea de băutură începu să tremure de emoţie. Nu le dădu la o parte pe cele două femei decât în ultima clipă când uşa se deschise şi apărură Gallagher şi Guido, transportându-l pe Kelso.

— Harry, atenţie! – strigă Sarah, când, fiind ultimul, alunecă şi el pe uşă, dar strigătul ei deznădăjduit nu mai putea ajuta pe nimeni.

Kelso zăcea pe jos, Helen, Sarah şi bărbaţii lângă perete, cu mâinile ridicate. Kleist luă de la Martineau PPK-ul şi-l băgă în buzunar.

— SS-ul îşi recrutează oamenii din locuri foarte interesante.

Martineau nu răspunse, aştepta liniştit clipa potrivită. Inspectorul ajunse la Guido Orsini. Cu o mişcare experimentată îl percheziţionă.

— Nu te-am putut suporta niciodată, frumosule! – i-o aruncă dispreţuitor. Voi italieni mizerabili, ne-aţi adus totdeauna necazuri. Führerul trebuia să scape de voi, în primul rând.

— Are un stil seducător – zise Guido întorcându-şi capul către Gallagher.

Kleist îl făcu să-şi piardă pământul de sub picioare, apoi cu vârful pantofilor îl lovi între coaste. Se întoarse apoi înspre Gallagher şi-l percheziţionă repede; negăsind nimic, se retrase.

— Bine, căcăciosule, aştept de mult clipa asta!

Cu pumnul drept îl trăsni pe irlandez în şira spinării; acesta scoase un urlet şi căzu grămadă. Kleist îl lovea în coaste în timp ce Helen ţipa:

— Termină!

— Nici n-am început! – îl lovi pe Gallagher cu piciorul. – Ridică-te şi pune-ţi mâinile pe cap! – Generalul încercă să se ridice în patru labe, Kleist îl ajută cu piciorul. – Hai, mişcă gunoiule irlandez!

Gallagher se ridică zâmbind, cu mâinile pe lângă trup.

— Jumătate irlandez, jumătate din Jersey – spuse. – Cum îţi spuneam o combinaţie periculoasă.

Inspectorul îl lovi peste obraz cu dosul palmei.

— Am spus să-ţi pui mâinile pe cap!

— Cum doreşti!

Gallagher ţinea în mâna stângă, de câteva minute, cuţitul de curăţat peşte.

Braţul i-o luă înainte, se auzi o pocnitură când apăsă pe buton; lama străluci în lumina lămpii şi alunecă în carnea moale a bărbiei lui Kleist. Neamţul trase în perete, scăpă Mauser-ul şi căzu pe masă smulgând cuţitul din mâna lui Gallagher. Încercă să se ridice, dar alunecă încet pe jos. Se scutură de câteva ori spasmodic, apoi rămase nemişcat.

— Oh, doamne! – stigă Helen. Fugi în bucătărie şi începu să vomiteze.

— Du-te la ea! – îi spuse Martineau lui Sarah. Fata se duse după Helen. Martineau se ghemui lângă neamţ şi-şi scoase Watherul din buzunar. Se uită la Gallagher.

— Figura asta se învaţă la cursurile SAE. Dumneata de unde o cunoşti?

— Încă o moştenire de la bunicul meu – răspunse irlandezul.

— Merită toată atenţia bătrânul!

El şi Guido îl culcară pe Kelso pe canapea, în timp ce Gallagher, îşi recupera cuţitul. Avu nevoie de toată puterea ca să-l scoată din cadavru. Şterse lama de pelerina de ploaie a neamţului.

— Ce crezi, asta a fost vizită oficială?

— N-aş crede. – Martineau ridică sticla de şampanie goală. După părerea mea voia să se răzbune şi cum nu te-a găsit acasă, a hotărât să te aştepte până vii. Dădu din cap. – De data asta, aproape că i-a reuşit; figura asta ar fi constituit începutul carierei nenorocitului.

— Ce vom face acum? – întrebă Kelso. – Acest interludiu ne poate distruge planurile; dacă un gestapovist nu se prezintă la serviciu, sigur, încep să-l caute.

— Nici un motiv de panică! – Martineau acoperi cadavrul cu un pled. – Toate se rezolvă. Mai întâi să-i găsim maşina, trebuie să fie pe aproape!

Guido dădu de Renault la vreo zece minute. Fluieră; Martineau şi generalul apărură în câteva clipe.

— Ce să facem cu ea? – întrebă italianul.

— Are dreptate Kelso, dacă Kleist nu merge la Silvertide, Müller îl va căuta în toată insula – spuse Gallagher. – Deci, ce facem?

— Foarte simplu. A băut şi a părăsit şoseaua – răspunse Martineau.

— Şi-a căzut într-o prăpastie – adăugă Guido.

— Exact. – Martineau se întoarse spre general. – Cunoşti un loc unde se poate întâmpla aşa ceva? Să nu fie prea departe, dar destul de departe de noi, să nu fim bănuiţi!

— Da, răspunse Gallagher – cred că ştiu unde este locul acela.

— Minunat! Dumneata mergi înainte cu Renault-ul iar eu te urmez cu Kubelwagen-ul.

— Mă duc şi eu? – întrebă Guido.

— Nu – răspunse Martineau. – Dumneata ţii frontul aici. Mă duc după Kubelwagen. Voi doi duceţi Renault-ul la vilă şi puneţi-l pe Kleist în portbagaj! – se răsuci pe călcâie şi plecă în grabă.

Când Martineau reveni la vilă, cadavrul lui Kleist era în portbagaj, iar Gallagher gata de drum.

— În cât timp ajungem acolo? – întrebă Martineau.

— Locul este în partea depărtată a localităţii La Moye Point. Generalul desfăcu o hartă turistică veche. Vreo zece, cincisprezece minute în orele de dimineaţă.

— E posibil să întâlnim patrula?

— Poliţia noastră, dacă nu e necesar, nu colaborează cu inamicul.

— Dar nemţii?

— Ocazional, poliţia militară patrulează, dar cred că până la La Moye Point nu vom întâlni nici un suflet.

— Bine, atunci, spor la lucru! – Martineau îl privi pe Guido şi pe cele două femei din uşă. – Aşteptaţi-mă aici, trebuie să discutăm.

Gallagher avusese dreptate. De la Noir Mont până la Woodbine şi pe calea Red Houses nu s-a întâmplat nimic. Nici pe Route Orange ce ducea spre Corbier Point nu se întâlniseră cu nimeni. Gallagher coti pe un drum îngust, opri Renault-ul şi coborî.

— La dreapta noastră, jos lângă Corbier este o fortificaţie, iar

în stânga noastră o baterie de artilerie, la vreo două sute de metri de aici. Acolo riscul conducerii maşinii este permanent neexistând parapet.

— Bine! Lăsăm aici Kubelwagen-ul.

Martineau luă o canistră de benzină şi urcă pe suişul din extrema maşinii. Gallagher conduse pe drumul plin de hârtoape până la marginea stâncilor; în stânga drumul era abrupt, iar povârnişul stâncos ducea spre mare.

— Aici e bine! – lovi Martineau în acoperişul maşinii. Gallagher frână, coborî şi se îndreptă spre portbagaj. Cu Martineau împreună îl scoaseră pe Kleist, îl aşezară pe scaunul din faţa volanului. Gallagher porni motorul şi când închise uşa mortul căzu în faţă.

— Eşti gata? – îl întrebă în şoaptă pe Martineau?

— Încă un minut. Deşuruba canistra de benzină şi stropi bine locul de la volan şi costumul nemţesc al mortului. – O.K. Cale liberă!

Gallagher trase frâna de mână, lăsă motorul să meargă în gol, întoarse volanul în stânga şi împinse maşina.

— Atenţie! – strigă Martineau. Aprinse un chibrit şi-l aruncă pe scaunul mortului.

Pentru o clipă avu impresia că se stinse, dar când maşina ajunse la marginea prăpastiei, ardea cu flăcări mari, galbene. Cei doi bărbaţi fugiră înapoi pe drum; în spatele lor se auzi o izbitură teribilă urmată de o explozie scurtă.

— Aşează-te în spate! Şi trage-te în jos dacă ne întâlnim cu cineva! – îi spuse Martineau generalului când ajunseră la Kubelwagen.

Totul se petrecu prea simplu să poată continua aşa: peste cinci minute dinspre Corbier Road, trecând pe Route du Sud, Martineau observă la marginea drumului doi poliţişti pe motociclete. Unul păşi pe drum, i se văzu mâna ridicată în lumina lunii. Martineau încetini.

— Poliţia militară – îi şopti lui Gallagher. Rămâi jos! – Ieşi din maşină. – E vreo problemă?

La vederea uniformei cei doi poliţişti luară poziţia de drepţi. Unul avea în mâna stângă o ţigară aprinsă.

— Oh, văd că faceţi o pauză de ţigară – le reproşă Martineau.

— Standartenführer, ce-am putea răspunde? – spuse bărbatul.

— Dacă-mi ceri părerea, n-aş zice nimic în locul dumitale! – Avea în voce „ceva” ameninţător. – Ei, ce doriţi?

— Nimic, Standartenführer, numai că rar se văd autovehicule în această zonă la orele dimineţii.

— V-aţi făcut datoria – Martineau îşi scoase actele. – Adeverinţa SD. Hai, omule, grăbeşte-te! – îşi ridică el vocea.

Poliţistul controlă cu teamă adeverinţa şi cu o mână tremurândă o restitui.

— Totul e în ordine.

— Bine! – Martineau se reaşeză în maşină. – Cât priveşte fumatul, vă sfătuiesc, pe viitor să fiţi mai precauţi!

După o distanţă apreciabilă, Gallagher întrebă:

— Cum dracu’ poţi juca cu atâta convingere rolul nazistului?

— Problemă de experienţă – răspunse Martineau şi trecu pe Red Houses spre La Route Orange.

La vilă, Sarah le deschise uşa.

— A mers bine? – întrebă ea.

— Perfect – răspunse Gallagher. – Am împins maşina de pe o stâncă de la La Moye. Pentru mai multă siguranţă am şi aruncat-o în aer.

— A fost nevoie? – Helen se înfioră.

— Am vrut să-l găsească – explică Martineau. – Dacă paza de ţărm, de la fortificaţii, îşi deschide puţin ochii poate vedea flăcările. Pe de altă parte, dacă s-ar prezenta bine, nimeni n-ar crede că putea conduce cu gâtul tăiat.

— S-a terminat cu bine? – întrebă Kelso.

— La întoarcere am fost opriţi de o patrulă a poliţiei militare – recunoscu Gallagher. Pe mine nu m-au văzut, fiind ascuns sub bancheta din spate, iar Harry a jucat rolul nazistului. Nu vă faceţi griji.

— Deci mai rămâne ca Guido să ia legătura cu Savary – spuse Sarah.

— Nu – răspunse Martineau – au intervenit schimbări importante.

Ceilalţi rămaseră uimiţi.

— Isuse Cristoase, ce-ţi umblă prin minte? – rosti Gallagher.

Martineau îşi aprinse o ţigară, stând cu spatele la cămin spuse:

— Dacă vă aşezaţi, vă spun!

Capitolul 14

A doua zi, în jur de nouă dimineaţa, Gallagher se duse la St. Helier cu doi saci de cartofi, pe platforma camionului. De data asta nu mai intră pe la piaţă, ci se duse direct pe Wesley Street, la vechiul garaj, transformat acum în magazie de alimente a armatei. Îşi alesese această oră, deoarece camioanele cu alimente pentru diferite unităţi militare plecaseră pe la opt şi jumătate.

Feldwebelul Klinger şedea în cuşca de sticlă şi-şi lua micul dejun: cârnaţ, ouă, slănină, ca un adevărat englez. Gallagher constată pe loc calitatea naturală a cafelei.

— Bună dimineaţa, Herr General! Ce mi-ai adus?

— Doi saci de cartofi, dacă te interesează şi vreau, în schimb, conserve de orice fel şi cafea! – Fură o bucăţică de slănină din farfuria lui Klinger. – De câte ori te văd, mănânci.

— De ce n-aş mânca? Singura mea bucurie în viaţa asta păduchioasă! Hai, bea a o cafea! – Neamţul îi turnă din lichidul aburind. – De ce sunt oamenii nebuni? Înainte de război aveam un restaurant drăguţ în Hamburg, n-aveam treabă cu clientela. Se descurca şi nevastă-mea singură, dar săptămâna trecută o bombă a lovit clădirea. Bineînţeles, nici urmă de ajutor.

— Hans, abia de-acum urmează grosul – spuse Gallagher. În curând ţărmurile Europei vor fi pline de Tommy şi de Yankie. Pe de-o parte ei, pe de altă parte ruşii, toţi vor merge în cadenţă în Vaterland. Dacă-ţi mai rămâne restaurantul, te poţi considera un om norocos, deoarece marca imperială pe care ai adunat-o nu va avea mai mare valoare ca hârtia pe care este imprimată.

Klinger îşi şterse gura cu dosul mâinii.

— Nu mai continua că-mi trece pofta de mâncare!

— Fireşte, specia asta de bani nu-şi pierde niciodată din valoare. – Gallagher scoase o monedă din buzunar, o puse pe unghia degetului mare şi o aruncă în sus, o prinse şi o trânti pe masă, în faţa neamţului.

Klinger privi cu respect şi cu teamă moneda.

— O liră sterlină engleză.

— O liră sterlină de aur – preciză Gallagher.

— E veritabilă?

— Am mai păcălit pe cineva? – Gallagher scoase la iveală un săculeţ, de pânză. – Mai am patruzeci şi nouă.

Îl puse pe masă. Klinger răsturnă monedele şi le mângâie cu mâinile.

— În regulă. Ce vrei pentru ele?

— O uniformă de marină militară. – îngăimă Gallagher. – Nu-i cine ştie ce filozofie, cum ar spune amicii noştri americani. Magazia-i plină de ele.

— Imposibil – zise Klinger. – Cu totul şi cu totul imposibil.

— Bocanci, palton şi chipiu, complet. Avem nevoie pentru piesa de teatru care va fi prezentată la un azil din St. Brelade. Este vorba de un marinar neamţ care se îndrăgosteşte de o fată din Jersey. Părinţii fetei…

— Termină cu vorbăria! Piesă? Ce fel de piesă?

— Bine – dădu din umeri Gallagher. – Dacă nu te interesează, nu te interesează.

Începu să adune monedele, dar Klinger îl opri.

— Ştii bine, Herr General, că GFP-ul din Silvertide ar fi foarte curios să afle la ce-ţi trebuie uniforma.

— Sigur, ştiu. Numai că noi nu-i implicăm. Cred că nu ţi-ar conveni să facă cercetări pe-aici. Cantitatea aceea mare de băutură, ţigări, conserve… să nu mai vorbim de cafea şi de şampanie.

— Destul! Termină!

— Ştiu că-i primăvară – continuă fără întrerupere Gallagher –, dar nici acum nu-i prea sănătos să faci serviciul pe frontul rusesc. Într-un regiment disciplinar.

Din vocea lui se simţea clar ameninţarea şi perspectiva era înspăimântătoare pentru ca Klinger să mai stea pe gânduri. Căzu

în capcană, îi părea rău că intrase în afaceri cu acest irlandez, dar era târziu pentru tânguiri. Era nevoit să-i dea ce cere şi să spere în cele mai bune lucruri!

— În regulă, te ascult. – Klinger mătură monedele de pe masă direct în buzunar. – Totdeauna mi-a plăcut teatrul, ar fi o cinste pentru mine să iau parte în vreun fel la sprijinirea lui.

— Ştiam că pot să mă bazez pe dumneata! Aici sunt măsurile – puse pe masă o hârtie.

La ora zece, coloana părăsi Septembertide şi prin Beaumont şi Bel Royal, Victoria Avenue ajunse la St. Helier. Se opriră mai întâi la Castelul Elisabeth; fluxul trecuse. Parcară maşinile în faţă la Grand Hotel, apoi se urcară pe un transportor blindat. Vehiculul porni pe drumul de pe dig, ridicând în urma şenilelor nori mari de nisip.

— În timpul fluxului digul se acoperă de apă, Herr Marschall – explică Necker.

Baum se simţea în elementul lui; întâmplările nopţii îl umpleau de o emoţie plăcută. Îl văzu pe Martineau în cealaltă parte a vehiculului, cu Müller şi cu un grup de tineri ofiţeri. Se întrebă dacă nu visase. Nimeni n-ar putea juca mai bine rolul unui nazist ca Martineau, dar nici el nu-i mai prejos în rolul mareşalului.

Transportorul se opri în poarta castelului, iar ocupanţii lui coborâră.

Pe vremea lui Napoleon, englezii foloseau acest loc ca să-i ţină departe pe francezi. Câteva din tunurile vechi mai sunt aici.

— Iar acum le întrebuinţăm noi ca să-i ţinem departe pe englezi, zise Baum. Ironia vremurilor, nu-i aşa?

Când trecură peste şanţul de apărare, Martineau se apropie de Baum.

— Ca fapt divers, Herr Field Marschall, v-aş face cunoscut că pe vremea reginei Elisabeta, Sir Walther Raleigh de-aici guverna insula.

— Într-adevăr? – spuse Baum. – A fost un om extraordinar: militar, marinar, muzician, poet şi istoric.

— Care a mai găsit timp şi pentru aclimatizarea tutunului în Occident – adăugă Martineau.

— Numai pentru acest merit i s-ar cuveni câte o statuie în

fiecare oraş! – spuse Baum. – Îmi amintesc campania militară din Italia în 1917. Am trăit vremuri groaznice, cred că numai ţigara ne-a mai ţinut sufletul, în tranşee.

Hofer, în compania lui Necker, mergea alene urmându-i de aproape pe cei doi ofiţeri. La o oră după controlul tuturor bateriilor de tunuri şi al cazematelor se întoarseră la transportor, care-i duse acolo unde îşi lăsaseră maşinile.

În acelaşi timp, între stâncile de la La Moye, un grup de tehnicieni militari se străduia să tragă din prăpastia abruptă, caporalul legat de celălalt capăt al funiei. În sfârşit, îl traseră şi acesta îşi dezlegă funia. Maiorul care trebuia să stabilească detaliile exacte, îl servi cu o ţigară.

— Nu arăţi prea bine.

— Nici dumneata n-ai arăta mai bine. Şoferul acela arată ca o bucată de carne arsă.

— Actele?

— Au ars cu hainele deodată. Maşina este un Renault al cărui număr de înmatriculare am reuşit să-l notez.

Maiorul şi-l notă.

— Poliţia e liberă să-şi pornească ancheta. – Se întoarse spre militari. – Bine, vă puteţi întoarce la unitate!

În Gorey, pe ţărmul de est al Jersey-ului, se află Mont Orgeuil, unul dintre cele mai frumoase castele din Europa. Nemţii l-au echipat cu baterii de coastă. În castel îşi instalaseră două regimente, cartierul general. Baum le vizită pe amândouă. Urcă şi în turnul de control ridicat în cea mai înaltă parte a castelului şi scrută ţărmurile franceze, care se vedeau clar prin lunetă. În acel moment nu era nimeni lângă el, afară de Hofer.

— Totul e-n ordine? – întrebă Baum cu luneta la ochi.

— Vogel pare foarte interesat – spuse încet Hofer.

— Vroia să-mi vorbească şi n-am avut nici un motiv să-l refuz – răspunse Baum. S-a simţit bine cu mine, domnule maior. Mă străduiesc să câştig simpatia tuturor. Nu asta trebuie să fac?

— Ba da – spuse Hofer. – Să nu mă înţelegi greşit, joci excelent. Fii prudent!

Necker se ivi lângă el, iar Baum observă:

— Locul acesta este fantastic! Aş dori să văd câte ceva din ţinut şi o fortificaţie construită în apropierea unui sat.

— Cum doriţi, domnule mareşal.

— Apoi aş lua masa.

— Am luat măsuri: cei de la popota ofiţerilor speră că-i veţi onora cu prezenţa.

— Nu, Necker! Mi-a trecut altceva prin minte. Aş fi curios cum trăiesc oamenii pe insulă. Vogel mi-a spus că este găzduit într-o casă de localnici, Ville Place. Cunoşti locul?

— Da, domnule mareşal. Proprietăreasa, Mrs. Helen de Ville, soţia înstăritului ofiţer al armatei britanice, Mr. De Ville, este o persoană captivantă.

— Şi să locuieşti acolo e o bucurie, după părerea lui Vogel. Cred că luăm masa la ea. Mrs. de Ville nu va avea nimic împotrivă, mai ales, dacă asiguraţi mâncarea şi vinul. – Îşi ridică privirea spre cerul senin. – Este o zi ideală pentru un picnic.

— Aveţi dreptate, domnule mareşal. Scuzaţi-mă, mă duc să dau ordinul.

Peste zece minute, când ieşeau pe poarta castelului, la locul de parcare întâlniră un poliţist militar pe motocicletă. Trase lângă Greiser, care stătea la volanul Citröenului lui Müller. Greiser citi mesajul, coborî din maşină, se apropie cu grabă de Müller care discuta cu câţiva ofiţeri. Martineau fiind aproape, auzi tot.

— Prostu’ dracului – sâsâi Müller mototolind hârtia. – Bine, ne ducem acolo.

Schimbă câteva cuvinte cu Necker, apoi urcă în Citröen cu Greiser şi plecară.

Martineau se apropie de Necker.

— Müller părea foarte agitat.

— Da – recunoscu Necker. – A primit un mesaj care-l anunţa că un colaborator de-al lor a murit într-un accident de maşină.

— Groaznic! – Martineau îl servi cu o ţigară. – Permite-mi să-mi exprim admiraţia pentru organizarea acestei acţiuni într-un timp atât de scurt.

— Facem tot ce trebuie. La urma urmelor, Rommel nu este un musafir oarecare.

— Dar sunt sigur că vei respira uşurat după ce va fi zburat cu Storch-ul. După sau înaintea avionului poştal?

— După părerea mea va pleca pe întuneric. Poşta pleacă pe la opt, din acelaşi motiv.

— Nu-ţi face griji, domnule maior – zâmbi Martineau –, sunt sigur că va fi aşa. Voi vorbi personal cu el despre asta.

Mareşalul merse în zona de coastă împădurită St. Peter, la un cuib de mitraliere, de unde se deschidea o perspectivă spre golful St. Ouen. Intră în vorbă cu echipajele, fumă câte o ţigară oferită de câte unul. Avu un succes senzaţional, recunoscut şi de Necker, care, oricum îşi bătea capul, nu putea să-şi dea seama de unde avea mareşalul atâta energie.

Vizitară toate colţurile complexului de apărare şi se întorceau prin pădure, când se întâmplă un lucru deosebit. Ieşind dintre copaci, cu Baum în frunte, întâlniră un detaşament de muncă la repararea drumului. Cei mai nenorociţi oameni văzuţi de Baum, cu haine murdare şi zdrenţăroşi.

— Cine sunt ăştia? – întrebă el.

— Ruşi, domnule mareşal, câţiva polonezi şi comunişti spanioli.

Nici unul din cei de jos nu-l observară, nici măcar grădinarul care fuma pe o buturugă, cu puşca pe genunchi. Din pădure, se ivi o căruţă trasă de un cal slab, condus de o tânără cu batic în cap şi cu salopetă. Din spatele căruţei o fetiţă arunca morcovi prizonierilor, când trecea pe lângă ei.

Gardianul german începu să ţipe şi să alerge după căruţă, prinse calul de dârlogi obligându-l să oprească. Îi spuse ceva femeii, se duse în spate şi smuci cu brutalitate copila din căruţă, o pălmui, iar pe femeia hotărâtă să-i vină în ajutor o trânti la pământ.

Baum nu scoase un cuvânt, dar furios, coborî panta năvalnic ca o furtună. Gardianul îşi ridica braţul pentru a-i da copilei un nou pumn, când Baum îi prinse încheietura şi-i răsuci mâna la spate. Gardianul se întoarse spre el; accesul de furie de pe chipu-i se transformă în surpriză. Baum îl plesni peste gură cu pumnul. Gardianul căzu în genunchi, apoi în patru labe.

— Domnule maior Necker – strigă mareşalul. – Ţi-aş fi îndatorat dacă l-ai aresta pe animalul ăsta. – Fără să ţină seama de ceilalţi se întoarse spre femeia care strângea fetiţa în braţe. –

Numele dumneavoastră, Fräulein? – întrebă englezeşte.

— Jean le Couteur.

— Dar al copilei? – Baum o ridică în braţe.

— Sora mea, Agnes.

— Eşti o fetiţă foarte curajoasă, Agnes le Couteur. – O puse pe căruţă, se întoarse şi o salută pe tânără. – Regret mult.

Tânăra îl privi o clipă, prinse calul de dârlogi şi porni. Înainte de a dispărea printre copaci, fetiţa îi făcu semn cu mâna. Ofiţerii prezenţi izbucniră în râs. Baum îl privi pe Necker.

— Şi-acum după ce ne-am salvat onoarea, cred că putem merge la masă la de Ville Place.

Müller stătea la marginea prăpastiei cu Greiser şi privea epava Renault-ului de jos.

— Maşina s-a aprins – spuse Greiser. – După părerea plutonierului, Kleist este de nerecunoscut din cauza arsurilor.

— Îmi pot imagina. – Müller dădu din cap. – Să sperăm că vor reuşi să scoată cadavrul până diseară. Să i se facă o autopsie temeinică şi foarte discretă. Să nu se afle că a condus sub influenţa băuturii.

— Ce-o fi căutat aici? N-o vom şti niciodată.

— Singurul fapt ştiut de noi e că aseară a băut mult. Intră în legătură cu poliţia militară! Poate i-o fi văzut cineva maşina în zonă! – îl îndrumă Müller. – Mă duc înapoi la petrecere, iau Citröenul. Cere împrumut o maşină de la Poliţia Militară. Dacă afli ceva, să mă anunţi imediat.

Plutonierul de la popotă cu oamenii lui au adus alimente şi vin din belşug, de la Clubul Ofiţerilor din Bagatelle. Fără nici o jenă, scoaseră mesele şi scaunele din casă, pregătindu-le pentru întâlnire. Plutonierul îi aduse la cunoştinţă lui Helen, în mod politicos, dar cu destulă energie, că mareşalul putea sosi în orice clipă, de aceea ar aprecia-o dacă nu le-ar sta în cale.

Helen se retrase în camera ei. Îşi găsi cu greutate, în dulapul de haine, o rochie verde crud, de vară, din vremuri bune. Abia o îmbracă, se auziră bătăi în uşă. Intră Sarah.

— Te pregăteşti pentru rolul de gazdă?

— N-am de ales, ori am? N-aş avea nici de-ar fi mareşal

adevărat. – Îşi pieptănă părul pe spate şi-l prinse cu piepteni de fildeş.

— Eşti foarte elegantă – observă Sarah.

— Şi tu.

Sarah purta un palton închis la culoare, iar peste părul prins în agrafe, o pălărioară elegantă.

— Trebuie să fiu la înălţime. – Nu mi-ar părea rău să fim deja după sidrofia asta.

— Mai avem puţin, scumpa mea. – Helen o îmbrăţişă o clipă, se întoarse şi-şi aranjă rochia.

— Ce zice Sean, nu v-aţi răzgândit? Nu veniţi cu noi?

— Doamne fereşte! Îţi poţi închipui ce-ar deveni de Ville Place fără mine? Ralph n-ar avea unde veni acasă. Şi nu uita, Gallagher este neutru în acest război! Nici eu nu trebuie să-mi fac griji. Tu şi Vogel aţi sosit aici ca oaspeţi neinvitaţi, iar dacă nu mai avem posibilitate, Guido îmi va ţine spatele.

— Serios, eşti o femeie nemaipomenită! – spuse Sarah.

— Fiecare femeie este nemaipomenită, scumpa mea. Şi trebuie să fim pentru fericirea noastră. Lumea aceasta este a bărbaţilor. – Se duse la fereastră. – Da, bănuiam. Au sosit. – Se întoarse zâmbind spre nepoată-sa. – Nu uita esenţialul: să vorbeşti numai franţuzeşte!

— Voi avea grijă.

— Bine. Atunci, hai pe câmpul de luptă. Cobor eu prima. Acordă-mi câteva minute! – ieşi.

Când coborî în sufragerie, Sarah îi găsi pe Guido şi pe Feldt Bruno cu alţi trei ofiţeri. Umblau fără rost prin sală şi uneori mai priveau pe fereastră.

— Ah, Mademoiselle Latour – o salută Guido în limba franceză. – Eşti răpitoare ca totdeauna. Mareşalul a sosit adineaori.

Coborâră scările spre curte. Helen, pe care o prezentase Necker, discuta cu Baum. Sarah îl observă şi pe Martineau în spatele ofiţerilor. Cineva luă paltonul de piele, bastonul şi mănuşile mareşalului, apoi se întoarse iar la Helen. Îşi netezi haina şi continuă în limba engleză.

— Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră, Mrs. de Ville. Poate c-am fost insistent, dar doream să văd o casă seniorială din Jersey. De Ville Place mi-a fost călduros recomandată.

— Deşi este destul de modestă faţă de altele, domnule mareşal. St. Ouen, de exemplu, este mai pitorească.

— Dar asta este primitoare, foarte primitoare. Grădina, florile, palmierii şi acolo jos, marea... orbitoare orgie de culori. – Îi oferi galant braţul. – Şi-acum, mi-ar face plăcere, să ne onoraţi. Puţin homar? Sau şampanie? Poate uităm războiul pentru câteva minute.

— Greu va fi, domnule mareşal, dar încerc. Îl luă de braţ şi, în pas de plimbare, se duseră la masă.

După amiaza începu bine. Guido ceru permisiunea să facă fotografii şi mareşalul îşi dădu consimţământul. Îi adună în jurul lui pe toţi ofiţerii, pe Martineau alături de el. Cu acest intermezzo, Baum înscria un nou succes. Necker era deja la al patrulea pahar de şampanie, în compania lui Hofer şi a lui Martineau.

— Văd că se simte bine mareşalul.

Hofer aprobă.

— Sigur! Acest loc este minunat, iar gazda fermecătoare.

— Deşi puţin retrasă – observă Martineau acru. – Prea bine educată ca să se exteriorizeze. Înalta societate engleză.

— Poate – spuse Necker rece. – Se înţelege. Soţul ei este maior în armata britanică.

— Chiar de aceea este inamica Reichului, sper că nu-i nevoie să vă amintesc acest lucru.

Martineau ridică un alt pahar de şampanie şi-i părăsi pe cei doi nemţi. Guido o fotografie pe Sarah înconjurată de ofiţerii de marină. Fata îi făcu semn lui Martineau să li se alăture.

— Max, aş vrea o fotografie cu tine!

El zâmbi cu dezinvoltură şi-i întinse paharul lui Bruno.

— De ce nu?

Ceilalţi se dădură la o parte. Martineau şi Sarah stăteau alături în lumina soarelui, iar lui Sarah îi trecu prin minte ceea ce-i spusese mătuşă-sa şi avu un sentiment straniu. Se agăţă puternic de braţul bărbatului ca pentru a nu-l pierde.

Guido zâmbi.

— Asta-i. Aşa e bine.

După ce-i fotografie, Martineau îşi luă paharul de la Bruno.

— Eu am treabă cu mareşalul. N-ai vrea să te ocupi de Anne-

Marie, locotenente? – îl întrebă pe Guido şi plecă.

Îl observă pe Müller care abia sosise. Căpitanul vorbea cu Necker. Din spatele lor apăru o motocicletă a poliţiei militare, avându-l pe Greiser în şa. Martineau se opri, şi urmări cu atenţie evenimentele. Greiser coborî, îşi sprijini motocicleta, se duse spre Müller, care, scuzându-se faţă de Necker, se retrase cu el. După ce-l ascultă pe tânărul plutonier, Müller privi căutând parcă pe cineva. Când ochii i se opriră pe Martineau, căpitanul se duse înspre el.

— Am putea schimba câteva cuvinte între patru ochi, Standartenführer?

— Fireşte – răspunse Martineau. Părăsiră societatea şi se retraseră sub copaci. – Ce pot face pentru dumneata?

— Kleist a murit ieri noapte. O treabă murdară. S-a prăbuşit cu maşina într-o prăpastie la La Moye.

— Neplăcut – recunoscu Martineau. – A băut?

— S-ar putea – răspunse Müller cu precauţie. – Problema e că nu găsim nici o explicaţie, ce căuta în locul acela pustiu?

— Nu-i vreo femeie la mijloc? – îi sugeră Martineau.

— N-au găsit alt cadavru.

— E destul de misterios, dar nu înţeleg, ce legătură are asta cu mine? – întrebă Martineau.

— I-am întrebat pe cei de la Poliţia Militară dacă patrulele lor au văzut maşina lui Kleist în zonă.

— Şi au văzut-o?

— Nu. Dar au văzut Kubelwagen-ul dumneavoastră în zori pe la două, de altfel v-au şi oprit pe Route du Sud.

— Într-adevăr – recunoscu Martineau liniştit – dar ce legătură are asta cu accidentul lui Kleist?

— Dacă cineva vrea să ajungă acolo unde Kleist şi-a pierdut viaţa, e necesar să treacă pe Route du Sud ca să ajungă pe Calea Corbier.

— Treci la subiect, Müller. Mă aşteaptă mareşalul.

— Bine, în ordine, Standartenführer. Vreau să ştiu ce făceaţi acolo la ora două dimineaţa.

— Răspunsul e simplu. Am executat ceea ce mi-a ordonat Reichsführer-ul; la întoarcerea la Berlin, în informarea despre Jersey, referirile la dumneata nu vor fi dintre cele mai bune.

Müller îşi încreţi sprâncenele.

— Ai vrea să dezvolţi subiectul, Standartenführer?

— În primul rând, siguranţa – începu Martineau. – Adică, lipsa ei. Da, Müller, în zori, pe Route du Sud m-au oprit doi poliţişti militari. Am părăsit de Ville Place la miezul nopţii, am trecut prin valea St. Peter, sus în sat, apoi prin Greve de Lecq. Peste o oră eram în L'Etacq, în nordul golfului St. Ouen, şi pe o scurtătură din Les Landes m-am dus înapoi. Acesta este un teren de apărare, nu?

— Da, Standartenführer.

— Aceste locuri dispun de foarte multe muniţii, nu-i aşa?

— Ba da.

— Mă bucur că recunoşti. Apoi am condus spre farul de la Corbier de-a lungul golfului, pe Route du Sud. Într-adevăr m-au oprit doi poliţişti militari pe care i-am tulburat din pauza de fumat. Înţelegi unde vreau să ajung, Müller? – Faţa îi deveni serioasă şi ameninţătoare. – Am făcut turul insulei în orele dimineţii, ajungând în mai multe puncte ale sistemului nostru de apărare şi numai o dată am fost oprit. – Îşi ridică vocea, încât ofiţerii din jur s-au întors curioşi la ei. – După dumneata este normal?

— Nu, Standartenführer.

— Atunci vă propun să schimbaţi cât mai repede situaţia. – Martineau îşi puse paharul pe o masă din apropiere. – Cred că l-am făcut pe mareşal să mă aştepte prea mult.

După ce plecă, Greiser se apropie de căpitan.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic important. Zice că a fost într-o tură de control şi în două ore a fost oprit o singură dată pe Route du Sud.

— Şi dumneata crezi, căpitane?

— Nu-i imposibil – răspunse Müller. Din păcate, nu mă pot sprijini decât pe flerul meu de poliţist. Vogel a umblat prin zonă, iar mie nu-mi plac coincidenţele întâmplătoare.

— Ce trebuie să fac?

— Dacă vor reuşi să scoată cadavrul nenorocitului de Willi, să se facă o necropsie. Chiar dacă se va afla că a fost beat, noi vom şti exact ce vrem.

— Am înţeles, domnule căpitan! Mă voi ocupa de treaba asta. – Greiser se duse la motocicletă, se sui pe ea şi plecă.

Baum discuta cu Helen şi cu câţiva ofiţeri, dar la apropierea lui Martineau se întoarse spre el:

— Ah, ai sosit, Vogel. Îmi exprim mulţumirile mele cordiale pentru că mi-ai atras atenţia asupra acestui loc minunat.

— Mă bucur că vă place, Herr Field Marschall.

— Hai, să facem o plimbare! Între timp vreau să ştiu ce-i nou la Berlin! – Îi sărută mâna lui Helen. – Mă ierţi Fräu de Ville?

— Oh, fireşte, domnule mareşal.

Martineau şi Baum traversară gazonul în direcţia copacilor.

— Începe să semene din ce în ce mai mult cu o piesă de proastă calitate – observă Baum.

— Da, dar acum n-avem timp să discutăm cum ar fi făcut Brecht. Vom face în felul următor. Avionul de poştă decolează pe la opt. Se presupune că şi dumneata vei zbura pe la aceeaşi oră cu Storch-ul.

— Şi?

— La ora şapte voi fi la Septembertide. Îi duc pe Sarah şi pe Kelso, el va purta uniforma Kriegsmarine şi va fi foarte pansat.

— Ce va zice Hofer?

— Va face ceea ce-i vom spune. Am o seringă cu o doză puternică de calmant, prin bunăvoinţa doctorului care l-a tratat pe Kelso. O singură doză îi asigură un somn de mai multe ore. Îl închidem în dormitor.

— Când?

— Ideal ar fi când vă întoarceţi la Septembertide, pe la cinci. Scapă de Necker şi de ceilalţi, iar pe mine invită-mă la un pahar.

— Cum vom explica lipsa lui de la aeroport?

— Simplu. Necker va fi acolo cu garda ca să-l conducă. Atunci îl anunţi că vrei să călătoreşti cu poşta. Nu poţi să le-o spui mai devreme, căci Hofer ar afla. Îi spui lui Necker că medicul şef al spitalului militar ţi-a vorbit despre acest marinar care fusese rănit noaptea trecută în convoi şi care avea nevoie de tratament urgent, posibil numai pe continent. Şi pentru că în acest fel ai posibilitatea să foloseşti avionul mai mare, mă iei pe mine şi pe Sarah cu dumneata.

— Şi cu Hofer ce va fi?

— Îi spui lui Necker că Hofer te urmează cu Storch-ul. – Crezi

că va merge?

— Da – răspunse Martineau – pare credibil totul. L-aş fi încercat şi fără dumneata, folosind scrisoarea împodobită de semnătura Reichsführer-ului, dar comandantul aeroportului, ar fi vrut, eventual, să ceară permisiunea comandantului şef de la Luftwaffe din Normandia. – Continuă zâmbind. – Dar lui Erwin Rommel nimeni nu-i poate spune nu.

Baum oftă, acceptă o ţigară de la Martineau şi o introduse în ţigaret.

— Niciodată nu voi mai prinde aşa un rol bun!

Capitolul 15

Privileştea oferită de cadavrul lui Willi Kleist pe masa din morga spitalului era groaznică. Major Speer aştepta cu răbdare ca cei doi asistenţi ai săi, caporali sanitari, să îndepărteze cu grijă bucăţile de haine arse de pe trupul mortului. Greiser urmărea de lângă uşă, cuprins de curiozitate şi groază, desfăşurarea evenimentelor.

Speer îşi fixă privirea pe el şi-i spuse:

— Dacă-ţi vine să vomezi, găseşti o găleată acolo. N-ai de ce să te jenezi.

— Mulţumesc, Herr Major. Căpitanul Müller m-a rugat să vă transmit mulţumirile sale pentru că vă ocupaţi personal de acest caz.

— Înţeleg, domnule plutonier. Într-un astfel de caz, trebuie să fim discreţi. Ei, aţi terminat?

Când ultimele scame au fost înlăturate, unul dintre caporali se apucă să spele cadavrul. Celălalt aduse o masă cu rotile cu tot instrumentarul de chirurgie pe ea.

— În condiţii normale i-aş scoate mai întâi creierul – spuse Speer vesel. – Acum însă, datorită grabei cu care se aşteaptă rezultatele, îi voi scoate mai întâi organele interne, ca laboranţii

să facă analizele pe ele.

Bisturiul din mâna dreaptă a medicului nu părea prea mare, dar când îl trase de la baza gâtului până la burtă, carnea se desfăcu şi sala se umplu de putoare. Dar Greiser rezista eroic, nu se manifestase decât punându-şi o batistă la nas. Speer lucra repede; îndepărtă inima, ficatul şi rinichii. Organele aşezate în vase smălţuite le trimise la laboratorul din camera vecină.

Maiorul părea că uitase de prezenţa lui Greiser în morgă. Unul dintre asistenţi îi întinse un fierăstrău electric. Când începu să despice cu el craniul, Greiser nu mai suportă. Fugi în baie şi începu să vomeze.

După ce îşi reveni întrucâtva, ieşi pe coridor şi fumă o ţigară. O tânără infirmieră irlandeză după accent, se apropie de el şi-i puse mâna pe umăr.

— Arătaţi groaznic.

— Am asistat la o disecţie – explică Greiser.

— Aşa se întâmplă prima dată. Vă aduc o cafea.

Fata îi vroia binele, cu siguranţă, dar nu reuşea: cafeaua din ghindă nu-i făcu prea mult bine lui Greiser şi stomacului său tulburat. Tânărul îşi aprinse încă o ţigară şi se plimbă până la intrarea principală. Din ghereta portarului îl chemă pe Müller.

— Aici Greiser, domnule căpitan.

— Cum stau acolo lucrurile? – se interesă Müller.

— Îndrăznesc să spun că am văzut altele mai plăcute. Cât îl priveşte pe domnul maior Speer este extraordinar de priceput. Aştept concluziile. Acum se fac analizele de laborator.

— Aşteaptă rezultatele de laborator... Interesant se desfăşoară. A dat telefon fratele dumitale din Stuttgart. A primit informaţia de la femeia aceea berlineză, Neumann, cea care lucrează la biroul Reichsführerului.

— Şi?

— N-au auzit niciodată de Vogel. Momentan face cercetări secrete. Sigur, cum spunea fratele dumitale, pe emisarii lui Himmler nu-i cunoaşte decât însuşi Reichsführerul.

— Da, e adevărat. Dar ai înclina să crezi că cineva, în poziţia lui Lotte Neumann, ar fi auzit de el – spuse Greiser. – Ce intenţionaţi să faceţi, domnule căpitan?

— Mă mai gândesc. Când Speer are ceva date de comunicat,

sună-mă, că vin imediat.

Coloana ajunse cu puţin înainte de cinci la Septembertide. Baum şi Hofer coborâră; Necker li se alătură cu alţi doi ofiţeri. Martineau stătea în spate şi aştepta.

— Domnule maior, a fost o zi de neuitat – spuse Rommel. – Îţi sunt recunoscător pentru ea.

— Sunt fericit că a reuşit totul atât de bine, domnule mareşal.

— Cât timp se face de aici la aeroport?

— Nu mai mult de zece minute.

— În regulă. Atunci ne întâlnim între şapte şi şapte şi jumătate, acolo.

Necker salută, urcă iar în maşină. După ce ofiţerii au plecat, Hofer şi Baum se îndreptară spre uşa de intrare, abia atunci le ieşi în cale Martineau.

— Am putea schimba câteva cuvinte, domnule mareşal?

Pe chipul lui Hofer se citea surprinderea, dar Baum îi răspunse cu veselie în glas:

— Fireşte, Standartenführer. Intră!

În clipa aceea apăru comandantul de pluton Heider, salutând milităreşte:

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Mai avem bucătarul de aseară?

— Îl trimit numaidecât.

— Peste o jumătate de oră, Heider.

Martineau, însoţit de Hofer, intră în casă. În camera de zi îşi scoase paltonul de piele şi deschise uşa de sticlă a balconului.

— Bei ceva, domnule Standartenführer?

— Acuma mi-ar pica bine ceva.

— Konrad? – Baum făcu semn cu capul spre Hofer. – Coniac, cred. Bei cu noi?

Îşi puse o ţigară în ţigaret, timp în care Hofer turna băutura în pahar. Martineau îi oferi foc.

— Ce splendidă privelişte – observă Baum, privind în jos spre golful St. Aubin. – În timp de pace şi dacă e iluminat seamănă cu Monte Carlo. Nu crezi?

— Probabil, domnule mareşal. – Hofer era nervos, dar încerca să se stăpânească şi se gândea, oare ce-o fi vrând Vogel.

— Sănătate, domnilor! – ridică Baum paharul. – În sănătatea militarilor care suportă consecinţele prostiei omeneşti. – Îşi goli paharul, zâmbi şi spuse englezeşte:

— Ei bine, Harry, să scăpăm de-o grijă!

Hofer îi privi tulburat. Martineau îşi scoase de sub palton Waltherul cu amortizor.

— Este inutil să mă faci să te împuşc. N-ar auzi nimeni nimic. – Scoase Mauserul din toc. – Stai jos!

— Cine eşti dumneata în realitate? – îl întrebă maiorul.

— E Standartenführer Max Vogel exact aşa cum Heini este Vulpea Deşertului.

— Heini? – Hofer nu mai înţelegea nimic.

— Aşa mă cheamă – dezvălui Baum. – Heini Baum. Erich Berger a murit în timpul unui bombardament în Kiel. I-am luat actele şi am intrat la paraşutişti.

— De ce?

— Ştiţi, domnule maior, norocul meu este să fiu evreu; şi unde se poate ascunde mai bine un evreu decât în armată?

— Doamne Dumnezeule! – gemu Hofer răguşit.

— Da, am ştiut că asta vă va place enorm. Un evreu care interpretează rolul celui mai mare erou al războiului. Ironia soartei, nu?

Hofer se uită la Martineau.

— Şi dumneata?

— Sunt Martineau. Harry Martineau, locotenent colonel, lucrez la Serviciul Acţiunilor Excepţionale. Cred că aţi auzit de el.

— Da. – Hofer îşi ridică paharul şi bău restul de brandy. – Chiar foarte multe.

— Şeful dumneavoastră s-a născut într-o zodie bună. După ce v-aţi culcat aseară, am urcat aici să-l lichidez. Noroc că prietenul nostru Heini obişnuieşte să vorbească singur şi mi-am dat seama că una este aparenţa şi, cu totul alta, esenţa.

— Ce vrei să faci?

— Planul meu este foarte simplu; mareşalul Rommel nu va zbura cu Storch-ul, ci cu avionul de poştă, ceea ce înseamnă că eu şi câţiva prieteni vom pleca cu el. Obiectivul final: Anglia.

— Domnişoara? – Hofer reuşi să zâmbească. – Mi-a plăcut. Presupun că nici ea nu este ceea ce pare.

— Încă ceva – zise Martineau, lăsându-l fără răspuns. – Ceva foarte important. Fiindcă Heini are prostul obicei de a asculta pe la uşi, am aflat pe unde umblă Rommel la sfârşitul săptămânii şi cu ce se ocupă. În această perioadă, eliminarea lui Hitler coincide cu interesele Aliaţilor. Poţi să-ţi imaginezi, dacă le povestesc acasă despre asta, autorităţile vor păstra secretul. Şi dacă poţi înţelege, n-aş vrea să-i provoc nici un rău lui Rommel, dimpotrivă îi doresc mult noroc. Sigur, vei putea să-i transmiţi personal, deoarece îţi las viaţa.

— Cum va explica Führerului cele întâmplate aici?

— Nu-i va fi greu. Rezistenţa şi agenţii aliaţilor au atentat la viaţa lui de mai multe ori. Îmi aduc aminte că englezii erau gata să-l omoare în Africa de Nord. Din cauza asta l-a folosit pe Berger ca sosie. Chiar şi ceea ce s-a întâmplat la Jersey dovedeşte cât de corect s-a gândit; dacă venea el însuşi aici, îl lichidam fără şovăială. Cât priveşte evadarea lui Berger, e regretabilă, dar nu-i vina dumitale, nu-i aşa?

— Intenţionat ai spus Berger?

— După părerea mea a spus aşa, deoarece originea mea evraică ar complica mai mult lucrurile – explică Heini.

— Cam aşa. – Martineau se ridică. – Vă rog să veniţi cu mine la etaj!

Hofer se supuse pentru că nu putea face altceva şi se duse în dormitor, însoţit de cei doi bărbaţi.

— Deci nu vreţi să mă omorâţi – zise el.

— Sigur că nu; dacă v-aş omorî cine i-ar mai transmite mesajul meu lui Rommel – îi răspunse Martineau. – Staţi liniştit şi nu vi se va întâmpla nimic.

Hofer simţi o durere acută în braţul drept, şi i se făcu negru în faţa ochilor. Baum îi injectă conţinutul seringii până la ultima picătură. Martineau îl culcă pe pat, aranjându-i picioarele ca să nu-i amorţească, apoi îl acoperi.

Coborâră în hol.

— La ora şapte – zise Martineau.

Deschise uşa. Dinspre curte se apropia caporalul care ţinea locul bucătarului.

— Ne întâlnim la aeroport, Standartenführer – îl salută Baum pe Martineau. – Intră în sufragerie urmat de caporal.

— Ce doriţi să mâncaţi, domnule mareşal?

— Ceva uşor – răspunse Baum. – Omletă, pâine prăjită şi cafea. Cinez singur. Maiorul Hofer nu se simte prea bine. A hotărât să se odihnească înainte de călătorie.

În casa din pădure, Gallagher şi Martineau îl ajutau pe Kelso să îmbrace uniforma Kriegsmarine-i. Irlandezul spintecă cracul drept al pantalonului ca să intre peste piciorul ghipsat.

— Cum te simţi? – îl întrebă.

— Nu mă pot lăuda – Kelso şovăi o clipă, apoi continuă tulburat. – Atâţia oameni îşi riscă viaţa pentru mine.

— Oh, înţeleg – spuse Martineau. – Vrei să spui că te-ai aruncat în mod intenţionat peste balustrada LST-ului, în Golful Lyme?

— Nu. Fireşte că nu.

— Atunci nu-ţi face probleme. – Martineau ridicase vocea ca să-l audă Sarah din bucătărie. – Poţi intra!

Fata aduse două feşe pentru pansat, leucoplast şi începu să-i panseze lui Kelso capul de jur împrejur, lăsându-i liber doar un ochi şi gura.

— Parc-ai fi profesionistă – observă Gallagher.

— Asta sunt, nebunaticule, râse Sarah.

Irlandezul îi răspunse rânjind amical.

— Fac pariu că eşti angelică în uniformă de infirmieră.

Martineau se uită la ceas: era aproape şase.

— Noi mergem sus, la casă, generale. Ţine-l sub observaţie. Peste o oră vin cu Kubelwagenul.

Plecă cu Sarah. Gallagher îi aduse americanului o pereche de cârje.

— Amintire. – Se rezemă de masă. – Încearcă-le, să vezi cum te descurci cu ele!

Kelso se ridică pe un picior, îşi puse o cârjă subsuoară, apoi pe cealaltă. La primul pas se dezechilibră uşor, apoi călcă din ce în ce mai sigur, până când ajunse în capătul celălalt al camerei.

— În ordine! – aprecie Gallagher. – Mai încearcă!

— Eşti sigur? – îl întrebă Müller.

— Oh, părerea rezistă – răspunse Speer. – Vă arăt. – Cu

mănuşile de cauciuc pe mâini întoarse creierul în vasul smălţuit. Uite acolo, pata aceea de culoare roz, e sânge; asta m-a condus la o concluzie: un obiect i-a pătruns în creier prin cerul gurii.

— Sunt posibile astfel de leziuni în accidentele de circulaţie?

— Nu. Orişice i-ar fi provocat-o, a fost ascuţit ca un bisturiu. Având arsuri mari pe obraji şi pe gât nu pot fi sigur sută la sută, dar cred că a fost împuns sub bărbie. Ar fi posibil, ce ziceţi?

— Sigur- răspunse Müller. – Mulţumesc pentru osteneală. – Îi făcu semn lui Greiser. – Hai, să plecăm!

Era cu mâna pe clanţă, când Speer strigă după el:

— Încă ceva.

— Da? Poftim!

— Aţi avut dreptate. A băut enorm. Din analize, cel puţin o sticlă şi jumătate de alcool.

Pe scările de la intrarea principală a spitalului, Müller se opri şi-şi aprinse o ţigară.

— La ce vă gândiţi, Herr Kapitän? – îl întrebă Greiser.

— Că iar voi vorbi cu Standartenführerul Vogel, Ernst. De aceea dă bice!

Intră rapid în maşină şi se aşeză pe scaunul de lângă şofer; Greiser luă în primire volanul şi plecară.

La de Ville Place, Sarah, Helen şi Martineau şedeau la masa rotundă din bucătărie. Uşa se deschide şi intră Guido cu o sticlă în mână.

— Şampanie – zise. – Cea mai bună pe care am putut-o procura.

— Eşti sigur că nu-i nimeni acasă? – întrebă Sarah.

— Sigur. Bruno a plecat ultimul. Toţi sunt pe vapoarele convoiului spre Granville. Eu n-am primit încă altă sarcină de la Statul major al Kriegsmarine-i.

Destupă şampania şi turnă în cele patru pahare puse pe masă de Helen.

— Pentru ce să bem? – întrebă ea, ridicându-şi paharul.

— Pentru zile mai frumoase – propuse Sarah.

— Să mai închinam pentru viaţă, pentru libertate, pentru fericire – adăugă Guido, dar să nu uităm nici de iubire!

— N-o vom uita. – Sarah îl sărută pe obraz, apoi se întoarse

spre Martineau. – Şi tu, Harry, ce ne doreşti?

— Eu nu pot gândi decât în etape mici. – Dădu peste cap şampania rămasă în pahar. – Cerule, ce rea a fost! – Puse paharul pe masă. – Mă duc după Kelso, pe când revin, să fii gata de drum, Sarah!

Ieşi, urcă în Kubelwagen şi se îndreaptă spre casa lui Gallagher, pe drumul din pădure. În curbă, la numai două sute de metri, apărură Greiser şi Müller care se deplasau către de Ville Place.

În dormitor, Sarah îşi puse pălăria, paltonul, se privi în oglindă peste umăr, să vadă dacă dunga ciorapului este dreaptă. Îşi puse puţin ruj pe buze şi se strâmbă imaginii de oglindă.

— Dumnezeu cu tine, târfă franţuzoaică. Încântată de cunoştinţă.

Atunci auzi zgomotul făcut de frâna unei maşini. Se duse la fereastră. Îl văzu pe Müller coborând din Citröen. Fata simţi imediat pericolul. Deschise poşeta, PPK-ul şi pistoletul automat franţuzesc era acolo, cel pe care-l primise de la Kelly. Sarah îşi ridică fusta şi furişă micuţa armă sub elasticul ciorapului de pe piciorul drept. Se mula surprinzător de bine pe el. După aceea, îşi netezi paltonul şi ieşi din cameră.

Müller vorbea din hol cu Helen şi cu Gallagher; Greiser stătea mai departe, lângă intrare, iar Guido în uşa bucătăriei şi-i urmărea. Privirea lui Müller se mută spre scări şi o văzu pe Sarah.

— Ah, eşti aici, Mademoiselle – vorbi Helen franţuzeşte. – Căpitanul Müller doreşte să vorbească cu Standartenführerul. Nu ştii unde este?

— Habar n-am – răspunse Sarah. – E vreo problemă?

— S-ar putea să fie. – Müller îi luă poşeta şi scoase din ea PPK-ul şi-l băgă în buzunar. – Nici nu bănuieşti când se întoarce?

— Nu.

— Atunci unde te pregăteşti?

— Domnişoara Latour mi-a promis o plimbare pe domeniu – salvă Guido situaţia.

Müller dădu din cap.

— Dacă nu-i Standartenführerul, mă mulţumesc şi cu dumneata. Ernst, du-o la maşină!

— Cum adică? – se revoltă Sarah.

Greiser zâmbi şi-i strânse braţul cu duritate.

— Revoltă-te, inimioară. Îmi placi când eşti bosumflată – zise el, smucind-o pe Sarah.

Müller se întoarse spre Helen, căreia îi venea greu să se stăpânească.

— V-aş ruga să-i transmiteţi Standartenführerului Vogel că, dacă vrea s-o vadă pe Mademoiselle Latour, poate s-o facă la Silvertide.

Kelso se descurca destul de bine cu cârjele. Se deplasă la Kubelwagen fără ajutor. Gallagher îl ajută să urce pe bancheta din spate.

— Drum bun, băiete!

Martineau urcă la volan şi-l văzu pe Guido apărând în fugă dintre copaci. Se sprijini de maşină gâfâind.

— Ce s-a întâmplat, omule? – întrebă Gallagher.

— Müller şi Greiser au fost pe acasă. Pe tine te căutau, Harry.

— Şi? – Obrazul lui Martineau se făcu mai alb ca de obicei.

— Au dus-o pe Sarah. Müller a spus că dacă vrei s-o vezi să te duci la Silvertide.

— Urcă! – strigă Martineau şi, când Guido şi irlandezul fugiră în maşină, apăsă pe accelerator.

Puse frână numai în curte. Helen îi aştepta îngrijorată pe scări. Coborî în grabă şi-şi băgă capul în Kubelwagen.

— Ce facem, Harry?

— Îl duc pe Kelso la Septembertide la Baum. Orice s-ar întâmpla, ei doi ar putea pleca. Baum ştie ce are de făcut.

— N-o putem lăsa aici pe Sarah – se împotrivi Kelso.

— Eu n-o pot lăsa – îi tăie vorba Martineau. Tu n-ai nici în clin nici în mânecă cu ea, de aceea nu mai face pe sentimentalul! Am venit aici ca dumneata să ajungi acasă; asta este sarcina noastră principală.

Kelso îi strânse mâna.

— Harry!

— Nu-ţi face griji, ghicesc eu până la urmă ceva.

— Ca de exemplu? – întrebă curios Gallagher.

— Încă nu ştiu – răspunse Martineau. Oricum, voi nu faceţi

parte din acest plan. Trebuie să plecăm!

Kubelwagenul trecu prin curte şi zgomotul motorului muri încet, încet. Gallagher se uită la Guido.

— Scoate Morris-ul! Mergem la Silvertide!

— La ce te gândeşti?

— Nici eu nu ştiu. Pur şi simplu nu pot sta cu mâinile în sân.

Martineau intră cu viteză în curte la Septembertide. Îi ajută americanului să coboare, acesta îl urma, sprijinindu-se în cârje. Caporalul le deschise uşa. Cum intrară, Baum ieşi din sufragerie.

— Dumneata eşti, Vogel! Iar el, tânărul despre care mi-ai vorbit? – Se întoarse la caporal. – Eşti liber! Dacă voi avea nevoie de dumneata, te chem.

Baum se retrase şi-i făcu loc lui Kelso să treacă în camera de zi.

— A intervenit o mică schimbare. Müller m-a căutat la de Ville Place, şi pentru că nu m-a găsit a luat-o pe Sarah la Silvertide.

— Nu mai continua, bănuiesc ce vrei să faci – spuse Baum. – Vrei s-o eliberezi.

— Cam aşa ceva.

— Şi cu noi ce va fi?

Martineau se uită la ceas. Abia a trecut de şapte. Dumneata şi Kelso vă ţineţi de planul iniţial. Scoaterea lui este raţiunea întregii acţiuni.

— Te rog, ascultă-mă – începu Kelso.

Dar Martineau plecase deja.

Baum îşi turnă un pahar de coniac şi bău o înghiţitură.

— Hm, asta-i minunat.

— Ce se întâmplă aici? – îşi pierdu calmul americanul.

— Mă gândeam la Martineau – zise Baum. Trebuia să-mi dau seama că sub masca cinismului se ascunde un om care ar risca orice ca să salveze fata. Am luptat şi la Stalingrad, ştiai? Am văzut atâţia eroi acolo, că-s sătul de ei pentru o viaţă.

Îşi îmbrăcă paltonul de piele, mănuşile, îşi legă şalul în jurul gâtului şi, după ce-şi aşeză şi chipul în unghiul potrivit, îşi luă bastonul de mareşal.

— Pentru ce te pregăteşti?

— Martineau zicea că-i un avantaj să fii Erwin Rommel, că toţi

execută ceea ce le spui. Fac o verificare, să văd dacă a avut dreptate. Până atunci, rămâi aici!

Traversă curtea şi ajunse la drum. Cum îl văzură, soldaţii de lângă transportoare luară poziţia de drepţi.

— Să-l cheme cineva pe căpitanul Heider! – Baum scoase o ţigară din tabacheră, o puse în ţigaretul de fildeş, iar un plutonier se grăbi să-i ofere foc. În câteva secunde, Heider se prezentă în faţa lui Baum.

— Domnule mareşal?

— Ia legătura cu aeroportul! Ai să-i transmiţi lui Necker mesajul meu. Îi vei spune că voi zbura cu avionul de poştă şi nu cu Storch-ul. Până ajung, să fie aparatul pregătit de zbor, doresc să fie condus de pilotul meu personal.

— Am înţeles, domnule mareşal.

— Foarte bine. Fii atent, am nevoie de toţi oamenii dumitale. Peste cinci minute să se prezinte aici cu tot armamentul. La Septembertide vor găsi un marinar rănit, să-l ia pe transportor. Să-l ia şi pe caporal, n-are rost să piardă vremea pe lângă bucătărie.

— Domnule mareşal, eu nu înţeleg nimic – gemu căpitanul.

— Vei înţelege, Heider – îl linişti Baum. În curând. Iar acum transmite mesajul la aeroport.

Müller trase perdelele de la birou. Sarah şedea pe un scaun în faţa mesei de scris, cu mâinile în poală, cu genunchii apropiaţi. O obligaseră să-şi scoată paltonul pe care-l controla Greiser, în timp ce Müller îi scotocea prin poşetă.

— Eşti din Paimpol? – o întrebă pe fată.

— Da.

— N-aş fi crezut că fetele din satele pescăreşti bretone poartă haine atât de elegante. – Greiser îşi trecu degetele pe gâtul lui Sarah. Fata simţi c-o scutură frigul.

— Unde l-ai cunoscut pe Standartenführerul Vogel? – întrebă Müller.

— La Paris.

— De ce n-ai viză de Paris pe acte?

— Am avut, dar a expirat.

— Ascultă, ai auzit vreodată de închisoarea de femei de la

Cherche Midi sau de la Troyes? Nu sunt locuri pentru o fată tânără ca dumneata, îţi spun eu.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Eu n-am făcut nimic. – Stomacul lui Sarah se strânse, gâtul i se uscă de teamă. „Oh, de-ar zbura Harry! Dac-ar zbura măcar el!”

În clipa aceea, uşa se deschise şi intră Martineau.

Lui Sarah îi luciră lacrimile în colţul ochilor. În viaţa ei nu simţise o asemenea uşurare ca atunci când Greiser se depărtă de ea. Sentimentul trăit fusese atât de puternic, încât comise cea mai mare gafă din viaţa ei.

— Oh, prostule, spuse ea englezeşte – de ce n-ai zburat?

Müller zâmbi mieros şi puse Mauser-ul pe masă.

— Ia te uite, ştii şi englezeşte, domnişoară. Treaba devine din ce în ce mai complicată. Ernst, cred c-ar trebui să-l uşurăm pe Standartenführerul Vogel de Walther.

Greiser execută ordinul.

— Ştii ce faci acum, Müller? – întrebă Martineau nemţeşte. – Mademoiselle Latour are motiv să vorbească engleza fiindcă mama ei a fost englezoaică. Aceste fapte sunt notate la comandamentul SS din Paris.

— Cât de bine ştii să le explici pe toate – remarcă Müller ironic. – Dar ce vei răspunde dacă afli că Kleist a fost ucis. Conform autopsiei. Doctorul zice că moartea a survenit între miezul nopţii şi ora două dimineaţa. Cred că nu trebuie să-ţi aduc aminte că la două ai fost oprit pe Route du Sud, la nici o jumătate de milă de locul „accidentului”.

— Eu cred că dumneata suferi de exces de zel. De data asta, Müller, te joci cu cariera dumitale. Să nu uiţi! Dacă Reichsführerul va lua la cunoştinţă…

Müller era cât pe-aci să-şi piardă răbdarea, i se întâmpla pentru prima oară.

— Ştii ceva? Gata! Toată viaţa am fost poliţist – poliţist bun, de aceea urăsc violenţa. Dar uite-l pe Greiser: el este mai dispus să discute despre acest caz între patru ochi cu Mademoiselle Latour, dar mă îndoiesc că dama este de acord.

— Nu-i aşa sigur. – Greiser îşi strecură mâna sub rochia fetei şi-i pipăi sânii. – Cred că i-ar plăcea.

Sarah îl zgârie pe obraz cu mâna stângă. Mânia îi întunecă

mintea. Până Greiser se dădu înapoi clătinându-se, îşi ridică fusta şi scoase de sub ciorap pistoletul. Îşi ridică mâna şi trase. Glonţul îl nimeri pe Müller între ochi. Mauser-ul îi căzu din mâna moale. Căpitanul se lovi cu spatele de perete apoi, aplecat pe o parte, căzu pe podea. Greiser voi să-şi scoată arma, dar era târziu, căci Martineau apucase Mauser-ul de pe masă.

Gallagher şi Guido în Morris-ul parcat pe partea opusă a străzii din faţa Silvertide-ului auziră zgomot de maşini şi văzură apropiindu-se din spatele lor o coloană întreagă. În frunte era un Kubelwagen decapotabil, în dreapta şoferului şedea Rommel aşa ca să-l vadă toată lumea. Kubelwagenul frână, Rommel coborî din maşină; după el soldaţii din transportor, care, la ordinul lui Heider, fugiră înainte.

— Urmaţi-ne! – strigă Baum şi se îndreptă spre poarta de intrare de la Silvertide. La numai câteva clipe de la uciderea lui Müller, uşa se deschise larg, Baum alergă în birou urmat de Heider şi de vreo doisprezece soldaţi. Dincolo de masă văzu cadavrul lui Müller.

— Herr Field Marschall, femeia asta l-a omorât pe căpitanul Müller – spuse Greiser. – Baum nici nu-l băgă în seamă.

— Închideţi-l într-o celulă, pe individul ăsta! – îi ordonă lui Heider.

— Am înţeles, domnule mareşal. – Heider făcu un semn, la care trei soldaţi îl înşfăcară pe Greiser, care protesta vehement. Căpitanul îi urmă.

— Urcaţi în maşini! – le porunci Baum celorlalţi. – O ajută pe Sarah să-şi îmbrace paltonul. – Putem pleca?

Gallagher şi Guido îi văzu ieşind din hotel! Martineau şi Sarah se aşezară pe bancheta din spate, iar Baum, în faţă. Făcu semn cu mâna şi Kubelwagen-ul, urmat de coloană, plecă.

— Ce facem acum? – întrebă Guido.

— Isuse, dumneata n-ai strop de fantezie? Fireşte, îi urmăm – spuse Gallagher. – N-aş vrea să scap ultimul act!

În dormitorul din Septembertide, Konrad Hofer începu să geamă şi să se frământe neliniştit. Calmantul primit de Martineau de la doctor expirase, fiind fabricat înainte de război, cum erau

cele mai multe medicamente ale lui. Încet, încet deschise ochii. Cu gura uscată privea plafonul şi încerca să ghicească unde se află. Ca şi când s-ar fi trezit dintr-un vis rău. Ştia că s-a întâmplat un lucru teribil, dar nu-şi amintea ce. Şi dintr-o dată îşi aminti, vroi să se ridice, dar cu puterea pe care o avea nu reuşi decât să se rostogolească din pat.

Reuşi foarte greu să se ridice. Se duse clătinându-se până la uşă, dar degeaba apăsă insistent pe clanţă, uşa nu se deschidea. Maiorul se târî până la fereastră, se chinui o vreme s-o deschidă, renunţă şi o sparse cu cotul. Zgomotul sticlei sparte atrase atenţia santinelelor de la Hinguette, care alergară imediat, şi cel tânăr şi cel în vârstă, uitându-se în sus, spre fereastră.

— Veniţi aici! – strigă Hofer. – Eliberaţi-mă! Sunt închis!

Şedea pe pat, cu capul între mâini, şi încerca să inspire adânc. De afară se auzea zgomotul bocancilor care alergau pe scări în sus. Cineva apăsa pe clanţă.

— Nu este cheie în uşă, domnule maior – strigă cel de afară.

— Atunci spargeţi-o! Pentru numele lui Dumnezeu!

Peste câteva clipe, uşa se deschise larg până în perete, trosnind şi pârâind. Văzându-l pe Hofer, cei doi rămaseră uimiţi.

— Chemaţi-l aici pe căpitan! – le spuse el.

— A plecat, domnule maior.

— A plecat? – Hofer se simţea încă foarte tulbure.

— Cu domnul mareşal, Herr Major. Au dus tot plutonul, numai noi doi am rămas. Hofer se simţea de parcă era sub apă, efectul secundar al calmantului primit. Îşi clătină capul cu putere.

— Au lăsat vreun autovehicul?

— Un Kubelwagen, domnule – răspunse caporalul.

— Ştii să şofezi?

— Fireşte, domnule. – Unde doriţi să mergeţi, domnule maior?

— La aeroport. N-avem timp de pierdut. Ajutaţi-mă să cobor scările şi să plecăm.

Capitolul 16

Pe aeroport, garda de onoare aştepta cu răbdare în seara ale cărei aripi de întuneric creşteau din ce în ce mai mult. Ofiţerii care-l întâmpinaseră pe mareşal, acum erau prezenţi să-şi ia rămas bun de la el. Aparatul de zbor mai mare îşi aştepta iluştrii pasageri la aproximativ cincizeci de metri de terminalul clădirii. Necker se plimba de ici, colo frământându-se pentru ceea ce se putuse întâmpla de nu mai soseau. Mai întâi mesajul lui Heider de la Mont de La Rocque, în legătură cu avionul de poştă, şi-acum această întârziere. Trecuse deja de ora opt şi pasagerii nu erau nicăieri.

Deodată se auziră puternice zgomote de motoare şi scrâşnetul şenilelor pe beton. Când Necker se întoarse, i se oferi o privelişte stupefiantă. Din spatele clădirii principale se vedea cotind o coloană de blindate, în frunte cu un Kubelwagen decapotabil, în care îl observă pe mareşal, ţinându-se cu o mână de partea de sus a parbrizului.

Coloana se îndreptă spre Junkers. Necker îl văzu pe mareşal făcându-i semne lui Sorsa, în cabina pilotului. Motorul mijlociu al aparatului tuşi de câteva ori şi începu să învârtă elicea cu viteza vântului. Rommel se întoarse şi împărţi tot felul de ordine. Soldaţii săreau din vehicule şi stăteau în poziţie de tragere pe lângă ele. Necker îl desluşi pe Heider, privirea îi căzu apoi pe un marinar legat la cap, ajutat la coborârea din autovehicul de doi soldaţi care-l conduceau spre Junkers.

Totul se petrecea rapid. Necker porni spre Rommel, care o luase între timp în direcţia lui. Începură să se învârtă şi elicele de pe aripile Junkersului 52, făcând un zgomot asurzitor. Spre marea surprindere a lui Necker, Standartenführerul Vogel şi franţuzoaica coborâră de pe bancheta din spate.

Baum îşi juca rolul cu pasiune. Drumul de la Silvertide spre aeroport l-a împrospătat. Falsul mareşal zâmbi şi-şi puse mâna pe umărul lui Necker.

— Îmi pare foarte rău, Necker, dar trebuie să plec. Heider a fost foarte drăguţ şi m-a însoţit cu oamenii lui. Îi prezic un mare viitor.

Necker era sincer tulburat.

— Dar, domnule mareşal…

Baum continuă.

— Medicul-şef al spitalului m-a rugat să-l duc la secţia de tratare a arsurilor grave din Rennes, pe acest tânăr marinar rănit în atacul de alaltăieri noapte. Dată fiind această situaţie, nu-l puteam transporta cu Storch-ul. Din această cauză avem nevoie de avionul de poştă.

— Şi Standartenführerul Vogel?

— Pleca oricum mâine, aşa că m-am gândit, de ce să nu-i duc şi pe ei, pe el şi pe domnişoara? – Îl lovi uşor pe umăr. – Din păcate, sunt nevoit să închei discuţia. Îţi mulţumesc pentru buna primire. Fireşte, îi voi comunica generalului von Schmettow cât am fost de mulţumit de vizita făcută la Jersey.

Salută şi porni spre avion. Necker strigă după el:

— Domnule mareşal! Unde-i maiorul Hofer?

— Poate sosi din clipă în clipă. El călătoreşte cu Storch-ul condus de pilotul de pe avionul poştal.

Urcă în avion. Manipulantul poştal militar trase scara şi închise uşa. Junkers-ul se deplasă până în partea de est a pistei, se întoarse. Cele trei motoare ambalate urlau şi ridicară avionul care deveni curând o umbră în văzduhul întunecat.

Guido oprise Morris-ul la câteva sute de metri de intrarea în aeroport. Stătea cu Gallagher lângă maşină şi priveau amândoi cum se ridică JU52 şi cum ia direcţia vest spre orizonturi înroşite.

Când zumzăitul motoarelor se stinse, italianul observă în şoaptă:

— Dumnezeule, au reuşit, e adevărat!

Irlandezul aprobă din cap.

— Aşa că acum putem pleca acasă, poate vin să pună întrebări.

— Nu va fi nici o problemă – spuse Guido. Nu, dacă vom fi solidari. La urma urmelor, eu sunt erou de război. Peste acest fapt nu se poate trece fără să se ţină cont de el.

— Asta îmi place nespus de mult la dumneata, Guido. Modestia fără margini. Şi-acum serios, la drum! Helen o fi moartă de nerăbdare.

Urcară în Morris şi Guido apăsă pe gaz. Pe cealaltă bandă se apropia un Kubelwagen, care trecu pe lângă ei ca vântul. Nu apucară să-l vadă pe Hofer pe bancheta din spate.

În mare parte, ofiţerii plecaseră de la aeroport, doar Necker discuta cu căpitanul Adler, ofiţerul de serviciu Luftwaffe, când Kubelwagenul frână lângă ei.

Necker simţi imediat că ceva nu-i în regulă.

— Hofer? Ce s-a întâmplat?

Hofer se sprijini de maşină.

— Au plecat deja?

— De aproape cinci minute. Mareşalul a luat avionul de poştă, spunând că dumneata vei zbura cu Storch-ul. Avionul de poştă este condus de pilotul său personal.

— Nu! – spuse Hofer. – Nu-i mareşalul.

Necker simţi cum i se strânge stomacul din cauza nervilor. După atâtea întâmplări emoţionante, ca asta de exemplu... Inspiră adânc. – Ce-aţi spus?

— Cel pe care-l credeţi Rommel, nu este decât o sosie a lui, un blestemat de trădător care a trecut de partea duşmanului. Standartenführerul Max Vogel nu este altul decât ofiţer de informaţii SAE, iar marinarul rănit un colonel american.

Pe Necker, pur şi simplu, îl năuciră atâtea noutăţi.

— Nu mai înţeleg nimic.

— Deşi e foarte simplu. Vor zbura în Anglia. – Brusc i se limpezi capul şi se îndreptă de spate. – Fireşte, trebuie să-i oprim! – Îl fixă cu privirea pe Adler.

— Fă legătura cu Cherbourgul. Cere un avion modern de vânătoare. Hai, hai, n-avem timp de pierdut.

Junkers-ul, „calul de bătaie”, nu fusese proiectat pentru transportul persoanelor şi era destul de incomod. Interiorul era ocupat în mare parte de sacii poştali. Kelso şedea sprijinit de ei, cu piciorul întins, Sarah pe o banchetă laterală, iar Baum şi Martineau pe cealaltă.

Manipulantul poştal ieşi din cabina pilotului.

— Sunt plutonierul Braun, domnule mareşal. Vă stau la dispoziţie. Am un termos de cafea.

— Mulţumesc, nu doresc nimic. – Baum îşi scoase tabachera şi-l servi pe Martineau.

— Oberleutnant Sorsa s-ar simţi onorat dacă i-aţi face o vizită în cabină.

— Vrei să spui că nu-i complet echipajul? Nu sunteţi numai voi doi? – se minună Martineau.

— Doi oameni sunt suficienţi pentru linia poştală, Standartenführer.

— Spune-i locotenentului major Sorsa că-i accept invitaţia după ce-mi fumez ţigara – spuse Baum.

Plutonierul se retrase în cabina pilotului. Baum îl privi pe Martineau şi zâmbi:

— Cinci minute?

— Atâtea ar trebui să fie suficiente. – Martineau se deplasă în partea cealaltă şi se aşeză lângă Sarah. Cum te simţi?

— Excepţional.

— Sigur?

— Te interesează dacă am remuşcări pentru omul ucis? – Nu i se putea citi pe chip nici o urmă de nervozitate. – Deloc. Regret că n-a fost Greiser în locul lui Müller. Individul ăla este un vierme. Iar Müller numai un poliţist care şi-a ales rău partenerii.

— După părerea noastră.

— Nu, Harry. Cele mai multe războaie sunt nebunii. Dar ăsta nu. Noi suntem cei buni, naziştii sunt cei răi, răi pentru Germania şi pentru toată lumea. Iată cât este de simplu.

— Ce bine-i de dumneata – interveni Kelso. – O doamnă care-şi susţine părerea până-n capăt.

— Ştiu – spuse Martineau. – E frumos să fii tânăr. – Îşi puse mâna pe genunchiul lui Baum. – Eşti gata?

— Cred că da.

Martineau îşi scoase Waltherul din toc şi i-l dădu lui Sarah.

— Îl vei supraveghea pe manipulantul poştal.

Deschise uşa cabinei pilotului şi intră încet împreună cu Baum. Locotenentul major Sorsa se întoarse către ei.

— Sunteţi mulţumit, domnule mareşal?

— Te cred – răspunse Baum.

— Putem face ceva pentru dumneavoastră?

— Dacă tot mă întrebi, da. Întoarce toată chestia asta şi zboară vreo patruzeci de mile spre vest!

— Nu înţeleg, domnule mareşal.

Baum îşi scoase Mauser-ul şi-i lipi ţeava de gât.

— Asta te va face să înţelegi.

— Mai târziu, când îţi voi spune, vei întoarce spre nord, îl avertiză Martineau pe finlandez. – Direcţia Anglia.

— Anglia? – întrebă speriat Braun.

— Da – îi spuse Martineau. – S-ar putea zice că pentru dumneata războiul s-a terminat. Cel puţin nu vei face parte din tabăra celor învinşi.

— Asta-i nebunie – gemu Sorsa.

— Dacă ţi se pare mai uşor, imaginează-ţi că mareşalul se duce în Anglia la ordinul Führerului! – îi propuse Martineau. – Şi-acum fii băiat cuminte şi schimbă direcţia!

Sorsa se supuse. Martineau se aplecă spre Braun.

— În regulă. Acum ne putem ocupa de radio. Arată-mi cum se reglează frecvenţa! – Braun îi arătă. – Bine. – Du-te în spaţiul de depozitare, aşează-te şi să nu faci vreo prostie; doamna este înarmată.

Tânărul ieşi pe lângă el, iar Martineau se aşeză pe locul secundului şi începu să emită pe frecvenţa rezervată SAE-ului în cazuri de extremă urgenţă.

În turnul de dirijare din aeroportul Jersey, Hofer şi Necker nervoşi peste poate aşteptau să vadă ce putea rezolva Adler prin radio.

Adler se întoarse la ei.

— Se mai văd pe ecranul radarului, dar după semne se îndreaptă spre vest.

— Cerule mare! – oftă Necker.

Adler spuse ceva în microfon, privi din nou la cei doi.

— Cu o oră mai devreme, toate avioanele de vânătoare au fost trimise din Canalul Mânecii în Reich. Se pregătesc pentru retragerea acţiunilor din zona Ruhr.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar trebuie să mai aibă vreun avion disponibil – spuse Hofer disperat.

— Au un JU88S, avion de vânătoare nocturnă, care n-a plecat cu celelalte, deoarece motorul stâng avea nevoie de o verificare.

— Funcţionează? – întrebă plin de speranţă Necker.

— Oh, da. – Adler începea să savureze situaţia. – Exact în acest moment decolează de pe aeroportul din Cherbourg.

— Ce zici, îi va ajunge din urmă?

— Herr Major, lada aceea veche nu poate face mai mult de o sută optzeci de mile pe oră. Pe când JU88S, cu motorul nou face şi peste patru sute pe oră. Îl ajunge din urmă cât ai clipi din ochi.

Necker îl privi victorios pe Hofer.

— Vor fi nevoiţi să se întoarcă, altfel va face din ei timp trecut.

Între timp, şi lui Hofer îi trecu prin minte chestia asta. Întoarcerea avionului de poştă însemna transportul lui Martineau şi a celorlalţi la Berlin. Iar în pivniţele Gestapo-ului din Albrecht Strasse se dezleagă chiar şi limbile muţilor. Or, Berger şi Martineau ştiau de legăturile lui Rommel, de complotul generalilor. Poate îi spuseseră şi fetei.

Hofer inspiră adânc.

— Nu ne putem permite riscul de a-i scăpa!

— Domnule maior? – îl fixă Adler pe Necker.

— Transmite-i pilotului să tragă fără şovăire în avion! Să nu ajungă în Anglia!

— La ordinele dumneavoastră, domnule! – Adler luă microfonul.

Necker îşi puse mâna pe umărul lui Hofer.

— Arătaţi groaznic. Haideţi să bem un brandy. Vom fi anunţaţi când situaţia devine fierbinte.

Hofer lăsă să i se vadă un zâmbet şters.

— Cea mai bună propunere din seara asta.

Dougal Munro lucra la masa lui de scris din Baker Street, când intră Carter şi-i înmână un mesaj. Generalul îl citi rapid şi imediat îi apăru un zâmbet de satisfacţie pe obraz.

— La asta nu mă aşteptem nici măcar de la Harry, Doamne!

— Ştiu, domnule. Am luat legătura cu statul major al avioanelor de vânătoare, cerându-le să-i întâmpine. Ce părere aveţi, unde să aterizeze? Cel mai apropiat aeroport este Cornwall.

— Nu. Să aterizeze de unde au plecat, la Hornley Field. Comunică statului major. Doresc să aterizeze în condiţii de securitate totală.

— Să-l anunţ pe generalul Eisenhower, domnule?

— Să-l lăsăm deoparte până când Kelso ajunge teafăr pe pământ. – Munro se ridică să-şi ia vestonul. – Într-o oră suntem acolo. Cu puţin noroc, ajungem în momentul aterizării.

În avionul de poştă domnea o atmosferă euforică. Martineau i-l dădu pe Sorsa în grijă lui Baum, iar el se întoarse la ceilalţi.

— Totul e-n ordine? – întrebă Kelso.

— În perfectă ordine. Am reuşit să intru în legătură cu oamenii noştri din Anglia. Prin bunăvoinţa RAF-ului vom primi însoţitori. – Îi zâmbi lui Sarah, şi-i strânse mâna. Fata nu-l văzu niciodată atât de emoţionat. Părea cu zece ani mai tânăr. – Eşti bine? – o întrebă Martineau.

— Da, Harry, minunat!

— Mâine cinăm la Ritz.

— La lumânare?

— Chiar dacă va trebui să duc eu lumânarea. – Îl fixă pe Braun cu privirea. – Dacă bine-mi aduc aminte, vorbeai de ceva cafea.

Braun vroi să se ridice, dar nu putu, căci aparatul făcu un salt înainte, apoi începu să cadă ca o piatră. Braun îşi pierdu echilibrul, Kelso se rostogoli gemând de durere.

— Harry, ce-i asta?

Avionul îşi recâştigă oarecum echilibrul; Martineau privi afară şi văzu în stânga, la aproximativ o sută de metri un avion de vânătoare zburând paralel cu avionul de poştă. JU88S, un bimotor renumit prin numeroasele bombardiere RAF doborâte de pe cerul nocturn al Europei.

— Nu-i bine – spuse Martineau. – Un avion de vânătoare german. – Trase uşa cabinei pilotului şi-şi băgă capul înăuntru.

Sorsa se uită la el peste umăr.

Faţa aspră îi era scăldată de lumina palidă a panoului de comandă.

— E aici. A venit să ne ducă înapoi.

— Ţi-a comunicat?

— Nu, n-a intrat deloc în legătură cu mine.

— De ce oare? N-are nici un rost.

Brusc JU88S se ridică şi dispăru.

— Singurul lucru care are rost, prietene, este să nu ne ducă înapoi! – răspunse Heini.

Martineau înţelese imediat: dacă-i duc înapoi şi ajung în mâinile Gestapo-ului înseamnă că atât el, cât şi Rommel sunt pierduţi.

— Ce să fac? – întrebă Sorsa – Aparatul ăsta ne poate doborî, ştiu pentru că am zburat acum doi ani cu unul din ăsta.

În aceeaşi clipă, tăcerea nopţii fu întreruptă de huruitul avionului vrăjmaş. Avionul de poştă se scutură după lovitura de grenadă primită în fuselaj.

O schijă sparse podeaua cabinei pilotului, cât pe ce să-l nimerească pe Sorsa. Parbrizul se sparse bucăţi-bucăţele. Pilotul împinse în faţă manşa şi conduse avionul spre norul întins de sub ei. JU88S-ul hurui pe lângă ei ca o umbră întunecată.

Martineau căzu pe genunchi, dar reuşi să deschidă uşa şi intră în spaţiul de poştă. Fuselajul avea două găuri mari şi două ferestre sparte. Kelso, întins pe jos, se ţinea de piciorul unui scaun. Sarah stătea ghemuită lângă Braun, care era culcat pe spate. Privileştea pe care o oferea neamţul dându-şi ochii peste cap era înfiorătoare; uniforma-i era plină de sânge. Avu câteva convulsii şi rămase nemişcat.

Sarah se uită în sus. Părea deosebit de calmă.

— Harry, a murit.

Nu avea ce spune. Martineau se înapoie în cabina pilotului. Avionul de vânătoare trecu din nou pe deasupra lor, lăsând un gol de aer care antrenă avionul de poştă în sus.

— Căcăciosule! – strigă nervos Sorsa. – Îţi arăt eu ţie!

Baum, ghemuit la podea scoase un râs fantomatic.

— Ştii, el este finlandez, nu-i iubeşte prea mult pe nemţi.

Avionul ieşi dintre nori, de la trei mii de picioare şi continuă coborârea.

— Ce faci? – strigă Martineau.

— Nu mă pot juca cu el de-a v-aţi ascunselea printre nori. Mai devreme sau mai târziu tot ne prinde, dar avem o ultimă carte de joc. El este foarte rapid, iar noi foarte înceţi, foarte greu pentru el. – Sorsa privi din nou peste umăr şi râse cu neastâmpăr.

— Să vedem ce ştii!

Continuă coborârea. Erau la numai şapte, opt sute de picioare înălţime, când Junkers 88S îi ajunse din urmă, dar pentru că avea viteză prea mare, fu nevoit să vireze la stânga, pentru a evita ciocnirea.

Sorsa coborî la cinci sute de picioare, apoi foarte aproape de sol.

— Bine, porcule! Acum îţi primeşti porţia! – sâsâi el.

În momentul acela Martineau înţelese de ce primise finlandezul decoraţiile şi Crucea de Fier. Apreciindu-i inteligenţa, se simţi cuprins de o mare linişte. Totul părea ireal, lumina aceea palidă din panoul de comandă, vântul care sufla prin parbrizul spart.

Totul se petrecu în câteva clipe. JU88S apăru din nou în spatele lor. Sorsa trase în spate manşa şi ridică botul avionului. JU88S intră într-un viraj periculos, vrând astfel să evite ciocnirea, dar la înălţimea asta nu mai avea unde coborî. Avionul de vânătoare se izbi de valuri.

Încetul cu încetul încordarea pieri de pe chipul lui Sorsa.

— Ai pierdut, prietene – spuse el în şoaptă şi lăsă manşa să alunece. – Acum putem urca la etaj.

Martineau aruncă o privire în spaţiul de depozitare care semăna cu o măcelărie. Prin fuzelajul găurit ca o sită sufla vântul, pe jos cadavrul plin de sânge al lui Braun, Sarah ghemuită lângă Kelso.

— N-aţi păţit nimic? – întrebă Martineau strigând.

— Nu. Nu-ţi face griji pentru noi! S-a terminat? – întrebă Sarah.

— Sper că da.

Se duse iar în cabina pilotului. Sorsa ridică aparatul la şase mii de picioare.

— E adevărat că fata asta bătrână are mai multe găuri decât sita, dar totul funcţionează perfect – aprecie finlandezul.

— Să sperăm că şi radioul. – Martineau se aşeză pe scaunul secundului. Răsuci butonul aparatului. Funcţiona. Le comunic cele întâmplate – spuse şi începu să transmită pe frecvenţa SAE.

Heini Baum încearcă să-şi aprindă o ţigară, dar îi tremura aşa de tare mâna, încât renunţă.

— Doamne! – gemu el. – Şi ultimul act s-a terminat.

— Spuneţi, se dă mâncare bună în lagărele britanice? – întrebă vesel Sorsa.

Martineau zâmbi.

— Potoleşte-te, dumneata vei avea parte de un regim special, dragă prietene! – Atunci reuşi să intre în legătură cu statul major SAE.

Adler era stupefiat, strângea microfonul în mână ca năuc. Îşi scoase încet casca de pe cap şi se întoarse spre cei doi maiori.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? – întrebă Necker.

— Am vorbit cu turnul de control din Cherbourg. Au pierdut JU88S-ul.

— Ce înţelegeţi prin „l-au pierdut”?

— Pilotul a tras de mai multe ori în avionul de poştă; apoi brusc s-a întrerupt legătura radio şi a dispărut de pe ecranul radarului. Se presupune că s-a izbit de valuri.

— Puteam jura – spuse şoptit Hofer. – Sorsa este un pilot extraordinar de bun. Om de excepţie. Eu l-am ales. Şi ce-i cu avionul de poştă?

— Se vede încă pe ecran, în direcţia ţărmurilor engleze. Nu mai poate fi oprit.

Tăcură. Vântul izbea picăturile de ploaie în fereastră.

— Ce se va întâmpla? – interveni Necker.

— Plec în zori cu Storch-ul – spuse Hofer. – Va conduce pilotul avionului poştal. Este de importanţă vitală să ajung cât se poate de repede la mareşalul Rommel.

— Apoi ce se va întâmpla? – întrebă Necker. – Ce va fi când Berlinul va afla despre cele întâmplate.

— Dumnezeu ştie, prietene! – Hofer râse acru. – Perspective dezolante pentru noi toţi.

La un sfert de oră după ce Sorsa scăpă de avionul de vânătoare, Martineau primi răspuns la mesaj.

— Martineau, răspunde.

— Aici Martineau – spuse el în microfon.

— Permisiune de aterizare la Hornley Field. Zburaţi la cinci mii de picioare, aşteptaţi îndrumările! Veţi primi însoţitori peste aproximativ cinci minute.

Martineau se întoarse spre Sorsa care putea auzi tot la cască.

— Ai înţeles ce-a spus?

Finlandezul scutură din cap.

— Nu ştiu englezeşte.

Martineau îi traduse mesajul, apoi se ghemui lângă Baum.

— Acum totul va fi bine.

Baum se îndreaptă.

— Priveşte!

Martineau privi în spate şi văzu în stânga lor un Spitfire. Se uită şi în cealaltă parte. Se ivi şi acolo în lumina lunii un alt Spitfire. Martineau luă casca secundului.

— Martineau, mă auzi? – se auzi o voce neclară.

— Aici Martineau, recepţie.

— Suntem la douăzeci de mile est de insula Wight. Virăm spre uscat şi coborâm la trei mii de picioare. Eu zbor în faţă, iar prietenul meu, după dumneavoastră.

Martineau îi traduse repede lui Sorsa.

— În regulă? – întrebă Baum.

— Da. Ne conduc încă un sfert de oră şi gata.

Baum luă o ţigară din tabacheră. Nu-i mai tremura mâna, când o aprinse.

— Ştii cum mă simt, parcă aş erupe de undeva.

— Ştiu – zise Martineau.

— Serios? Mă mir. Am luptat şi la Stalingrad, ţi-am spus? Cea mai mare tragedie din istoria armatei germane. Trei sute de mii de vieţi sacrificate degeaba. În ultima zi, înainte de a fi ocupat pista de decolare, am fost împuşcat în picior. M-au scos de acolo cu un JU52, ca ăsta. Nouăzeci de mii au căzut prizonieri, printre ei douăzeci şi patru de generali. De ce ei şi nu eu?

— Mi-am pierdut ani de zile să răspund la astfel de întrebări – îi spuse Martineau.

— Şi ai găsit răspuns?

— Nu tocmai. Am ajuns la concluzia că nici nu au răspuns. Totul este fără sens.

Se auziră pârâituri în cască, Martineau şi-o puse pe urechi, ascultă noile ordine şi direcţia de zbor. I le spuse lui Sorsa. Începură să coboare uşor. Peste câteva minute se auzi din nou pilotul avionului de vânătoare.

— În faţa dumneavoastră Hornley Field! Puteţi ateriza.

Se iviră în noapte luminile pistei de aterizare. Sorsa nu mai avea nevoie de traducere. Finlandezul încetini turaţia motoarelor şi lăsă în jos lamele aripilor, asigurând o coborâre constantă. Spitfire-ul din faţă viră la stânga, apoi se înălţă în noaptea

întunecată.

Sorsa ateriză pe beton şi rostogoli aparatul spre turnul de control. Baum râse degajat.

— Am reuşit! Am făcut-o!

Sarah îşi puse mâna în palma lui Martineau. Kelso pe podea râdea zgomotos. Baum deschise uşa şi împreună cu Martineau priviră afară.

— Rămâneţi unde sunteţi – îi opri o voce amplificată.

Nişte bărbaţi înarmaţi, cu uniforme albastre RAF, se apropiau de ei. În spatele lor mai erau alţii pe care Martineau nu-i vedea din cauza întunericului.

Baum sări pe pistă. Vocea repetă.

— Rămâneţi acolo unde sunteţi.

Baum îşi legă şalul la gât, îl privi râzând pe Martineau şi-l salută atingându-şi chipiul cu bastonul de mareşal.

— Nu vii cu mine, Standartenführer? – Se întoarse şi cu bastonul ridicat porni spre şirul de bărbaţi în uniforme. – Jos puştile, idioţilor! – strigă englezeşte. – Suntem prieteni.

Se auzi o singură împuşcătură. Baum se răsuci în jurul axului său, făcu câţiva paşi spre Junkers, căzu apoi în genunchi şi se lăsă pe o parte.

Martineau alergă înainte, făcând semne disperate cu mâna.

— Nu trageţi! Aţi înnebunit? – strigă. – Sunt eu, Martineau.

Soldaţii încetiniră. Martineau auzi vocea maiorului de aviaţie Barnes oprindu-i. Îngenunche lângă Baum care-i întinse mâna stângă şi-l prinse de tunică.

— Ai avut dreptate, Harry – şopti răguşit. – Nimic... nimic nu are rost în lumea asta.

— Linişteşte-te, Heini! Nu vorbi! Chemăm un doctor.

Sarah se ghemui în cealaltă parte. Strânsoarea lui Baum deveni mai puternică.

— Ultimul act, Harry. Să spui un Kaddish pentru mine! Promite-mi!

— Promit.

Baum începu să tuşească. Pe buze îi apăru un firişor de sânge. După o convulsie, Martineau nu mai simţi strânsoarea, se ridică încet şi se trezi faţă-n faţă cu Dougal şi cu Carter.

— Accident regretabil, Harry – spuse Munro. Unul din băieţi a

intrat în panică.

— Accident? Îl numeşti accident? Nici nu mai ştiu care este adevăratul meu duşman. Dacă te mai interesează, îl găseşti pe american în avion. – Şi-l lăsă fără un cuvânt. Porni spre vechile clădiri ale fostului club de aviaţie. Iar simţea în piept o durere acută, pe care n-o simţise niciodată la Jersey. Se aşează pe scările vechiului club şi-şi aprinse o ţigară. După un timp, observă că şi Sarah şedea acolo, la câţiva metri de el.

— Ce vroia să spună cu „kaddishul”?

— Asta e o rugăciune de înmormântare la evrei, o spun neamurile, dar el n-are pe nimeni. Toţi ai lui au ajuns în cuptoarele de sânge. – Îşi scoase ţigara pe jumătate fumată şi i-o întinse fetei. – Acum ştii şi tu, şi cu asta instruirea e completă. Nu există respect, nici glorie, ci numai Heini Baum, acolo, afară, scăldat în propriul lui sânge.

Se ridică. Sarah se îndreptă. Cineva făcu rost de o targă pe care puseră cadavrul lui Baum, şi-l duseră de acolo. Kelso se clătina cu cârjele pe pistă însoţit de Munro şi de Carter.

— Ţi-am spus cum ai fost?

— Nu.

— Nemaipomenită. Într-atâta că Dougal abia aşteaptă să te folosească. Să nu fii de acord! Întoarce-te la spital!

— Nimic nu va fi ca înainte. – Se îndreptară spre maşinile care-i aşteptau. – Şi tu? – întrebă fata. – Cu tine ce va fi?

— Habar n-am.

Fata îl luă la braţ şi, când luminile pistei de aterizare se stinseră, porniră împreună în întuneric.

Capitolul 17

JERSEY, 1985

Tăcerea învălui biblioteca. Sarah Drayton stătea la fereastră şi privea afară.

— Mai e puţin şi se face întuneric. Uneori am impresia că ploaia nu se va opri niciodată. Avem o iarnă urâtă.

Uşa se deschise şi valetul Vito intră cu tava pe care o puse pe măsuţa de lângă cămin.

— Am adus cafeaua, contesă.

După ce ieşi Vito, se aşeză lângă măsuţă şi se întinse după cafea.

— Ce s-a întâmplat după? – întrebai.

— Te referi la vieţile noastre? Păi, Konrad Hofer s-a întors cu Storch-ul şi-l informă pe Rommel despre cele întâmplate.

— Rommel cum s-a apărat?

— După părerea lui Harry, perfect. A zburat la Rastenburg.

— În vizuina lupilor?

— Exact. Direct la Hitler. I-a spus că aflase din surse demne de încredere despre un complot împotriva lui şi că de aceea l-a folosit pe Berger de sosie. Faptele acopereau perfect afirmaţiile: dacă se ducea la Jersey, Harry l-ar fi omorât cu siguranţă. Despre Berger vorbea ca despre un şobolan care părăseşte nava.

— Cred că nu a folosit aceste cuvinte în faţa Führerului – observai eu.

— Sigur că nu. S-a ordonat o anchetă oficială pentru acest caz. La sfârştiul războiului, am citit actele întocmite de Gestapo, despre eveniment, şi ce crezi, n-au aflat nimic important. Despre Hugh Kelso nu ştiau nimic. Declaraţiile lui Harry dădeau autenticitate versiunii lui Rommel.

— Nu înţeleg – observai eu.

— Harry trădase câte ceva despre sine faţă de Hofer. Gestapo-ul ştia de el, doar îl urmărea de mult. Nu uita că, după cazul Lyon, când l-a împuşcat pe Kaufmann, era gata să le cadă în mâini.

— Astfel, Rommel fusese crezut.

— Cred că da, Himmler nu s-a bucurat prea tare, dar Hitler a fost mulţumit de explicaţie. Faptul a fost dat uitării, nimeni nu-l dorea ca titlu pe prima pagină de ziar. Şi noi eram în aceeaşi situaţie, dar din alte motive.

— Nu vi s-a făcut nici o publicitate?

— Nu.

— Având în vedere împrejurările – spusei – moartea

accidentală a lui Heini Baum intervenise la timp. Şi el ar fi putut însemna o problemă.

— Aşa este – declară Sarah hotărâtă. — Harry mi-a spus o dată că Dougal Munro ura firele necusute şi nu pentru că ar fi fost o problemă pentru cineva anume. Cu cât ziua D se apropia, Eisenhower nu mai putea de bucurie că-l primise nevătămat pe Kelso, iar serviciul nostru de informaţii nu dorea să-i îngreuneze viaţa lui Rommel şi a generalilor complotişti.

— Cărora era gata să le reuşească planul.

— Da, complotul – bombă. Hitler a fost rănit, dar a rămas în viaţă.

— Care a fost destinul complotiştilor?

— Pe von Stauffenberg cu alţi camarazi de-ai lui i-au executat, pe câţiva în condiţiile cele mai groaznice.

— Dar Rommel?

— Cu trei zile înainte de atentatul împotriva lui Hitler, nişte avioane de vânătoare ale Alianţilor au tras în maşina lui Rommel de la mică înălţime, rănindu-l grav. Asta l-a ţinut departe de complot, deşi era şi el bănuit.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Cineva l-a turnat în timpul schingiuirilor. Dar Hitler ştia bine că dacă l-ar pune pe banca acuzării pe cel mai mare erou al Germaniei, ar fi provocat un scandal uriaş. I s-a promis că, dacă se sinucide, familia nu va păţi nimic.

Am dat din cap.

— Cu Hofer ce s-a întâmplat?

— La câteva zile după ziua D a murit în timpul unor lupte înverşunate, lângă Caen.

— Hugh Kelso?

— Piciorul nu i s-a vindecat niciodată, n-ar fi trebuit să reintre în serviciul activ, dar aveau nevoie de priceperea lui inginerească la traversarea Rinului, în martie 1945. A murit în urma unei explozii în timp ce supraveghea reconstruirea podului de la Remagen.

M-am ridicat. M-am îndreptat spre fereastră. Priveam ploaia şi mai treceam o dată totul în revistă.

— Fascinant – spusei. – Ceea ce mi se pare mai interesant este că niciodată nu s-a lămurit acest caz.

— Are o explicaţie: Jersey. Insulele s-au eliberat la nouă mai 1945. Peste câteva luni sărbătorim patruzeci de ani de la eliberare. Foarte mare sărbătoare.

— Îmi pot imagina.

— Dar după război au urmat vremuri foarte grele. Acuze şi contra-acuze privind pe cei care au colaborat cu duşmanii. Gestapo-ul a reuşit să descopere câţiva oameni care au trimis scrisori anonime, reclamându-şi prietenii, vecinii. Numele lor existau în acte scrise. Ancheta era condusă de o comisie guvernamentală.

— Şi au descoperit ceva?

— Nu ştiu. Actele au devenit strict secrete şi nu se pot citi decât peste o sută de ani. Adică, acel raport nu se poate citi decât în 2045.

M-am întors şi m-am aşezat pe scaun.

— Ce s-a întâmplat cu Helen de Ville şi cu Gallagher?

— Nimic. Pe ei nu i-a bănuit nimeni. Guido a căzut prizonier pe la sfârşitul războiului, dar Dougal Munro s-a ocupat de eliberarea lui. Soţul lui Helen, Ralph s-a întors foarte slăbit acasă. Fusese rănit în campania din deşert. Niciodată nu s-a vindecat de tot şi după trei ani a murit.

— Helen nu s-a căsătorit cu Gallagher?

— Nu. Pare prostie ce-ţi spun, dar cred că se cunoşteau de prea multă vreme! Helen a murit acum zece ani de cancer la plămâni. Irlandezul, la câteva luni după ea. Avea deja optzeci şi patru de ani, dar încă un tip minunat. Am stat cu el până în ultimul moment.

— Mă gândeam dacă s-ar putea vizita de Ville Place şi Septembertide.

— Nu-i sigur – răspunse femeia – Jersey s-a schimbat profund în cei câţiva zeci de ani, aparţinem celor mai importante centre bancare din lume. Aici sunt foarte mulţi bani, cu milionarii corespunzători, sigur. Unul dintre ăştia a cumpărat şi de Ville Place. Nu-ţi promit, dar cine ştie.

În sfârşit am hotărât să-i pun cea mai importantă întrebare. Sarah Drayton se aştepta la ea.

— Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră şi cu Martineau?

— Eu am fost decorată cu Ordinul de Merit, fireşte, fără să se

facă public motivul decorării. Dintr-un motiv oarecare şi francezii m-au decorat cu o Cruce de Război.

— Dar americanii? De la ei n-aţi primit nimic?

— Ferească Dumnezeu! – râse femeia. – Pentru ei a fost chiar incomod şi s-au străduit să uite repede. De la Dougal Munro am primit o ofertă de muncă de birou în Baker Street. N-aş fi putut spune nu, nici dacă vroiam. Ca ofiţer WAAF eram obligată să mă supun ordinelor.

— Şi Martineau?

— Starea lui de sănătate s-a înrăutăţit. Rana primită la Lyon a resimţit-o mereu. Lucra şi el în Baker Street. După ziua D erau multe de făcut. M-am mutat la el. Locuiam aproape de birou, în cartierul Jacobs Well.

— Aţi fost fericiţi?

— Oh, da – aprobă femeia. – Cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea, dar ştiam că nu va ţine veşnic. El vroia mai mult de atât.

— Acţiune?

— Din păcate, da. Nu putea trăi fără ea, ca alţii fără băutură. În sfârşit, i-a reuşit. În ianuarie 1943 anumiţi generali germani au intrat în legătură cu serviciul de informaţii britanic, sperând într-o terminare mai rapidă a războiului. Dougal Munro gândi un plan, prin care un avion condus de un pilot voluntar de la Secţia Avioane Inamice, avându-l la bord pe Harry, a zburat în Germania. După cum ştii aparatul purta simbolurile Germaniei, iar ei doi, uniforme Luftwaffe.

— Şi n-au ajuns niciodată acolo?

— Ba da. Au aterizat pe malul celălalt al Rinului, Martineau s-a întâlnit cu cine trebuia, apoi s-au întors.

— Atunci au dispărut?

— Statul major al avioanelor de vânătoare ştia de ei. Dar piloţii unei escadrile n-au primit mesajul. Vreun funcţionar o fi uitat să-l transmită.

— Dumnezeule! – mă îngrozii. – Viaţa omului depinde de un fapt atât de mărunt?

— Exact – încuviinţă Sarah Drayton. După jurnalul acţiunii, în zona Margate, un Spitfire a atacat Arado-ul. Condiţiile de vizibilitate erau rele în ziua aceea şi pilotul a pierdut legătura

radio cu ei, zburând printre nori, la mică înălţime. S-a crezut că au căzut în mare. Acum ştim ce s-a întâmplat.

Tăcurăm din nou. Sarah luă câteva bucăţi de lemne din coş şi le puse pe foc.

— Şi dumneavoastră? – întrebai. – Dumneavoastră cum v-aţi descurcat?

— Destul de bine. Am primit a bursă din partea guvernului ca să-mi pot termina studiile la facultatea de medicină. Imediat după război se ocupau cu destulă însufleţire de rezerviştii lăsaţi la vatră. După obţinerea diplomei, am lucrat un an la Spitalul Cromwell. Atunci am simţit prima oară că asta căutam şi că asta îmi lipsea. De fapt, atunci a început adevărata mea viaţă.

— Nu v-aţi căsătorit niciodată. – Am spus-o ca o constatare şi nu ca întrebare. – Răspunsul ei m-a surprins, deşi puteam să-mi dau seama şi singur, dacă mă străduiam puţin.

— Ştii, Guido mă vizita cu regularitate la Londra. A ţinut secret un singur lucru şi anume, cât era de bogată familia Orsini. În timpul facultăţii m-a cerut de nevastă, an de an, iar eu l-am refuzat de fiecare dată.

— Iar el a perseverat.

— Printre celelalte căsnicii încheiate, a avut trei. În final, am acceptat cu condiţia fermă să mă lase să profesez. Domeniul familiei se întindea în afara Florenţei. Eu am lucrat ani la rând ca medic de circumscripţie.

— Atunci, sunteţi într-adevăr contesă?

— Mă tem că da: contesa Sarah Orsini. Guido a murit acum trei ani, într-un accident de maşină. Îţi poţi imagina un bărbat care la şaizeci de ani mai participă la concursuri automobilistice cu maşină Ferrari.

— Asta se potriveşte imaginii create în mintea mea despre el, după cele auzite.

— Casa asta am moştenit-o de la părinţi, ţineam mult la ea. De aceea am hotărât să mă întorc. Ca medic, pot folosi fără grijă numele de fată. Ştii, dacă locuitorii insulei mi-ar cunoaşte şi celălalt nume, n-ar mai fi atât de sinceri cu mine.

— Aţi fost fericită cu Guido?

— De ce întrebi?

— Mi se pare curios că v-aţi întors aici după atâţia ani.

— Insula aceasta este deosebită, atrage pe oricine. N-am venit să caut ce-am pierdut – dacă la asta te gândeai. Cel puţin nu am acest sentiment. – Dădu din cap. – L-am iubit foarte mult pe Guido. I-am născut o fată, apoi un băiat, care mă sună din Italia de două ori pe săptămână, rugându-mă să mă întorc la Florenţa.

— Înţeleg.

Femeia se ridică.

— Guido a înţeles că amintirea lui Martineau nu se va stinge niciodată în sufletul meu. Tanti Helen spunea că a iubi şi a fi îndrăgostit sunt două lucruri diferite.

— V-a spus şi că Martineau nu-i de dumneavoastră.

— N-a greşit prea mult. Oricare ar fi fost boala psihică a lui Harry, era mai mare decât ce puteam eu vindeca. – Trase din nou sertarul şi scoase o bucată de hârtie îngălbenită, o despături. Asta e poezia pe care a motolit-o în prima zi, la vila din Lulworth. Cea pe care am salvat-o.

— Pot s-o citesc?

Mi-o întinse, o luai şi citii repede. „Orice gară prevesteşte răul către miez de noapte. Speranţa-i scrisoare ne-nmânată. Glasul inimii m-ar duce-n locuri bune, dar toate trenurile au plecat de mult. Oriunde-aş merge, pierdute-s drumurile înapoi.”

Mă cuprinse o tristeţe de nedescris, îi restitui foaia de hârtie.

— Îşi spunea poet de nimic – spuse Sarah Drayton – deşi în aceste versuri conţin totul. — „Oriunde-aş merge, pierdute-s drumurile înapoi.” Poate avea dreptate când spunea că era mai bine să fi pierit în tranşeele din Fladers, în 1918.

N-am avut ce spune.

— V-am răpit o grămadă de timp – spusei. – Ar fi cazul să mă întorc la hotel.

— Stai la L’Horizon?

— Da.

— Este un hotel deosebit. Te duc.

— Nu-i nevoie – m-am opus. – Nu-i aşa departe.

— E adevărat, dar vreau să culeg câteva flori pentru mormânt.

Ploua necruţător, deasupra golfului, dinspre orizont, nori groşi de întuneric ameninţau insula. Coborârăm cu maşina din deal, şi ne-am oprit la biserica din St. Brelade. Doctoriţa coborî din

maşină, şi deschise umbrela, iar eu îi dădui florile.

— Vreau să-ţi arăt ceva – spuse. – Vino încoace! – Mă conduse în cimitirul vechi şi se opri în faţa unei pietre funerare plină de muşchi.

— Ce părere ai? – mă întrebă ea.

Se vedea pe ea următorul text: Aici odihneşte Henry Martineau, cel care a fost căpitanul regimentului de infanterie Bengali 5 – A murit la 7 iulie 1859.

— Anul trecut l-am descoperit, din simplă întâmplare. Am împuternicit o firmă să cerceteze arborele genealogic al familiei. Căpitanul Martineau, după pensionare, s-a stabilit aici. A murit la patruzeci de ani din cauza unei complicaţii provocate de o rană veche. Soţia a plecat cu copiii în Lansahire, iar mai târziu, în America.

— Foarte interesant.

— Când Harry a văzut cimitirul mi-a spus că are sentimentul incredibil de a fi acasă.

Întorcându-ne printre morminte, am întrebat-o:

— Ce s-a întâmplat cu nemţii înmormântaţi aici?

— După câte ştiu, după război au fost transportaţi în Germania.

Am ajuns la locul de odihnă veşnică destinat lui Martineau. Stăteam alături în faţa unui mormânt proaspăt. Sarah Drayton aşează câteva flori pe mormânt, se îndreptă de spate şi spuse ceva care m-a împietrit, pur şi simplu:

— Blestemat să fii, Harry Martineau! Ţi-ai făcut cu mâna ta... dar şi mie!

N-am ştiut ce să spun, m-am simţit brusc inoportun. M-am întors şi am plecat, lăsând-o cu trecutul ei în cimitirul cotropit de ploaie.

Sarah îl zgârie pe obraz cu mâna stângă. Mânia îi întunecă mintea. Până Greiser se dădu înapoi clătinându-se, își ridică fusta și scoase de sub ciorap pistoletul. Își ridică mâna și trase. Glonțul îl nimeri pe Müller între ochi. Mauser-ul îi căzu din mâna moale. Căpitanul se lovi cu spatele de perete apoi, aplecat pe o parte, căzu pe podea. Greiser voi să-și scoată arma, dar era târziu, căci Martineau apucase Mauser-ul de pe masă.

AQUILA